Kčs 11,90 / Sv. 010
Něm. DM 1,90 / Švýc. Fr. 1,90

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Po zákeřné vraždě Dave Fischera počítali banditi s lehkým životem. Objevil se však Daveův bratr: Jesse Fischer, krotitel divokých měst...

Cizinec přichází

Rakousko S 15 / Francie F 8,50 / Itálie L 2000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 160

CIZINEC PŘICHÁZÍ

Bylo už pozdní dopoledne, když Jesse Brennan dorazil k brodu.

U skalní stěny je umístěna výměnná stanice koní poštovní dopravy. Odtud už je do Silver City sotva dvacet mil severozápadním směrem. K výměnné stanici poštovních dostavníků náležejí také dvě budovy a jedna kůlna. Voda je ze skalní stěny vedena do koryt napajedel potrubím z kmene stromů.

Tímto směrem se ubírá Jesse Brennan, aby se jeho houževnatý hnědouš napil. Sestoupil z koně, vypil několik hrstí vody, umyl si obličej a z připraveného pytlíku tabáku si ukroutil cigaretu. Je vysoký a štíhlý. Stojí vedle svého koně u koryta napajedla. Při vší uvolněnosti působí dojmem ostražitého, impulsivního, tvrdého chlapa.

Směrem od budovy se blíží dva muži se šestispřežením. Je tedy očekáván poštovní dostavník. Jeden z těchto mužů. přichází ke korytu napajedla, kde právě stojí Jesse Brennan. Je to nevelký muž s pokleslými rameny. Jesse Brennan se však nedá oklamat. Zná tento druh lidí Velmi dobře. „Nemáte nic proti tomu, že zde napájím svého koně," ptal se mírným způsobem Jesse Brennan, který dávno zjistil, že byl ostře sledován a že první rychlý pohled nevelkého muže spočinul na vypálené značce jeho koně. Staniční agent zavrtěl hlavou. „Voda je zdarma," říká pomalu a stále kradmo Jesse Brennana sleduje. „Chcete do Silver City?" „Možná," zabručel Jesse Brennan.

„Jsou pouze dvě přístupové cesty do Silver Valley, cizince," opětuje potichu staniční agent. „Jsou zároveň také východem. Je vám to známo, cizince?"

„Slyšel jsem o tom," přikyvuje Jesse Brennan. „Do Silver Valley i z něho vedou pouze dvě cesty. Chtěl bych se dostat nejprve dovnitř. Máte něco proti tomu?" Jeho úsečný dotaz působí jako vyzvání a tvrdě vyhlížející staniční agent má rázem zúžené oči. Přesto zcela klidně odpověděl: „Co bych měl proti tomu namítat?" V Silver Valley žije více než pět tisíc lidí a město Silver City se také proto nadouvá jako zhoubný vřed. Nezáleží na tom, zda tam bude o jednoho muže více nebo méně.

Žertovně si pohrává se svými prsty. Nato od Brennana odstupuje a vyhlíží poštovní dostavník, který přijíždí stejnou cestou, po jaké přijel také Jesse Brennan.

Všechny poštovní dostavníky jezdí zde v horách šestispřeženími a kvůli lupičům s ozbrojeným průvodem.

Na kozlíku dostavníku leží nehybná postava muže v místech, kde se uschovávají kufry, brašny a jiná

zavazadla.

Dostavník zastavil a kočí z kozlíku hořkým hlasem řekl: „To byl Jim Parker. Chtěl ze své pušky vystřelit, když nás bandité zastavili, aby nás obrali o výplatu mezd pro osazenstvo dolu Aurora. Bandité měli v záloze záludného střelce, který vystřelil rychleji než Jim Parker. A přitom jsem mu předem řekl, že nemá smysl zkoušet štěstí proti takovéto silné bandě. Nechtěl tomu uvěřit. Je mrtev. Lady, sedící v kočáře, řekla banditům své mínění poté, co se výplaty mezd zmocnili. Nemyslím však, že se styděli anebo, že se chtěli vzdát své činnosti. Co mne se týče, mám toho tak právě dost. Je to už druhý průvodce, kterého mi z dostavníku sestřelili. Nechci už s tím mít nic společného. Dělej, připrav mi nové spřežení! Chci dojet s tímto dostavníkem a s mrtvým Jimem Parkerem do Silver City."

Odmlčel se s neodvolatelností a s hořkostí muže, který se jednou provždy rozhodl.

Mezitím vystoupilo z dostavníku několik cestujících, aby se protáhli. Všichni jsou vyděšení a rozrušení. Je mezi nimi i dívka nebo mladá žena, velmi příjemná, radost na ni pohledět. Je hezká a apartní, má modré oči, které kontrastují k černým vlasům, a několika pihám na malém svévolném nosíku.

„Cožpak není v této zemi žádný šerif?" obrací se na staničního agenta.

„Ten nemůže být všude, madam," odpovídá staniční agent a odvrací se, aby mohl pomoci svému synovi při výměně spřežení.

Cestující zatím pijí z dřevěných naběraček a vzrušeně diskutují o uloupené výplatě mezd a o vraždě. Jsou mezi nimi obchodní cestující, jeden hráč, dva důlní dělníci – a mladá dáma.

Ano, nejde o obyčejnou dívku. Její oblečení svědčí o tom, že nakupuje jenom v prvotřídních módních salónech na východě. Její chování a pohyby jsou velmi harmonické a distingované. Její výslovnost prozrazuje novoanglický původ i pečlivé školní vzdělání. Takovéto mladé ženy cestují obvykle pouze v doprovodu společnic, guvernantek nebo podobných osob, zabezpečujících jejich ochranu.

Dívka je však sama a vzrušeně se zúčastňuje rozpravy přítomných mužů, neupejpá se a jenom občas vzhlédne plaše směrem ke střeše kočáru, kde je nutno spatřit mrtvého a jeho holínky.

Jesse Brennan stojí za svým koněm na druhé straně koryta napajedla, pokuřuje, sleduje děj a působí velmi zdrženlivě. Občas na něho některý z cestujících pohlédne, jako by si s ním chtěl promluvit nebo se na něco zeptat, avšak potom se tohoto úmyslu vzdává. Jesse Brennan má chladně působící šedé oči a hubený, klidný a zamlklý obličej, ve kterém by mohlo být skryto tolik, co v tmavých hlubinách tichého jezera, jehož hladina nic neprozradí – vůbec nic.

Působí dojmem muže, který žije v sedle a stále jenom jezdí na koni. Nebylo by však správné považovat jej za kovboje nebo za rančera. Jemu kolem 30 let, má několik tmavých výrazných čar v obličeji a slabě kudrnaté vlasy kaštanově hnědé barvy. Jeho výška je asi metr osmdesát a při vší hubenosti by mohl vážit právě tolik liber, kolik měří na výšku v centimetrech.

Revolver po jeho levém boku působí na první pohled docela normálně a vůbec ne nápadně. Nenosí jej vyzývavě působícím způsobem jako mnohý z revolverových hrdinů v této zemi. Avšak přesto znalec místních poměrů rozpozná, že zbraň má uloženou ve speciálním pouzdru, které mistrně zhotovil odborník přesně podle

nositelových rozměrů. Tmavá, nezdobená a na první pohled normálně vyhlížející zbraň je očividně výborně ošetřována a její pažba působí o poznání větší. Pravděpodobně byla i pažba zhotovena přesně podle rozměrů ruky Jesse Brennana.

Nyní zahazuje na zem zbytek cigarety a pečlivě jej zašlapuje. Dostavník už má nový zápřah a cestující opět nastupují. Stále mezi sebou diskutují a staniční agent je nucen vyslechnout množství nepřívětivě znějících slov – například o tom, že dostavník doprovázel pro ochranu pouze jeden doprovodný strážce, a že bandité měli proto snadné pořízení.

Staniční agent však neodpovídá. On i jeho pomocník, zřejmě jeho syn, se beze slova dívají za odjíždějícím dostavníkem. Pak ustupují a obracejí se na Jesse Brennana.

„Nuže, cizince," pronáší pomalu staniční agent, „dojel jste krátce před dostavníkem po stejné cestě. Nepozoroval jste snad něco kolem těch banditů? Nejste snad tím mužem, kterého k nám chtěl vyslat hlavní úřad poštovní společnosti?"

Ptá se ostře a téměř žádostivě.

Jeho syn stojí poněkud stranou, a tak je Brennan nemůže současně pozorovat. Mladý hoch je rovněž nebezpečný. Je mu málo přes dvacet let. Je o něco vyšší než jeho otec a působí poněkud indiánsky.

Jesse Brennan nasedl a pootáčí koně, aby mohl oba muže opět bezpečně pozorovat. Přesto má však jakousi předtuchu hrozícího nebezpečí, které vychází z obou mužů jako studený dech.

Neodpovídá na dotazy. Beze slova odjíždí.

Mladý hoch je ozbrojen revolverem. Vytáhl ho z pouzdra a zamířil na Jesse Brennana.

Avšak vzdálenost je již větší než třicet kroků, protože se hubený hnědouš s jezdcem rychle vzdálil.

„Nech to být, Kirby," říká staniční agent mladému hochovi. „Na žádné dotazy odpovídat nechce, je to ale pistolník. Já se v tomto druhu lidí vyznám. Podáme o něm informaci do Silver City."

Obrací se směrem ke staniční budově. „Hej, Jube, vyjdi ven! Musíš zajet do Silver City!"

Z budovy vychází světlovlasý, hezký, asi osmnáctiletý hoch, který nosí v křížovém opasku dva revolvery nápadně vyzývavě. Pohybuje se přitom ješitně a pyšně jako páv. V jeho hezkém obličeji působí však oči studeně a strnule. A rýhy kolem koutků úst svědčí o cynismu a bezohlednosti.

„Nemusíš mi, otče, ani říkat, že mám jet do Silver City," říká ješitně vzpurně. „My si už zjistíme, jaký poutník to sem, do Silver City, přijel."

Po těchto slovech pyšně vykročil k budově pro koně. Vybral a osedlal si divoce strakatého pinta.

Jeho otec a bratr hledí za ním.

Nato říká Kirby Massay svému otci Borisovi: „Stoupla mu do hlavy obratnost v zacházení s revolverem a cítí se mimořádně silný v kramflecích. Brzy ho už nezvládneš, otče. Vytrhne se ti, bude si o sobě myslet, že je ještě slavnější a ve své ješitné hlouposti se určitě dopustí mnoha chyb. Myslím, že bychom mu měli ta děla odejmout a ztlouct ho, aby si o sobě nemyslel, že je druhým Wild Bill Hikkokem."

„Jenom nech být, Kirby –," zabručel Boris Massay. „Budu vždycky schopný Jubeho vést a řídit. Je se svými revolvery ještě rychlejší a lepší, než si sám dovede představit. Mohl by se klidně utkat s největšími bojovníky v revolverovém souboji. My tři z rodu Massayů se

doplňujeme velmi dobře. Já mám dobrou hlavu, ty zase máš sílu obra, Kirby. A Jube se nemusí bát žádného revolverového hrdiny. Jistě to ještě dotáhneme velice daleko. Dost dlouho jsem musel čekat, než moji synové konečně dorostli."

* * *

Jesse Brennan nepřijíždí do Silver City jen tak.

Jeden z ozbrojených průvodců poštovního dostavníku, kterého banditi zastřelili, byl totiž jeho mladší bratr Dave. Brennanovo skutečné jméno je také docela jiné. – Poznají ho snad?

Jesse Brennan kráčí po hlavní třídě s přehozeným rancem, docela jako nově příchozí cizinec, hledající ubytování.

Zastavil před několika hotely, které se mu však zřejmě nezamlouvaly. Nato přišel před budovu největšího městského hotelu. Hned vedle hotelu je poštovní agentura. Před hotelem je také zastávka poštovních dostavníku.

Veroničin hotel – je možno přečíst na štítu připevněném na dvou řetězech pod dvěma lehce se kolébajícími lucernami.

Jesse Brennan vchází dovnitř. Za pultem recepce stojí obrovský černoch, jehož vlasy však už dočista zbělely.

„Je pokoj číslo šest ještě volný?" ptá se s klidem Jesse Brennan. Černoch má velmi inteligentní obličej a dvě moudré, klidné oči. Zkoumavě si Brennana prohlíží.

„Ano, pane," odpovídá, „můžete jej dostat. Přinesu vám ihned nahoru vodu."

Jde o velice skromně zařízený pokoj – úměrně ceně,

avšak se zdánlivě dobrou postelí. Jediné okno směřuje do hlavní ulice se zastávkou u poštovní linky. Na protější straně se nachází velký obchod. Vedle něho pak městský úřad.

Jesse Brennan kráčí ke dveřím, aby je zavřel. Směrem od schodiště přichází po chodbě mladá žena a vysoký, štíhlý muž. Brennan ženu okamžitě poznává. Je to ono mladé děvče z poštovního dostavníku, které bylo vraždou ozbrojeného průvodce tolik vzrušeno.

I nyní působí velmi rozrušeným dojmem, v obličeji má rudé skvrny a ani si ho nevšimla. Průvodce mladé ženy si však Brennana upřeně prohlíží.

Brennan v něm poznává pistolníka a pověstného karbaníka a odvrací se. Zavírá za sebou dveře a slyší, jak se dívka s mužem zastavují přede dveřmi vedlejšího pokoje. Otevírají dveře.

Jesse Brennan přemítá: Proč ta dívka podniká tak dalekou cestu, aby takového chlapa navštívila. – Ach, můj ty Bože...

Začíná se svlékat a uvolňovat horní část těla. Je štíhlý a má dlouhé, šlachovité svaly. Je minimálně tak houževnatý a rychlý jako pouštní Apač. Není na něm gram nadbytečného masa. Má však silné a pevné kosti. Zkrátka je to chlap s výtečnou fyzickou kondicí.

V tom někdo klepe na dveře. Vchází černoch se dvěma kbelíky vody.

„Máte ještě nějaká další přání, pane?" ptá se vážným hlasem.

Brennan ukazuje na zeď vedlejšího pokoje.

„Slečna přijela poštovním dostavníkem," řekl, „jak se jmenuje?"

„Miss Anne Brittenová – tak se zapsala do naší knihy pro hosty, pane."

„A kdo byl ten muž, který ji právě doprovodil před její pokoj?"

„Georgie Padden."

„Čím je?"

„Hráčem, pane. Dorazil sem před pěti měsíci. Během té doby zvládl více než tucet revolverových soubojů a usmrtil přitom tři muže, další poranil. Vlastní také už nějakou dobu Silver Star Saloon. Vyhrál jej u hracího stolu. V tomto městě došlo také k mocenským bojům. Nyní vede George Padden stranu majitelů saloonů, hráčů a všech lidí, žijících z provozování zábav a her. Zorganizoval je. Obsadili také místo městského maršála. Šerifa zde nemáme."

„Děkuji," odpověděl Brennan.

„Jmenuji se Josuah," říká na to bělovlasý, obrovský černoch a odchází z pokoje. Jesse se prohlíží v zrcadle. Je zaprášený, neoholený a najednou pociťuje únavu po několikadenní jízdě v sedle.

A také hlad, zuřivý, hlodající hlad.

Nespěchá však s očistou po cestě a s vytahováním čistých věcí z rance. V pokoji se stále rozhlíží.

Ví, že v tomto pokoji bydlel jeho bratr Dave, který byl průvodcem poštovních dostavníku. Od jeho smrti uplynuly už tři měsíce. Pokouší se představit si v myšlenkách – bratra Daveho, daří se mu to však špatně. Vidí bratra ve vzpomínkách jako mladého chlapce. Dlouhá léta se neviděli.

Když je se vším hotov, odchází dolů do restaurace.

Než se naděje, stojí večeře před ním.

Zatímco pomalu a rozvážně večeří, přemýšlí o Veronice Selandrové. Její dopis ho zastihl v malém městě v Lincoln county. Psala v něm o bratrově smrti a vysvětlila mu, jak k tomu došlo. Psala také o tom, že si ji chtěl Dave vzít za

ženu, že si dokonale rozuměli.

Jesse stále více zajímalo, jak asi vypadá žena, do které se jeho bratr Dave zamiloval, a se kterou se chtěl také oženit.

Tu ji spatřil. Oh, není nejmenších pochybností o tom, že je to právě ona.

Vchází dveřmi, které vedou do kuchyně. Okamžitě se zastavuje a zkoumavě pohlíží do restaurace. Není to nic nápadného. Takto se chová každý hospodský a každá hospodská. Nakonec si prohlíží Jesseho, avšak nikoliv mimořádně dlouho nebo nápadně. Jesse přesto poznává, že Veronika poznala, kdo je. Ptal se totiž, jak bylo ujednáno v dopise: „Je pokoj číslo šest ještě volný?"

To bylo poznávací znamení. Černošský vrátný ji vyrozuměl.

Opět se otočila a zmizela v kuchyni.

To tedy byla ona!

Její vlasy září jako med nebo jako vyzrálá pšenice. Má hnědé oči, středně vysokou postavu. Držení těla a způsob, jakým nosí hlavu na rovných ramenou a jakým zvedá svou bradu; tento způsob je natolik sebevědomý, natolik samozřejmý a přirozeně pyšný, jako by to byla sama královna.

A pohyb, kterým se odvrátila, aby zmizela, byl harmonický, lehký a ohebný.

Ano, to všechno na ní uviděl, poznal a vnímal.

Takto také její obraz od nynějška uvidí.

Myslel na svého bratra Dava, kterého už více než čtyři roky neviděl.

Jaký muž se asi z Dava stal? Dobýt lásku takovéto ženy, jak se zřejmě Davymu podařilo, to vyžadovalo skutečného muže, chlapíka obrovského formátu. Stal se z Davyho takový chlapík?

Jesse právě zvedl oči, když ze silnice vešel do lokálu mladě vyhlížející jinoch se světlými, vybělenými vlasy. Je vyzývavě vyzbrojen dvěma revolvery. Pohybuje se jako pyšný a samolibý pistolník, považující se za poloboha, který je přesvědčen, že může rozhodnout o životě a smrti jiného člověka.

Jesse neví, že to je třetí z Massayů, onen Jube Massay shora z průsmyku, kde je umístěna poslední stanice pro výměnu poštovní dopravy.

Jinoch na Brennana letmo pohlédl a dívá se dokola, jako by hledal jiného muže. Nato pokračuje v chůzi. To vše dělá tak, jako by vystupoval na jevišti a před obdivujícím publikem.

Jesse odhaduje, že se jinoch chce představit lidu ve velké úloze Wild Billa a jeho instinkt mu napovídá, že tento pyšný revolverový hrdina vešel do místnosti pouze proto, aby zjistil, kolik času k dokončení večeře Jesse ještě potřebuje.

V tom se Jesse náhle zvedl. Svou, večeři snědl teprve z poloviny. Chtěl by si však již od počátku zjednat respekt.

A tak opouští restauraci spojovací chodbou k hotelu.

Jesse předtím odložil ostruhy, takže po schodech běžel zcela bezhlučně.

Když dorazil k pokojovým dveřím, sklonil se do výše klíčové dírky a díval se do místnosti. Slyšel v pokoji slabý šum. Pak viděl, že uvnitř pokoje svítí lampa. Na okamžik spatřil mladého revolverového hrdinu.

Opírá se vedle dveří o zeď a čeká. Přitom pozoruje dveřní kliku.

Krátce na to se klika pohnula. Jesse nyní čeká, že se objeví štěrbina.

Bleskurychle se dveří chopil, prudce je rozevřel a udeřil svou levačkou jinocha krátkou, suchou ranou. Zasáhla ho

těsně nad přezkou opasku a smetla zkrouceného chlapce až pod stůl v pokoji.

Jesse ležícího soupeře sleduje. Trhl jím za jednu nohu a odebral mu oba revolvery. Nato šel k oknu, otevřel ho a vyhodil zbraně do ulice.

Jinoch se pomalu vzpamatovával.

„Budeš toho těžce litovat," zasupěl. „Pusť mne ven! Jestli mi zasadíš ještě jediný úder, pak..."

Jesse mu vrazil plochýma rukama zleva i zprava a posléze jím mrštil přes židle do kouta pokoje.

„Dostaneš největší výprask ve svém životě, když nekápneš božskou," dodává Jesse Brennan.

Vtom však udělal Jube Massay, jehož jméno mu ještě známo není, něco i pro Jesseho zcela překvapujícího a nečekaného. Posouval se pomalu a jako by ze strachu z kouta směrem k oknu. Nato se bleskurychle otočil stranou a vrhl se přes okenní prkno z budovy.

Přestože Jesse k oknu okamžitě přiskočil a po Jubovi hmátl, nemohl ho již pevně uchopit. A když se z okna vyklonil, spatřil, jak se jinoch kutálí po střeše verandy a přistál v prachu silnice mezi několika osedlanými koňmi, uvázanými před vchodem hotelu.

Jesse mohl na jinocha vystřelit a zajisté by ho zasáhl.

Tuto možnost však zcela pominul a otočil se raději zpět do pokoje, v němž jsou opět dveře otevřené.

Poznává svou sousedku, o které ví, že se jmenuje Anne Brittennová.

„Slyšela jsem podivný hluk," řekla, „byl to zloděj?"

Přikývl a ukazuje na nepořádek.

„Jsme v divokém městě," dodal, „je zde velké množství vyvrhelů lidské společnosti Jihozápadu. Velice vám děkuji, že jste se o mne postarala. A slibuji vám, že se postarám i já o vás, jestliže bych uslyšel nějaký podivný a

podezřelý hluk z vašeho pokoje. – Jmenuji se Brennan, Jesse Brennan."

Hleděl na ni pohledem plným obdivu. Má přes noční košili přehozený rozkošný župan.

Rozumí dokonale jeho obdivujícímu pohledu a pyšně zvedá hlavu.

„Jsem Anne Brittenová," pronesla chladně a opět odešla. Sleduje ji až na chodbu a zachycuje ještě jeden její pohled, který mu poslala přes rameno, když vcházela do svého pokoje.

Jesse za sebou zavřel dveře. Objednané jídlo na něj čeká, ani nijak zvlášť nevychladlo, protože Jesse se vzdálil všeho všudy jenom na několik minut. Talíře a mísy byly předem dobře předehřátý.

Skončil s jídlem, nebyl zřejmě ani postrádán.

Potom si zapálil doutník, zaplatil a vyšel do hlučné ulice.

Pocítil velkou únavu. Vrátil se do hotelu. V recepci stojí opět černoch a ptá se: „Máte ještě nějaké přání, pane?"

„Ne, Josuah," odpovídá Jesse Brennan, „kde jsi byl asi před dvěma hodinami?"

Černoch přemýšlí.

„Na poštovním úřadě naproti," říká, „hotelu došlo několik zásilek. Poslal pro mne Mr. Bogart, protože právě ukončil třídění. Bandité uloupili pouze výplaty mezd, poštovní pytle ale neporušili."

„Aha," zabručel Jesse a vydal se nahoru do svého pokoje.

Když otvíral dveře, lampa opět svítila, ačkoliv ji předtím zhasl.

Měl opět návštěvu, ovšem návštěvu, která ho vlídně očekávala. Je to Veronika Selanderová.

Jesse za sebou rychle zavřel dveře, zůstal stát a pohlížel

na mladou ženu, která již není dívkou, jako Anne Brittenová ve vedlejší místnosti. Veronika je starší, jistě již k 26 letům. Musela projít zajisté mnoha drsnými cestami a dovede se mezi drsnými muži udržet. Je to zkušená žena, která se musela naučit lekcím života tak, jak přicházely a která stojí samostatně na vlastních nohou.

Je zajisté také ženou obdivovanou.

„Nuže," řekl měkce, „jsem tady."

* * *

Uklidila všechen nepořádek a všechny stopy po prohlídce a po krátkém boji. Nyní sedí tiše u stolu na židli a odraz světla lampy zdůrazňuje ještě více její medově zabarvené vlasy.

„Sedni si se mnou, Jesse," pronáší tiše, „co se stalo?"

Zasedl ke stolu naproti a začíná vypravovat. Od počátku vládne mezi nimi hluboká důvěra. Mohli by být přece švagrovou a švagrem, kdyby byl zůstal Dave na živu.

Když se Jesse odmlčel: „Ano, věděla jsem, že tito bandité dobře hlídkují, a že si všimnou každého cizince, který patří k jejich druhu. Věděla jsem o tom, a proto jsem ti také napsala, abys přijal jiné jméno a ubytoval se v mém hotelu jako náhodný host."

„K jakému druhu mne řadíš?" dotázal se se sotva znatelným trpkým posměchem.

Veronika se vážně usmála, jako by ho chtěla prosit o odpuštění. Objevil v jejím obličeji několik pozoruhodných detailů, které se mu velice zamlouvají.

„Jsi Jesse Fisher," pronesla vážně. „Slavný revolverový hrdina Jesse Fisher, který krotil v Kansasu a v Nebrasce

pobouřená města, který provedl první stáda skotu územím Indiánů do Montany a který..."

.... zabil v soubojích několik mužů," trpce doplnil. „A to je na mně snad stále a všude vidět. Je to něco jako pach šelmy... Nu dobře, náležím tedy k tomu druhu lidí, který zde určití lidé sledují, protože bych mohl být jejich konkurentem anebo mužem zákona. Vypravuj mi ještě, Veroniko – především o Davovi. Neviděl jsem ho déle než čtyři roky." Veronika se zahleděla na ruce, sepnuté na stole. Jesse vidí, jak její prsty lehce vibrují.

„Možná, že jsem nepřímo vinna, že byl Dave zabit," prohlašuje. „Nebyl starší než já, ale byl plný naděje a odvahy, Vzbudil můj zájem od prvního okamžiku. Byl do morku kostí slušný, to jsem okamžitě vycítila. Ušetřil si nějaké peníze a koupil si za ně v Starlight Canyonu malý důl. V Silver Valley ho respektovali. Když potřeboval peníze, ohlédl se po nějakém zaměstnání. To mu muselo přinášet velké peníze, a to rychle. A tak se stal ozbrojeným průvodcem poštovních dostavníků. Bandité totiž mezitím několikrát uloupili výplaty mezd. Pojišťovna platila nezávisle na mzdě, kterou Broderick Bogart svým jezdcům a průvodcům vyplatil, ještě prémii za každý zdařilý transport peněz. Dave se zúčastnil celkem sedmi transportů s výplatami a téměř pokaždé při tom musel bojovat. Dvakrát utrpěl lehká zranění. Na mé prosby nedbal. Vždycky prohlašoval, že bude tuto činnost ještě chvíli provozovat. Přestane teprve, až celková výše odměn dosáhne jednoho tisíce dolarů. Potom by šel na nějakou dobu do dolu, aby ho alespoň uvedl do chodu. Sestřelili ho z kozlíku ze zálohy u Jacksons Hole Springs při pokusu o převezení osmého transportu peněz. Kočím byl stejný muž, který dnes opět ztratil svého ozbrojeného průvodce." Zvedla hlavu a podívala se Jessemu přímo do očí: „Jesse,

podniknu všechno potřebné, abych ti při vypátrání vraha tvého bratra pomohla. Můžeš po mně požadovat všechno, Jesse. Přinesu každou oběť a vydám se v každé nebezpečí. Rozumíš tomu správně, Jesse? Chci Daveho pomstít."

Jesse se na ni díval s vážným a tichým pohledem.

„Nenávist vede vždycky do pekla, Veroniko," zabručel. „Vypátrám vrahy nebo vraha. To musím udělat, protože ničemové nesmí uniknout spravedlnosti a také proto, že v této zemi zákony zřejmě neexistují. – Plakala jsi?"

Jeho dotaz ji poněkud překvapil. Zavrtěla však hlavou. „Ne," odpověděla. „Nepatřím k těm ženám, které se při pocitu bolesti anebo bezmocnosti rozpláčou."

„Bylo by to však pro tebe lepší," zabručel.

Veronika povstala a pozorovala ho nevěřícím pohledem. „Ty jsi přece revolverový hrdina Jesse Fishere. Máš přece v úmyslu zbořit, zlomit a zničit zlo. Činíš tak snad úplně bez nenávisti?"

Jesse pomalu přikývl.

„Jsem povoláním bojovníkem se zbraní," dodal. „A když někdo prohlašuje, že činím dobro zlým způsobem, tak to možná není. vyjádřeno úplně nesprávně. Je to asi můj osud. Také v tomto případě to však nemá nic společného s tím, že Dave byl mým bratrem. Uvidíme, Veroniko," pronesl jaksi závěrem.

Veronika na něho hleděla s vážným a pozorným výrazem a přitom pomalu kývla hlavou. „Ano, uvidíme," řekla více pro sebe a odešla.

Když se Jesse následujícího dne ráno přišel nasnídat; vešel právě vysoký, zdravím překypující muž. Vypadal solidně a pevně.

Zasedl k rohovému stolu u okna a chvíli Jesseho pozoroval. Ten opětoval jeho zkoumavé pohledy beze slova. Najednou se Bogart usmál a řekl: „Jste zde cizí, že

ano? Já jsem zde poštovním agentem. Jmenuji se Broderick Bogart. Jste tu obchodně nebo hledáte práci?"

Pronesl tato slova poněkud číhavě a Jesse vytušil, že je to více než přátelská zvědavost. Tento zdravě a vitálně působící muž chce získat informace o každém cizinci, který na něj působí tvrdě a sebevědomě.

„Možná, že práci hledám," odpověděl Jesse a zvedl se. „Musela by však být dobře zaplacená."

„To vám věřím," přikývl Bogart a pozorně si ho prohlížel. Díval se ale také ostrým pohledem na Jessův kolt.

„Hledám nového jezdce pro dálkovou poštu do Prescottu," prohlásil. „A nemohu žádného získat, protože bandité v posledních týdnech a měsících sestřelili z kozlíku už několik jezdců nebo ozbrojených průvodců."

„Tak jeďte tedy sám, pane Bogarte," odpovídá suše Jesse.

Broderick Bogart okamžitě přikyvuje: „Zajisté. Jako ozbrojený průvodce pojedu já sám. Nemohu to po žádném člověku požadovat. Potřebuji však kočího. Nemohu současně zastat oboje. – Chtěl byste? Platím sto dolarů za jednu jízdu do Prescottu a zpět. K tomu obdržíte peněžitou prémii z pojišťovny. Určitě bychom spolu vycházeli."

„Nedovedu řídit poštovní dostavník se šestispřežením," ušklebuje se Jesse, „můžete mě získat jako průvodce, avšak ne za sto dolarů a prémii z pojišťovny. Na vaši nabídku nespěchám, pane Bogarte."

„Jestliže nemůžete dostavník řídit, pane Brennane, pojedu tedy já sám. Vám nabízím práci ozbrojeného průvodce. Chtěl byste? Dostavník vyjede za dvě hodiny – nebo lépe řečeno měl by vyjet za dvě hodiny, jestliže chci dodržet jízdní řád. Zaplatím vám dvě stě dolarů za jízdu

do Prescottu a zpět. – Přijímáte?"

Jesse lehce kývl hlavou.

„Ano," říká, „přijímám a pojedu s vámi jako ozbrojený průvodce."

„Vyjedeme přesně ve dvanáct v poledne," prohlásil suše Broderick Bogart a vrátil se do své kanceláře. Uvnitř poštovního úřadu jsou ještě dva zaměstnanci a určitě je na stanovišti vozů také ještě další muž, který má na starosti spřežení a dostavníky. Avšak žádný z těchto tří mužů by nemohl anebo nechtěl dostavník řídit. Nyní, po výpovědi Joe Scotta musí dostavník řídit sám Broderick Bogart.

* * *

Jesse dopil svůj nápoj v saloonu, jehož majitelem je George Padden a přitom se stal svědkem toho, jak se Anne Brittenová pokusila navštívit svého snoubence Paddena. Číšník ji však odmítl pustit nahoru. Po rychlém rozhodnutí odešla Anne na vlastní pěst do Georgova pokoje, kde ho nalezla v posteli s jedním z děvčat ze saloonu.

Hezkému děvčeti – Anne Brittenové – se teď rázem otevřely oči.

Jesse odešel opět do hotelu.

Přemítal, zda Anne Brittenová opustí město Silver City a Silver Valley již tímto dostavníkem. Ta otázka zcela zaměstnala jeho mysl.

Když vstoupil do haly hotelu. Stála Veronika Selanderová za recepčním pultem a něco zapisovala. Zvedla klidně hlavu a pevně se na Jesseho zadívala. On si ji také prohlížel.

S klidem jí sdělil: „Nebudu několik dnů ve městě, protože pojedu jako ozbrojený průvodce do Prescottu. Považujte však můj pokoj i nadále za obsazený. Zůstávám vaším trvalým hostem, slečno Selanderová."

Její oči se na okamžik rozšířily. Náhle vykročila z ohlašovacího pultu. Kvapně se kolem sebe rozhlíží. Nikdo však není nablízku, ani zde v hale, ani v průchodu k restauraci. „Broderick Bogart má přesné informace o tvé totožnosti," zašeptala. „Zaměstnal tě pouze na základě této znalosti."

Vrátila se do recepce a zapisuje dále, když někdo přichází po schodišti.

Jesse, který byl právě u dolního konce schodiště, okamžitě přicházejícího muže poznal.

Je to George Padden, je ještě neoholen a vypadá, jako by měl kocovinu. Krátce potom, co se narychlo stačil obléknout, sledoval kroky Anny Brittenové. Neměl však pravděpodobně štěstí. Je rozrušený a ve tváři má zuřivý výraz.

Jakmile sešel po schodech dolů, okamžitě se zarazil a podíval se upřeně na Jesse. Jsou s Jessem stejně vysocí. Jesse je ale šlachovitější, Padden zase mrštnější.

Paddenův, jindy pěkný a příjemně působící mužský obličej se zkřivil. Prozrazuje hněv a sprostotu. V jeho očích, kolem úst a v jeho ochraptělé znějícím hlasu je skryta podlost.

„Byl jste to vy," promluvil prudce, „poštval jste proti mně mou dívku a očernil jste mě u ní."

„Vlastně mi do toho nic není," přerušil ho klidně Jesse. „Podnikla však dlouhou cestu z Bostonu do Arizony. Byla na cestách jistě několik týdnů. A co zde nalezla? Pistolníka a hráče, který..."

Odmlčel se, mávl opovržlivě rukou a chystal se

vystoupit po schodišti.

George Padden se však dopustil chyby, když ho chtěl rukou stáhnout stranou. Přitom prudce zvolal: „Neskončil jsem ještě s..."

Dále se však nedostal. Jesse se nedal jenom tak strhnout, ale sám se prudce otočil a zasáhl protivníka krátkým obloukovitým hákem.

George Padden se náhle octl na podlaze. A protože se ho zmocnila horká a divoká zuřivost, zalovil pod svou kazajkou po revolveru trčícím z pouzdra.

Vtom Jesse hladce a rychle zareagoval. George Padden ztuhl se široce otevřenýma očima.

„Jen tak dále," prohodil Jesse zcela chladně. „Ať ještě jeden z pistolníků zde ve městě něco takového zkusí! Dlouho byste na to vzpomínali! Pochopil jste to, Paddene?"

Padden se pomalu sbírá a v jeho tváři se stále ještě zračí úžas. Zdá se, že úplně zapomněl na přesně umístěný úder, který dostal do brady a ucha, a po kterém klesl do kolen.

Ztrácí se beze slova.

„Bylo to moudré?" Tuto otázku položila Veronika vážným hlasem za pultem.

„Nechci se bít a střílet se všemi malými hochy," odpovídá jí Jesse. Ke mně by se měli přibližovat jenom velcí. Protože jenom mezi nimi najdu muže, kterého hledám."

Kráčí vzhůru a nyní také s jistotou tuší, že o jeho schopnosti vytasit bleskovou rychlostí revolver ví nejenom George Padden, ale s ním i skoro všichni dobrodruzi, hráči a vyhazovači, kteří pracují ve službách zábavného podniku.

Proto ho budou respektovat. To ho také v tak divokém městě ušetří před četnými drobnými mrzutostmi.

* * *

Když došel ke svému pokoji, na okamžik zaváhal. Pokračoval však v chůzi a zastavil se přede dveřmi Anne Brittenové. Zaklepal. Když uslyšel Annin hlas, otevřel dveře a vstoupil.

Anne sedí rovně jako svíce na židli u okna, stále ještě pobledlá a se stále ještě zarudlýma očima. Přestala však již plakat. Působí nyní už klidně a zřejmě se kontroluje.

„Kdybyste chtěla jet poštou do Prescottu," promluvil na ni Jesse, „musela byste si pospíšit. Dostavník odjíždí ve dvanáct hodin v poledne. Jedu s ním jako průvodce."

„Zůstanu zde v Silver City," odpovídá. „Nechci se do Bostonu vrátit. A myslím také, že je jedno město jako druhé."

„Ne tak úplně," zabručel Jesse a teprve nyní si uvědomuje, jak je Anne hrdá. „Je pouze málo tak divokých a nejistých měst jako je Silver City. Mnohem lépe by se vám dařilo v Prescottu."

Ona však trpce zavrtěla hlavou. „Už jsem pochopila, proč jste mi umožnil dostat se až do pokoje George Paddena. Přestože pro mě chtěl dojet k obědu a nade vší pochybnost jsem se. mohla považovat za jeho nevěstu, našla jsem v jeho pokoji jinou ženu – pravděpodobně jedno z děvčat ze saloonu. Teď jsem ale konečně pochopila, co se s Georgem Paddenem vlastně stalo. Tehdy v Bostonu padělal šeky svého otce. Nikdo mu už nevěřil – pouze j á. Přísahal mi, že se změní, a že to někam v životě také dotáhne. Prosil mě, abych mu věřila, protože tuto poslední oporu nutně potřebuje. Stále jsem ho ještě milovala a slepě mu důvěřovala. Psal mi také dopisy. Já jsem vždy připisovala, že ho miluji a..."

Mávla rezignovaně a opovržlivě rukou. Po chvíli pokračovala: „Později mi napsal, že se stal úspěšným obchodníkem, a že si pro mne do Bostonu brzy přijede. Rozjela jsem se za ním sama. Nechtěla jsem čekat, až pro mne přijede. Chtěla jsem za ním, předtím jsem však musela přerušit veškeré styky s celou rodinou, musela jsem se všeho vzdát. Byla jsem tehdy jediným člověkem, který mu ještě věřil a důvěřoval. Ale potvrdilo se, že všichni ti, kteří stále opakovali, že se nikdy změnit nemůže, a že je mladíkem se'zkaženým jádrem, který se neštítí podvádět vlastního otce, všichni ti usuzovali správně. Skončila jsem s Georgem Paddenem. Nechci však odejít. Ani opustit místo porážky a největšího zklamání, aniž bych zaznamenala vítězství. Děkuji vám, pane Brennane. Od nynějška se o sebe postarám sama. To mi věřte!"

Jesse se tomu podivil a otočil se ke dveřím. Pociťuje hluboké politování, zároveň však také tajnou radost.

„Mnoho štěstí!" řekl pouze a opustil pokoj.

* * *

Později se vyšvihnul na vysoký kozlík vozu a usedl vedle kočího. Tím je skutečně Broderick Bogart. V dostavníku vezou pět set kilogramů stříbra, dva pasažéry a k tomu několik pytlů s poštou.

K odjezdu se dostavil velký počet diváků, protože je velmi pozoruhodné, že dostavník řídí sám poštovní agent, a že si ještě k tomu zvolil za průvodce cizího člověka.

Když dostavník opouštěl město, vzpomínal Jesse na mnoho věcí, zvláště však na významné pohledy Veroniky Selanderové a Anne Brittenové.

Obě totiž při odjezdu přihlížely.

Veronika stála před hotelem, klidná a ovládající se, nádherná žena již od podívání. Tento pohled bezpodmínečně musel utkvět v paměti muži, jakým byl Dave. Musel v něm zesílit všechny staré a věčné tužby a musel ho také pobízet k odvážnému podnikání. Při této činnosti také zemřel.

Ano, Veronika Selanderová stála v hloučku lidí jako lákavá cena.

Avšak nad ní viděl Jesse za orámovaným okenním křížem dívku z Bostonu, která si sem přišla pro poznání, jak velice se zklamala v milovaném muži, a která je příliš hrdá, než aby se vrátila domů.

Také na ni byl krásný pohled, i její obraz utkví v Jesseho paměti.

Jestlipak se s ní opět po svém návratu shledám? A co bude asi podnikat? Má tu dostatek prostředků, aby se postarala o obživu? Anebo bude muset přijmout nějakou práci?

Takovéto otázky si kladl Jesse, když Broderick Bogart vyjížděl z divokého stříbrného města se šestispřežením. Chvíli jeli mlčky. Jesse rychle zjistil, že Broderick Bogart dovede se šestispřežením zacházet jako zkušený kočí, který na kozlíku zestárl. Rychle se mu podařilo získat kontrolu nad spřežením, což je možno poznat podle způsobu, jakým koně stejnoměrně" táhnou a jak reagují na jeho mlaskání, na jeho poklidné zvolání a prásknutí bičem. Šest takovýchto koní je jako šest individualit, a přesto musí být perfektně spárovaní a jako spřežení sehraní. A to všechno zvládá Bogart z dvou a půl metru vysokého kozlíku pomocí opratí.

Pro znalce je to pravý požitek.

Pro Brodericka Bogarta je to však vedlejší činnost, jeho

kvality se projevují v docela odlišné činnosti. Vybudoval zde pro poštovní'společnost zcela novou linku, měřící 200 mil, a to včetně všech stanic a pomocných agentur. Jsou mu podřízeny na tři tucty lidí a je zodpovědný za to, že pruty stříbra budou spolehlivě dopraveny z dolů do Prescottu a mzdy pro horníky budou doručeny do Silver City. Samozřejmě, že jsou velmi důležité i ostatní poštovní zásilky pro více než pět tisíc lidí stejně jako přeprava cestujících. To všechno musí uspořádat a udržet v chodu bez poruch.

Přes tyto různé povinnosti řídí nyní dostavník jako zkušený jezdec.

Jesse si uvědomuje, že tento Broderick Bogart musí být mužem schopným podávat mimořádné výkony ve všech oblastech. Jedou stříbrným údolím ve směru k onomu průsmyku, na jehož vodním předělu stojí stanice Massayů. Jesse opět vzpomíná na onoho zvláštního muže a jeho syna a na to, že z obou dýchalo ohrožení nebezpečí. Brzy je opět uvidí. Ještě neví, že k nim patří i mladík, kterého přistihl ve svém hotelovém pokoji.

Při průjezdu dlouhým údolím hledí kolem sebe a pozoruje všude kypící život a pohyb, dopravu a přičinlivost.

Náhle se Broderick Bogart lehce usmál a promluvil: „Dosahujeme už jenom z obchodů a zábavných podniků v Silver City měsíčního obratu ve výši půl miliónu dolarů a každá tuna vytěžené rudy přináší ve třech největších dolech v údolí surové stříbro v hodnotě přibližně patnáct tisíc dolarů. Každý měsíc dopravujeme skoro osm set tisíc dolarů za mzdy z Prescottu do Silver City. Dostal jste se do šíleného zmatku, Jesse. Jsem také velmi rád, že sedíte vedle mne na kozlíku. Musím vám říct, že by pojišťovna odstoupila od plnění, kdyby ještě jednou mělo dojít k

uloupení transportu výplaty mezd horníkům. Poštovní společnost by buďto musela platit z vlastní kapsy, anebo by nesměla peníze nadále dopravovat. Žádná jiná pojišťovna, která by toto riziko podstoupila, se nenajde. Rozumíte tomu, Jesse? Pro mne je životně důležité to, jak se zde osvědčím!"

Jesse přikývl a suše dodal: „Víte o tom, že jsem bratr Dave Fishera – Jesse Fisher?"

Broderick Bogart se lehce zachvěl a s lehkým úšklebkem dodal: „Tak dobře, Veronika vám tedy sdělila, že jsem v obraze. Nebyl bych samozřejmě nikdy přibral za průvodce zcela neznámého cizince. Ano, o Veroniku se velice starám a byl bych jí ze srdce přál šťastný život s Davem. Daveho jsem měl velmi rád. Po jeho smrti se Veronika uzavřela do sebe, vnitřně zatvrdila a osaměla. Tehdy jsem otevřel dopis, který vám zaslala. To čestně přiznávám a nestydím se za to. Byl bych zasluhoval větší důvěru. Nechci také být Veronice nápomocný pouze při hledám vraha jejího snoubence. Chci tyto bandity zneškodnit. S vaší pomocí, Jesse, to také dokážu anebo to uděláte vy s pomocí mojí. Je mi jedno, jak tento úkol splníme." Odmlčel se, obrátil svůj široký a otevřený obličej k Jessemu a zeptal se ho přímo: „Řekla vám Veronika, že si ji chci vzít za ženu?"

Oči Jesse Fishera se na okamžik zúžily a okamžitě pochopil, že tato otázka mohla znamenat současně varování.

„Ne," odpoví Jesse, „to mi neřekla."

„Nyní to tedy víte," opětuje úsečně Broderick Bogart. „Ztratila Daveho, kterého velice milovala. A zbude jí dostatek času pro žal a pro zármutek pro něho a pro pozvolné zapomnění. Potom se však stane mojí ženou."

Vyslovil to s klidnou určitostí, bez pochyb o dosažení

vytčeného cíle.

Jesse chvíli mlčel. Pak se zeptal: „Vyznáte se v tom lépe, Brode. Máte nějaké podezření, kdo se skrývá za lupiči peněz a stříbra, kteří vám způsobují tolik problémů?"

„Ne," odpovídá Bogart okamžitě a nezní to jenom úsečně, ale současně také jaksi hrubě. – „Nejenom v Silver City přímo, nýbrž v celé zemi je dostatek ostrých hochů, kterým by bylo možno takováto loupežná přepadení připsat. Tady, v zemi stříbra, se soustředili vyvrhelové lidské společnosti celého jihozápadu a každým týdnem se situace jenom zhoršuje, nikoliv zlepšuje. Týká se to i menších měst a osad. Každou noc se někde najdou mrtví. Bandité přepadávají i horníky, aby jim přímo z kapes ukradli někdy i jenom několik dolarů. Zkušení si troufají na naše poštovní dostavníky. A k tomu všemu se ve všech hernách a saloonech šidí a..."

Vztekle mávl rukou.

„Ani šerif s půltuctem pomocníků by nebyl úspěšný," zabručel. „Co zde však chybí, to je Vigilant – comitee, který by všechny malé a velké supy a kojoty věšel. Takto postupovali lidé ze zlatých polí v Montaně a slavili úspěchy. Jednoho dne k tomu dojde i zde v Silver Valley, ledaže bychom získali do Silver City konečně šerifa, kterému by se podařilo rozšířit postupně zákon ze Silver City do každého malého koutu v údolí," vztekle se odmlčel.

„Město je však ovládáno muži jako je George Padden, hráči a pistolníky, majiteli saloonu a všemi těmi lidmi, kterým divoké poměry ve městě vyhovují, protože se v divokém a hříšném městě dolar snadněji kutálí."

„To já znám," pronesl suše Jesse.

A Broderick Bogart prudce přikyvuje: „Vy jste taková divoká města již zkrotil, Jesse," pokračuje, „mám za sebou

stále sílící skupinu občanů, která o změnu usiluje. Jesse, vy jste si vysloužil jméno krotitele měst. Nechtěl byste také u nás..."

„Ne," odpověděl Jesse Fisher. „Nikdy více! Tomu už je definitivně konec. Vlastním ranč a přijel jsem pouze proto, abych vypátral Daveho vraha. A já jej také najdu!"

Broderick Bogart se na Jesseho pátravě podíval, tentokrát skoro strnule a nevýrazně. Vůbec se nedá odhadnout, co se v tomto pohledu skrývá.

„Přeji vám mnoho štěstí, Jesse," poznamenal suše. Zní to odmítavě a hrubě. Zlobí se asi na Jesseho Fishera proto, že odmítl jeho nabídku stát se maršálem Silver City.

Mlčky ujíždějí dál. Spřežení uhání nádhernou jízdou. Je sestaveno z vybraných koní, schopných ujet i dvacet mil bez odpočinku. V tempu nepovolují ani při stoupání do průsmyku. Snad tuší, že tam, nahoře v průsmyku, si odpočinou a na jejich místo nastoupí čerství koně.

Broderick Bogart spokojeně konstatuje: „Jedeme přesně na minutu, nejeli jsme ani příliš rychle, ani příliš pomalu."

„Ano," přitakává Jesse, „umíte poštovní dostavník správně řídit, Brode Bogarte. Myslím, že se vyznáte v mnoha věcech."

Bogart se na něho zeširoka šklebí. Jeho modré oči září. „Ó, ano," pronáší souhlasně.

Krátce nato dojeli konečně k vodnímu předělu. Koně již silně oddechují a jsou úplně propocení.

Boris Massay je už očekává spolu se svým mohutným synem Kirbym a s připraveným čerstvým spřežením. Přestože Boris Massay již předtím poznal svého, na kozlíku dostavníku sedícího představeného, a onoho cizince, ke kterému se před nedávném tak podivně choval,

zůstává v jeho pohledu stále ještě výraz úžasu.

„Ohó, šéf osobně!" poté, co toto zjištění vykřikl, pohlíží na. Jesseho a skoro vztekle zvolá: „Myslel jsem, že jste člověk z pojišťovny, anebo z hlavního úřadu naší poštovní společnosti! Chcete snad dopadnout bandity?"

Jesse neodpověděl. Sestoupil však z kozlíku a s klidem si Borise Massaye prohlíží.

Z dostavníku vystupují oba cestující. Jsou to obchodní zástupci obchodních firem. Působí velmi spokojeně. Zajisté naplnili knihy zakázek tisíci novými položkami. Bogart přistoupil s oběma pasažéry k velké vodní nádrži, aby se napil z dřevěných naběraček. Připojuje se také Jesse. Voda chutná lahodně.

Oba Massayové jsou ještě zaměstnáni výměnou spřežení. Jesse od vodní nádrže náhle ustupuje a loudá se po malém dvorku. Přichází k domku. V něm je zřízen malý hostinec, jako skoro ve všech stanicích pošty. Vejde dovnitř, ohlíží se a otevírá malé dveře. Vedou do obývací kuchyně.

Zde spatří mládence, který byl v jeho hotelovém pokoji a vyskočil z okna.

Mládenec se snaží vyskočit z lůžka, okamžitě však opět poklesne. Musel si nohu pořádně znetvořit. Přidržuje se hrany stolu, hledí upřeně do místnosti na Jesseho a šklebí svůj obličej v zuřivé zlosti.

„Teď tedy víš, kde mě najdeš, ty psí synu," vykřikne prudce, „ale to ti moc nepomůže. Jakmile dostanu zase své revolvery a uzdravím se, ustřelím ti hlavu!"

„Anebo mě sestřelíš z kozlíku poštovního dostavníku?" ptá se Jesse vážně.

„Já ne!" zvolal ihned Jube Massay, „já tě z kozlíku nesestřelím. Chci ti ukázat, jak se to správně dělá! Dojdu do Silver City, jakmile se tam opět objevíš. A pak ať to

všichni lidé vidí!"

Jesse neodpovídá. Ohlídne se a poznává ve venkovních dveřích Borise Massaye. Sledoval ho.

„Kočár musí pokračovat v jízdě," prohodil Boris Massay a v jeho očích se objevuje zlověstné jiskření, „je zapraženo, pane!"

Jesse kývl hlavou. „Poslal jste toho klacka na výzvědy, aby zjistil, kdo jsem?" zeptá se klidně.

Boris Massay přikývl na souhlas. „No a?" zeptal se.

„Zle jste s ním naložil. Ten hoch vás zastřelí."

„Kdyby se o to pokusil, rychle skončí tam, kde skončí všichni pistolníci jeho druhu," zabručel Jesse. Kuchyňské dveře za ním zapadly a Jesse se přibližuje k Borisovi, který se stále zdržuje u venkovních dveří.

Jesse se musí zastavit, protože Massay blokuje východ. Oba muži stojí okamžitě proti sobě a hledí jeden na druhého. Z Borise Massaye čiší opět onen závan ohrožení a nebezpečí. Jesse to cítí celým svým tělem a znovu si jasně uvědomuje, že ho tento muž nenávidí, a že proti němu stojí jako nepřítel.

Proč však?

Patří snad Boris Massay k silničním lupičům?

„Musím vás srazit do strany?" pronáší Jesse mírně.

Boris Massay na to pohybuje svými visícími rameny, které ho zdánlivě zužují natolik, že by ho nezkušený muž mohl snadno podcenit.

„Zkuste to někdy, pane," opětuje suše. Pak se však náhle odvrátil a uvolnil cestu.

Jesse pomalu šel. Dostavník je připraven k odjezdu.

Broderick Bogart sedí opět na kozlíku. Oba cestující nastoupili. Čerstvé spřežení se neklidně pohybuje.

Jesse se vyšplhal nahoru a položil si brokovnici opět přes kolena.

„Braaaah! Hoiiiyaaaa! Braaaah“ zvolal Broderick Bogart na koně a žene je dolů směrem do dlouhého kaňonu.

Když dojeli na planinu, zeptal se Jesse, jako by náhodně: „Znáte toho staničního agenta dobře?"

„Borise Massaye? Ano, byl už tu a tam staničním agentem některých společností, pokaždé někde na suché Vysočině. Jeho žena trpěla plicní chorobou. Již dva roky je sám se svými dvěma syny. Byl to vždycky spolehlivý muž."

„Jeho nejmladší syn je však nebezpečný jako jedovatý had," odvětil Jesse.

Broderick Bogart se vztekle zasmál: „Komu to říkáte? Odkud bych získal náhradu za Borise Massaye, kdybych se pohoršil nad jeho potřeštěným klackem? Velmi dobře vím, Jesse, že tento mládenec byl u vás ve vašem pokoji, že jste ho ale zřídil, a že ze strachu dokonce vyskočil z okna."

„Vy snad víte o všem?"

„Snažím se o to," odpovídá Bogart. Massayové jsou nebezpeční. Kdyby měli mít něco společného s bandity, muselo by se jim to nejen dokázat, ale navíc rychle a dobře vystřelit."

„Zajisté," prohodil Jesse úsečně. Potom se odmlčel.

* * *

Jakmile dostavník odjel, vkročil Boris Massay do obývací kuchyně za svým nejmladším synem Jubem. Zvedl ho jedním trhnutím z lůžka a uštědřil mu pěkných pár zleva i zprava.

„Zavolal jsem ti přece, aby ses schoval do skalní štěrbiny dříve, než se dostavník dostane na doslech,"

zavrčel potom, „teď už Jesse Brennan ví, že patříš k nám. A vsadím se o cokoliv, že je detektivem pojišťovací společnosti nebo dokonce pomocným US maršálem. Určitě už se sám sebe ptá, proč jsme o něm chtěli vědět více stůj co stůj, a že jsem tě dokonce poslal do města, abys prohlédl jeho pět švestek. Jube, pokud v budoucnu nebudeš plnit přesně to, co ti nařídím, pak..."

Dále nemluvil, strčil svému nejmladšímu synovi pěst těsně pod nos. Srazil ho zpět na lůžko tak prudce, že se skoro propadlo.

„Kdybych tu měl své revolvery," zasupěl Jube, „byl by už po smrti. To bys mě určitě nebil, otče."

„Co?" zeptal se s údivem, zároveň však nesmírně vztekle Boris Massay.

Potom zdvihl svůj silný ukazováček. „Dávej pozor," řekl, „tvůj rozum by měl postačit k tomu, abys pochopil, že beze mne nejsi vůbec nic, vůbec nic, jenom hloupý klacek, který dovede náhodou rychle střílet. To však nestačí k tomu, abys to někam dotáhl."

„A tys to snad někam dotáhl?" Tato otázka zazněla z úst druhého syna Borise Massaye, který právě vešel do domu. Boris Massay je plný nenávisti, chová se zle a výhružně.

Neobrátil se však. Nadále se díval na Juba a řekl: „Vaše matka byla nemocná, stále jen nemocná a ubohá. Museli jsme stále žít v arizonské poušti, v podnebí, ve kterém se mohla uzdravit anebo alespoň déle žít. Neměl j sem nikdy možnost dotáhnout to dál. Nesměl jsem ji ani v nejmenším rozčilit. Museli jsme žít v klidu a samotě v suché náhorní poušti. Proto- jsem také zůstal nevýznamným zaměstnancem poštovní společnosti. Nyní však je matka mrtva a já jsem volný! A jsme na správném místě. Ale toho cizince musíme vyřídit. Jinak se náš velký plán nezdaří. Pak by nebylo ani nic platné, že dostavník řídí

sám Broderick Bogart. – Musíme..."

* * *

O dva dny později už dorazili do Prescottu a dovezli do cíle pruty stříbra i pasažéry, jejichž počet se mezitím zvýšil o sedm. Ulehli k odpočinku s tím, že se setkají asi za 12 hodin u snídaně.

„Pokud si chcete prohlédnout město, Jesse," usmívá se zeširoka Broderick Bogart, „máte na to jenom několik hodin. Odjíždíme totiž přesně ve 12 hodin v poledne."

„S penězi pro důl?" ptá se Jesse ledabyle.

Avšak Broderick Bogart zatřepal svou obrovskou hlavou.

„Na své první cestě nic neriskuji," dodal. „Jistě se předpokládá, že v dostavníku vezu peníze na výplatu mezd, protože jedu sám. Určitě by na nás zaútočili. Kdyby nás bandité skutečně chytili, nesmí se zmocnit výplat pro horníky."

Jesse se na něho dlouze podíval. Potom táhlým hlasem řekl: „Kdyby ale transporty peněz nejezdily pravidelně, peněžní obnosy by se nahromadily, že ano? Doly nemohou výplaty mezd odsunovat nebo dokonce vypustit. To by dělníci nedovolili, zvláště pak mladíci, kteří si zvykli pravidelně si v Silver City zahřešit a vyřádit se. Každý měsíc musí být dopraveno do Silver City několik set tisíc dolarů, buďto v malých transportech, anebo v neobvykle velkých zásilkách."

„Možná se nám podaří vyřídit bandity předtím," konstatoval suše Bogart.

„Potom by bylo snadné a bez rizika dopravit do Silver City naráz půl miliónu. Jde však o drobné peníze. A ty

hodně váží a zabírají mnoho místa. Pak se také vyplatí najmout silnou posádku. Uvidíme, že ano? Nejprve však vyzkoušíme zpáteční jízdu. Co byste podnikl Jesse, kdyby po nás stříleli anebo kdyby nás zastavili?"

„To uvidíme, Brode," ušklíbne se Jesse na odpověď. Dlouhé vteřiny se na sebe dívali a každý zpozoroval v očích svého partnera určité zajiskření. Avšak přesto nešlo o pocit kamarádství nebo dokonce začínajícího přátelství mezi nimi, jak by to mělo být přirozené mezi dvěma muži; kteří jedou vedle sebe na jednom kozlíku poštovního dostavníku vstříc nebezpečí.

Na to se Jesse zvedl a vyšel ven. Loudal se městem a brzy zašel do sedlářství. Byl tu dost dlouho. Když se potom znovu objevil a přešel do protějšího obchodu a zakoupil si v oddělení oděvů značně široký plášť, se kterým se do sedlářství vrátil. Uplynula opět delší doba, než se znovu objevil. Měl na sobě poněkud široký plášť. Když přišel k zastávce poštovních dostavníku, přijížděl právě Broderick Bogart z blízkého vjezdu a zastavil.

Do dostavníku nasedlo několik cestujících. Jesse se vyšvihl nahoru na kozlík a zasedl vedle Brodericka Bogarta.

„Kde jste byl po celou dobu?" ptal se Bogart hněvivě a jaksi nervózně. Snad dokonce nedůvěřivě.

„Koupil jsem si nový plášť," odpověděl Jesse, „nahoře na kozlíku na mne příliš táhne."

„Vždyť je alespoň o jedno číslo větší, než potřebujete," ušklíbl se Bogart a naklonil se do strany, aby se přesvědčil, zda už nastoupili všichni cestující.

Potom zvolal na spřežení a povolil brzdu. Všech šest koní se na jeho povel rozběhlo a uhání na dlouhou cestu z města směrem k rovině, která končí průsmykem. Tudy vede trasa pro poštu. Cesta vede po horách, dlouhými

údolími a kaňony, soutěskami a přes další průsmyky až do Silver City.

Polední slunce mocně hřeje, avšak Jesse svůj široký plášť neodkládá. Zdá se, že se v něm cítí docela příjemně a útulně. Po ujetí několika mil se ptá: „Máme na palubě zásilku peněz?"

„Ne," odpovídá úsečně Broderick Bogart. „Vzadu je pouze sedm pytlů s poštou; jeden z nich obsahuje doporučené zásilky, které mají nějakou cenu. Zřekl jsem se dnes výplaty mezd. Nejprve jednou vyzkoušíme, jak jízda proběhne. A kdyby nás tentokrát bandité zastavili, nemusíme mnoho riskovat."

„Pokud chceme tu ozbrojenou tlupu vyřídit, pak musíme riskovat všechno," odporuje suše Jesse.

Oba opět mlčí. Stále je jasnější, že nemohou spolu navázat potřebný kontakt. Ti dva se nemají rádi a možná, že alespoň jeden z nich má pro tuto antipatii svůj důvod – jednoduše řečeno – odpor. Možná také, že instinktivně cítí jisté věci.

Takto tedy odjížděli míli za mílí, z jedné do další stanice s výměnnými spřeženími. K půlnoci zastavili na dvě hodiny u jedné ze stanic, aby si oni i cestující krátce odpočinuli. A tak to pokračuje dále a stále kupředu, Přepřahací stanice, ve kterých jsou očekáváni s čerstvými koňmi, jsou od sebe vzdálené dvacet až třicet mil. Terén je většinou kopcovitý a pro zvířata těžko zvládnutelný. Někdy sice mohou klusat, ale většinu dlouhých úseků mohou projíždět jenom krokem. Dosti často vede cesta pekelnou jízdou a mnoha prudkými zatáčkami dolů do ústí. Broderick Bogart si coby kočí vede dobře. Jesse se již svezl v mnoha poštovních dostavnících. Málokdy však zastihl lepšího jezdce.

Před polednem opět dvě hodiny odpočívají a žena

staničního agenta jim přináší jídlo, které připravila.

Potom v cestě pokračují, stále kupředu, ze stanice do stanice, pokaždé s čerstvým spřežením. Občas se mění cestující a zanechávají poštu.

Takto je uvítají večerní červánky, až je potká tmavá noc, která všechno zahalí temnotou. A brzy nato osvětluje zaprášenou stužku poštovní silnice měsíc. Kola se stále točí, dostavník sténá, skřípe a vrávorá. Čtyřiadvacet koňských kopyt bubnuje o zem a vysílá zvukovou ozvěnu do kaňonů a do údolí.

Je to tvrdá, namáhavá a unavující jízda. Zdá se však, že Broderick Bogart únavu nezná. Ani tehdy, když těžce oddychující spřežení zdolává pomalým krokem dlouhá stoupání, neupadá do polospánku.

Jesse uznává, že je Broderick Bogart mimořádně tvrdým zoceleným mužem. Jesse musí proti ospalosti bojovat.

Čeká také na dotaz Brodericka Bogarta, zda by nechtěl přenechat řízení dostavníku jemu.

Jesse by však v tomto případě odmítl.

Bogart se však neptá.

Před půlnocí opět v jedné ze stanic odpočívají. Je to jejich třetí dvouhodinový oddechový čas. Jsou na cestě již šestatřicet hodin. Cestující jsou unavení, mrzutí a proklínají tuto zem, ve které se ani dálkovým poštovním dostavníkům nedaří postupovat kupředu jinak než rychlostí šneků.

Když se znovu rozjeli, byla stále ještě noc. Jesse Fisherovi se podařilo spát celou jednu hodinu – někde stranou od stanice, ve stínu stromů.

Zamlkle pokračují v cestě, a když je za ranního úsvitu ovane chlad, zaslechnou ještě volání kojotů: Ar-ar – uuu – uuuu!

Potom přijde ona šedá hodina, kdy svět zdánlivě zadržuje dech a působí mrtvě. Je to ona hodina, kdy již není barev ani stínů, kdy noční zvěř .uléhá ke klidu a denní se ještě neprobudila.

Oba muži na kozlíku si po několik hodin sotva vyměňují slova.

Oba pociťují přibývající napětí,

Jsou od Silver City vzdáleni už jenom asi padesát mil a třicet mil je dělí od Massayů ve stanici v průsmyku. Stále se však nemohou dostat rychleji kupředu. Většinou sice sjíždějí z kopce, rychlejší jízdu však dostavníku znemožňuje velké množství zatáček.

Teprve po východu slunce se dostávají na cestu, která vede dlouhým zalesněným údolím. Nyní již Broderick Bogart povolil koním uzdu a dohání ztrátu času, takže pokud nedojde k žádným nepředvídaným událostem, dorazí jistě a přesně do stanice v průsmyku.

Broderick působí bdělejším dojmem, než předtím po celou dobu jízdy, přestože musí být značně vyčerpán a unaven.

Také u Jesseho je možno nyní pozorovat číhající bdělost. Bogart na něho vrhl rychlý postranní pohled a zabručel: „Připadáte mi v tom širokém plášti mnohem tlustší, Jesse. Jste také o poznání škrobenější než obvykle. Koupil jste si snad v Prescottu rytířskou výzbroj? Nenosíte ji náhodou pod oděvem? Hahaha! Tento tenký plíšek by snad nezadržel žádnou kulku, že ano?"

„Jste po tak dlouhé jízdě docela vtipný. Jste opravdu tvrdý chlap, Brode," ušklebuje se Jesse zešikma. „Nebylo by to tak špatné, kdyby bylo možno nosit nějaký druh pancíře, který by kulky zadržel. Ocel je však pro nošení příliš těžká a tuhá. Znáte snad nějaký materiál, Brode, který by kulky zadržel a nebyl příliš těžký?"

Broderick Bogart o této otázce dlouho přemýšlel.

Potom odpověděl: „Buvolí kůže! Indiáni vydělávají tlustou buvolí kůži nějakým zvláštním způsobem a vyrábějí z ní válečnické štíty. Dokonce jimi zachycují střely, pokud se nejedná zrovna o ocelové průrazné kulky. Střely z revolveru tuto buvolí kůži pravděpodobně neprorazí a možná to platí i pro kulky z krátkých puškových hlavní, jako například z Winchestrovek. Nechtěl bych to však vyzkoušet na vlastní kůži."

Oba se na delší dobu opět odmlčeli.

A potom se to stalo. Velice náhle a poněkud nečekaně.

Když se kočár vynořil z úvozu na konci údolí, objevili se po pravé i po levé straně cesty dva jezdci. V okamžiku se ocitli těsně vedle dostavníku. Nebylo je možno předtím mezi hustými stromy v úvozu zpozorovat.

Jesse Fisher se nahnul k jezdci, který se po jeho straně přibližoval.

V tomto okamžiku je však šikmo zpředu zasažen. Ve hře je ještě třetí muž. Sedí na silném stromě, mezi jehož větvemi by bylo možno umístit celou chatku. Záludný lupič vystřelil z Winchestrovky a zasáhl Jesseho Fishera doprostřed prsou.

V této chvíli žene Broderick Bogart šestispřeží divoce dopředu, šlehne koně bičem a ti náhlým, prudkým trhnutím vysoko poskočí.

Jesse Fisher spadl z kozlíku, převrhl se na zemi, skutálel se stranou. Tiše leží.

Oba jezdci pronásledují dostavník.

Pozvolna utichl rachot kol a dupot koňských kopyt. Brzy na to však opět zazněl hluk. Přicválal jezdec. Je to onen záludný střelec, který mezitím ze stromu seskočil, vyvedl svého koně z hustého křoví a nasedl patrně k těm jezdcům, kteří pěšky neujdou ani sto kroků.

Když je u Jesse Fishera, zastaví a pozoruje ho.

Mnoho ale vidět nemůže. Jesse Fisher leží zkroucený napůl v křoví, více na břichu než na boku a hlavu má obrácenou obličejem ke křoví.

Bandita váhá. Jeden okamžik to vypadá tak, jako by chtěl svého koně obrátit a následovat oba svoje kumpány. Potom se ale rozhodne jinak. Sesedne, uváže svého koně k silnému křoví a blíží se k Jessemu. Přitom drží svou pušku připravenou k výstřelu a míří na Jesseho.

Hlavní pušky chce potom Jesseho otočit, aby si ho mohl prohlédnout zepředu.

Jesse se přetočil na záda. Dokonce velmi připraveně, bleskově a překvapivě. Přitom odstrčil hlaveň pušky stranou a zdvihl revolver, který skrýval již připravený ke střelbě.

Chlapík zařval a vypálil z pušky.

Kulka se zaryla do půdy těsně vedle Jesseho.

Podruhé již bandita vystřelit nemohl. Jesse ho zasáhl okamžitě rychlým výstřelem a potom se pomalu narovnává. Mezitím mu nechal pušku padnout a sám padá nejprve na kolena a potom na bok. Hrozně sténá.

„To máš za to, ty blázne," říká Jesse. Poklekl vedle muže a dívá se, kam ho zasáhl. Je to ošklivá rána. Jesse neměl ani zlomek sekundy čas, aby mohl zacílit tam, kde by byl jenom zranil a ne životu nebezpečně zasáhl.

Zasáhl ho ošklivě, ale nemohl jinak. Chtěl přežít. To je jeho právo.

Muž sice ještě dýchá, ale přece zemře. Ani dobrý chirurg by ho nezachránil.

Jesse povstal. Svlékl vestu a košili. A pod ní má pancíř, který nosí.

Vskutku, je to buvolí kůže, silná, houževnatě vydělaná, elastická buvolí kůže, skutečný pancíř, který pokrývá

hruď ve dvou nebo skoro ve třech vrstvách, takže pérující vlastnosti vyniknou ještě silněji.

Kulka z Winchestrovky nemohla na tuto vzdálenost probít její vrstvy. Jesse Fisher dostal mocný náraz jako při kopnutí koňským kopytem.

Ale jaká to byla riskantní hra! Jakou odvahu ukázal! Vsadil na to, že bandita se ho pokusí zastřelit zblízka. Věřil mimo jiné na to, že střelec by mířil ne na jeho hlavu, ale doprostřed hrudi, aby zásah byl jistý.

Jesse spoléhal na svůj pancíř, na tři vrstvy silné a pružné buvolí kůže.

Kdyby ale byl střílel bandita z pušky na buvoly... Ale nebylo tomu tak.

Jesse se zbavil nepohodlného hradního štítu. Sedlář ho sice dobře přitiskl a naformoval, ale přece jen ho měl na sobě skoro Čtyřicet hodin, teď už to bylo k nevydržení. Ale zachránil mu život. Mohl díky němu zahrát banditovi divadýlko. Chytil ho a vyřídil. Je možné, že tento chlapík také zastřelil ostatní průvodce z kozlíku a třeba také jeho bratra Daveho?

Znovu se oblékl a poklekl k muži. Ten nabývá vědomí, otevře oči, dívá se na Jesse Fishera a kleje.

„Přece jen jsem tě zasáhl," říká potom namáhavě.

Jesse kývl: „Zrovna tak, jako jsi trefil ostatní průvodce, zrovna tak jako Dave Fishera. Byl to můj bratr. Já jsem se přepásal ochranným štítem – zde!"

Ukazuje mu kožený pancíř. Tu muž pochopí a znovu mumlá kletbu.

„Mám tě obvázat?" zeptal se Jesse a pohlédl na ruce umírajícího, který je tiskne na ránu na břichu.

„Stáhni mně holinky a řádně mě pochovej," žádá muž slabým hlasem.

Jesseho obličej zůstává bez výrazu: „Já musím

pronásledovat na tvém koni tvoje dva kumpány. Ujedou mně, když zde ztratím mnoho času. Musíš pochopit, že musím pochytat bandity, kteří střílejí z kozlíku dobré muže. Nemohu se déle o tebe starat, příteli."

Tu bandita otevřel oči: „Nenechávej mne samotného! Nechci umřít sám u cesty. Milý Bože na nebesích, přesně tak to se mnou končí, tak jak se mi to tehdy zdálo. Všechna ta léta jsem se toho bál, že sen by se mohl stát skutečností. Já nechci, aby..."

Zmlkne, zavře oči a očividně chřadne. Ještě jednou musí sebrat síly.

„Zůstaň u mne a splň svou křesťanskou povinnost," říká potom z posledních sil. „Chci ti také říci, kde můžeš najít moje kumpány. Potom nemusíš tak moc pospíchat. Jsou to Jeffrey Lann a Ray Kane. Najdeš je u George Paddena v salónu. Lann má rezavé vlasy a Kane má texaskou hvězdu na hřbetě levé ruky. Ty je můžeš lehko najít i rozpoznat. Jsou stále spolu jako dvojčata a nosí každý dva revolvery. Zůstaň u mne, Jesse Fishere! Nenechávej mne tu samotného umřít. Ano, já jsem zastřelil všechny průvodce. Budu nyní za to muset zaplatit. Oh, je mně tak zima. Ale brzo se budu škvařit v pekle. Jesse, každý musí jednou za všechno zaplatit. Já jsem byl velký padouch, sprostý, úskočný a..."

„Kdo je váš boss? Vy tři sami jste celá banda? To přece není možné. Je George Padden váš,boss?"

„Náš boss?- Ouha, máme dva..."

Dále se bandita nedostal. Stejně to byl zázrak, že tak dlouho skoro zřetelně mohl mluvit, i když ne plynule. Mluvil přerušovaně, se steny, nářkem a kašlem, s mnoha přestávkami, v kterých chytal po vzduchu.

Jesse Fisher se pomalu zvedal.

„Ano, ty musíš nyní za všechno zaplatit," mumlá, „ty jsi

byl úskočný vrah a musíš se teď zodpovídat před svým Pánem. Chtěl jsi zastřelit i mne. Bůh na nebesích ať je tvé duši přesto milosrdný."

Udělal pohyb, jako by se chtěl vzdálit. Potom přece rozepl za sedlem upevněné zavazadlo a vzal banditovu deku, aby ho do ní zabalil. Vyzdvihl ho na koně a sedl si za něho.

Tak sledoval s mrtvým poštovní dostavník a oba ostatní bandity.

Ale dostavník zřejmě unikl; Není nikde stopa ani náznak, že by zastavil.

Nemohli oba jezdci dostavník dohonit?

Snad cestující stříleli z oken a dali banditům na srozuměnou, že se nacházejí v menšině a nyní, kdy jim už nepomůže moment překvapení, nemají žádné šance?

Ovšem jsou ještě jiné možnosti a vysvětlení.

Jesse nad tím během těch několika mil jízdy, které má ještě ujet až ke stanici Massayů nahoře na rozvodí průsmyku, úporně přemýšlí.

* * *

Když přijel nahoru k rozvodí, stojí všichni tři Massayovi před stanicí a shlížejí na něho. Již před chvílí ho poznali a také pochopili, koho veze napříč na koni zabaleného v dece.

Poštovní dostavník je již pryč,

Když Jesse zastavil koně, okamžitě pocítil nebezpečí, které čiší ze tří Massayů, zvláště u Jubeho, který také nosí dva revolvery. Nebezpečí je jako ostrý pach dravce.

Pozoruje je ostře.

„To je jeden z těch tří banditů," říká. „Seděl na stromě a

střelil po mně. Ale já jsem měl pancíř z trojité buvolí kůže. Dopadl jsem tohoto chlapíka. Než zemřel, přiznal se, že zastřelil mého bratra a také ostatní průvodce a vozky dostavníku."

„Přiznal ještě více?" táže se Bons Massay chraptivě.

„Snad," říká Jesse Fisher, „snad také ne. Sundejte ho z koně a pochovejte ho."

„Nedávejte nám žádné příkazy," mumlá Kirby Massay nevraživě.

Ale jeho otec říká: „Sundejte mu toho chlapíka, Kirby. Uděláme, co říká. V každém případě prokázal poštovní společnosti, velkou službu, Bogart odjel s dostavníkem před několika málo minutami. Uvěřil, že vás bandité asi dostali. Cestující stříleli na pronásledovatele z oken a přinutili je vzdát to. Měl jste štěstí, že vás bandité nepotkali při cestě sem."

„Bandité měli štěstí," říká Jesse úsečně a zní to hodnověrně, ne jako nafoukanost nebo chvástání.

Pozoruje Jubeho. „Víte nyní, že jsem Jesse Fisher?"

„Ano, Bogart nám řekl, že měl být dokonce dopaden jakýsi Jesse Fisher. Kromě toho, mluvili právě o tom, že bandita měl přiznat, že zastřelil vašeho bratra z kozlíku. Je nyní jasné, že revolverový muž jste vy, Jesse Fisher."

Ne Jube Massay, který pozoruje Jesseho, nýbrž jeho otec pronáší tato slova, mezitím co jeho nejstarší syn Kirby mrtvého sundává z koně a Jesse se konečně může usadit v sedle.

„Potom by tento mladík neměl dále se mnou vyhledávat spory," mumlá Jesse a jede dále, aniž by řekl Massay jména banditů.

Dívají se za ním.

„Ještě nosí stále ten pancíř z buvolí kůže?" vyřkl zlostně

Jube. „Proč nesmím pokoušet svoje štěstí? Jsem dost rychlý na to, abych se mohl sám měřit s velkým Jesse Fisherem!"

„Ne!" Boris Massay to řekl tvrdě a zároveň také nějak zamyšleně. „Tento muž," připojí, „je zvlášť tvrdý oříšek a zvláštní třída. Nechtěl bych, abychom se s ním dostali do křížku. On pomstil svého bratra Daveho. Sloan, kterého mrtvého k nám přivezl, se mu sám přiznal, že byl tím mužem, který zastřelil doprovod i kočí dostavníku. Jesse Fisher nyní opět zmizí. Chtěl jenom pomstít svého bratra. A to učinil. Broderick Bogart ho propustí. Kdybych jen věděl, zda toho Sloan řekl ještě více nebo snad dokonce prozradil něco, co by mohlo ještě podráždit tohoto Jesseho Fishera. Nyní já sám pojedu do Silver City, abych se o to postaral. Osedlejte mi koně! Pochovejte Sloana! Proč střílel s takovou lehkou puškou? Vždyť její průbojnost není o nic větší než revolver."

* * *

Když Jesse přijížděl do Silver City, bylo odpoledne. Stájník na něho koukal jak na zjevení a řekl: „Bogart a cestující dopravníku vyprávěli, že jste byl zasažen a pravděpodobně jste spadl okamžitě mrtvý z dostavníku. Protože dostavník byl pronásledován dvěma maskovanými bandity, nemohl ho Bogart zastavit. Ale vy jste přece naživu!"

Jesse pomalu sesedl. Stájník ho pozoruje ještě ostřeji a objeví také v Jesseho obleku díru po kulce.

„Ve městě se už ví, že nejste ledajaký cizinec, nýbrž že jste Jesse Fisher," mumlá. „Já jsem měl vašeho bratra Daveho velmi rád. Vlastně měl ho rád každý."

Jesse mu podal uzdu: „Poznáváte toto zvíře?"

Stájník se ani nepodíval, udělal to již předtím.

„Náleží muži, který si říká Sloan Blayne," říká.

„A s kým byl tento Sloan Blayne nejčastěji?"

„Oh, s celou řadou chlapíků. Avšak jeho speciální přátelé byli hlavně Jeffrey Lann a Ray Kane. Vydávají se všude za kovboje. Občas odněkud přiženou malé stádo skotu a prodají je zde důlním a jídelním kuchyním. Šuška se, že hovězí dobytek někde kradou nebo přejímají od ostatních zlodějů dobytka. A co je s tím koněm?"

„Patří tomu muži, který mě sestřelil z kozlíku dostavníku," řekl Jesse a vyšel ven.

Když šel kolem poštovní zastávky, objevil se jeden ze zaměstnanců Brodericka Bogarta a zírá na něho.

„Mr. Bogart spí," říká ten muž kvapně. „Já ho vzbudím a sdělím mu, že vy ještě žijete a..."

„Nechte ho spát," přerušil ho Jesse a pocítil v tomto okamžiku sám únavu těžkou jako olovo. Není divu, že Broderick Bogart po dvěstěmílové cestě drsnou krajinou, která působila sklíčeně a nekonečně, ulehl k odpočinku.

Ale proč se nestaral o svého z kozlíku zastřeleného průvodce? Spolehl se na to, že Massayovi se podívají po domnělém mrtvém? Dal jim k tomu příkaz, když tam u stanice vyměňoval spřežení? A oni se k tomu snad nedostali jenom proto, že se tak brzo u nich objevil?

Tyto otázky Jesseho trápí, zatím co pokračuje v cestě.

Jsou zde ještě jiné otázky.

Massayovi se chovali tak, jako by měl štěstí, že nepotkal bandity na cestě k nim. On ale řekl, že ne on, nýbrž bandité měli štěstí. Těmito slovy rozmluvu skončil.

Přece však vede z Prescottu sem jenom tato jediná cesta do Silver Valley, jen tato cesta průsmykem a podél stanice Massayových.

A pokud jsou oba bandité nyní zde v Silver City, tak to neznamená nic jiného, než že bezprostředně po poštovním dostavníku a ještě před Jesseho příjezdem projeli rozvodím, Massayovi je viděli – a přece směli projet.

Toto všechno je Jessemu jasné.

Když přichází k hotelu, na okamžik se zastaví. Nejde však dovnitř, chce pokračovat v cestě.

Tu se otevřou dveře. V nich se objevila Veronika Selanderová, velmi pohnutá a má rozšířené panenky. Musela ho už zahlédnout na ulici oknem jídelny.

„Jesse!" zavolá to takovým způsobem, který dává poznat více, než by to mohlo vyjádřit sto slov. Působí vítězně a zvědavě.

„Pojď dovnitř, Jesse! – Pojď! "tahá ho za rukáv a v jejím hlase je nyní vroucí zajásání.

„Nemohli tě dopadnout," říká, „pojď dovnitř a vyprávěj mi všechno! Kam bys chtěl vůbec jít? Nejsi unaven a vyčerpán? Nebyls ani zraněn? Bogart říkal, žes snad spadl mrtvý z kozlíku. Proč to říkal? Co se stalo? Ó Jesse, jak jsem ráda, že tě vidím živého. Ty..."

„Já jsem dopadl Daveho vraha," přerušil ji a jeho hlas zněl neosobně a skoro bezvýrazně. Pozoruje ji zdrženlivým, opatrným a zároveň také poněkud soucitným způsobem.

„Tvoje přání se splnilo," řekl. „Zabil jsem Daveho vraha. Byl to Sloan Blayne a ještě mi řekl, dříve než zemřel, že on zastřelil mého bratra. Byl to sprostý a úskočný střelec bandy. Více jsi přece vědět nechtěla, Veroniko, nemám pravdu? Ty jsi přece chtěla, aby byl Dave pomstěn."

Po těchto slovech šel dál. Ona je neschopná se pohnout a stojí jako ztuhlá. Úsměv na jejích rtech působí jaksi ztraceně a zklamaně.

Cítí zklamání? Stále nepociťuje žádné uspokojení, ačkoliv se právě dozvěděla, že Dave byl pomstěn.

Určitě v tomto okamžiku něco poznává.

Viditelně se polekala. Potom se vrátila zpět do skutečnosti a rozhlédla se. Někteří lidé ji pozorují zblízka i z dálky. Prudce se obrátila a vrátila se do svého hotelu.

Ví, co v ní bylo po celý ten čas falešné.

Jesse to cítil také a i nyní ví, že když vyšla ven, velmi se potěšila tím, že ho ještě vidí na živu, protože si tím mohla ještě uchovat naději, že on by mohl pomstít Daveho. To přesně vycítil. A tu jí řekl, že on zabil vraha Daveho.

Když to uslyšela a pochopila, tu čekala na pocit hlubokého vnitřního štěstí, na vnitřní jásot zadostiučinění, na radost z konečně dosáhnuté pomsty.

Avšak žádnou radost, žádný vnitřní jásot, žádné uspokojení nad tím, že je nyní Daveho vrah mrtev, nepociťuje.

Náhle je tu poznání, že se nic nemění.

Dave nikdy neobživne. Ani pomsta nepomůže. Odchází do svého pokoje, zamyká za sebou a sedá si u okna do křesla.

Konečně začala plakat. To měla udělat už dávno. Bylo by to pro ni bývalo lepší než všechna ta touha po pomstě. Konečně to poznala.

Nenávist vede do pekla a zabíjí všechny dobré pocity.

Bolest je zlá, přece však přestane.

Jesse šel pomalu dál. Přitom klidně zhluboka vdechuje a pomalu vydechuje. Přemáhá kyslíkem svoji únavu á pokouší se, zatím co jde, se uvolnit, oddechnout si.

Nyní ho pozoruje již mnoho lidí. Jako bleskem se rozšířila v několika málo minutách zpráva, že Broderickem Bogartem za mrtvého prohlášený průvodce přijel do města a není vůbec mrtev.

Broderick Bogart také měl říci, že onen cizinec, který se nazývá Jesse Brennan, je ve skutečnosti Jesse Fisher.

Lidé zde ve městě něco tuší. Cítí to a jako by také cítili blížící se bouřku.

Nyní, odpoledne, je opravdu město klidné a tiché. Teprve až se zažehnou lampy a probudí všechny důlní pracovníky a po stovkách se vrhnou do města, stane se Silver City opět divokým důlním městem, které vždy více připomíná Sodomu a Gomoru.

Jesse Fisher se najednou zarazil. Vidí něco, co mu připadá trochu neskutečné a jaksi bláznivé.

Mezi dvěma domy byla zřízena vpravdě jednoduchá prkenná ohrada, před ní vysoký stůl, u kterého se může jíst ve stoje. V této zpolovice otevřené prkenné ohradě stojí sporák na pečení a připravený stůl. Na sporáku stojí čtyři opravdu veliké čtverhranné pekáče.

Na vývěsní tabuli je napsáno:

VAJEČNÁ OMELETA S JAVOROVÝM SIRUPEM
OPÉKANÉ BRAMBORY S VAJÍČKY
KLOBÁSA A HOVĚZÍ JÁTRA

Jesse nepociťuje hlad. Neprohlíží si ani všechny ty věci, které tu v této primitivní kuchyni jsou.

Hledí na děvče, které se právě narovnává a zřejmě rozdělala ve sporáku oheň. Nosí na hlavě bílý šátek, bílou halenku a působí velmi snaživě a energicky. Toto děvče samo je schopné až do večera zajistit dostatečnou zásobu pro všechny ty hladové důlní pracovníky, kteří potom, jak doufá, se těsně vedle sebe postaví k jejímu pultu.

Nyní krátce vzhlédla a poznala Jesseho.

Ten stále ještě zírá a přistupuje blíž.

„Svatý přelude, Anna Brittenová," řekne. „Co tu děláte?"

Je to poněkud hloupá otázka. Je přece zcela jasné, co tu

dělá. Ona se přesto přátelsky usměje a řekne: „Stala se ze mne samostatná podnikatelka, Jesse Brennane. Byla bych ráda, kdybych také vás mohla počítat ke svým zákazníkům. Nebo vám není dost dobrý takový jídelní stánek? Potom několik týdnů počkejte, neboť potom budu z této lapálie venku a budu si moci najmout lepší lokál. Jednou budu mít hotel s restaurantem jako Miss Veronika Selanderová. Ta je velmi schopná, nemám pravdu? Ale i já jsem si předsevzala, že něčeho takového dosáhnu."

Slova se jí řinou z úst jen tak z potěšení podnikat a z horlivé radosti. Zcela se upsala své úloze a svému cíli. Toto děvče z Bostonu život dobře zvládne.

„Jste fajn, Anne," řekl jí, „co tu děláte, přinese vám ještě nemálo zloby, starostí a kopanců. Přesto je to pro vás pravděpodobně lepší než návrat do Bostonu, Anne, vybojujete vítězství, vítězství, které vyváží všechna zklamání. Přeji vám hodně štěstí! A mé jméno není Brennan. Já jsem Jesse Fisher – pistolník Jesse Fisher."

Po těch slovech šel dále.

Udiveně na něho pohlédla, namáhá se mu porozumět. Poněvadž pochází z východu, neříká jí jeho jméno mnoho. Přece však pochopí, že jde asi do boje a že by jeho slova mohla být také rozloučením.

„Mnoho štěstí také vám, Jesse!" zavolá za ním impulsivně. Ale není si jistá, zda to může slyšet. Je již o kus dále a přechází vozovku.

Jde přesně k hlavnímu vchodu do Silver Star salónu.

Před salónem stojí několik osedlaných koní a také dva vozy. Přesto je lehké odhadnout, že je salón velmi slabě navštíven.

Jesse Fisher jde dovnitř.

Když se tak stalo, lidé, kteří ho doposud jen pozorovali, se pohnuli, aby se dostali do blízkosti salónu.

* * *

Když Jesse Fisher vešel lítacími dveřmi, necítil již nic ze své únavy. Vyzařovala z něho jakási síla, která ho dělá svěžím, s pevnými nervy, jako vlka, který vnikl tam, kde přesně ví, že na něho číhá mnoho úkladů.

Zastavil se těsně vedle lítacích dveří, neboť zde již panuje pološero, na které si musí oči zvyknout.

Jeho příchod všichni zpozorovali a také jej okamžitě poznali.

George Padden stojí na konci pultu a právě si zapaluje velmi dlouhý a tenký doutník. Potřebuje jen trochu pootočit hlavu na stranu, aby si mohl Jesseho prohlédnout. Neudělal to však, ale podíval se do zrcadla za barem a tak Jesseho pozoroval.

Jesse vrhl krátký pohled na George Paddena. Barmana vůbec nepozoruje. Jeho náhlý pohled dokola obsáhl rychle každou podrobnost ve velkém prostoru.

V rohu sedí jedna pokerová společnost.

U jednoho okna sedí důlní dělník, který si vykloubil paži a chce utopit ve whisky svůj žal nad tím, že není schopen pracovat.

U dlouhého výčepního pultu stojí dva muži, kteří vypadají jako jezdci nebo kovbojové. Nejsou daleko od George Paddena. Právě je obsluhuje barman. Pijí pivo, nebo spíše je již vypili, neboť při Jesseho vstupu jako na povel položili sklenice a pozorují ho v zrcadle. Vždycky to tak dělají.

Jesse je také pozoruje a vzpomíná si přitom na popis, který mu dal umírající Sloan Blayne.

Každý nosí dva revolvery. Jeden je rezavý. To může Jesse snadno poznat, neboť oba odložili klobouky. Vůbec

tedy nepotřebuje vidět texaskou hvězdu ha hřbetě ruky druhého chlapíka. Také poznává, že jsou ve střehu a jejich ležérnost je jen hraná. Číhají jako vlci připravení ke skoku..

Je veliké ticho.

Do tohoto ticha říká Jesse Fisher klidně: „Mám vyřídit pozdravy Jeffrey Lannovi a Ray Kanemu. Otočte se, abych si vás mohl prohlédnout. Neboť vy jste právě ti dva chlapíci, které hledám."

Ani se nepohnuli. Zato se pohnul George Padden. Pomalu couvá až ke stěně a pak se posouvá stranou až ke stolům.

Potom Jesse řekl tvrdě: „Zůstaňte stát, Paddene!"

Poslechl. Ale říká chraptivě a prudce: „Hoši, já nevím, proč za vámi přišel. Nechci to ani vědět. Přesto si s ním musím něco vypořádat. Když byste ho chtěli zastřelit, tak vám pomohu!"

Tím je všechno jasné. Při střelbě se k nim přidá.

Ale zrzavý Jeffrey Lann mezitím, co zírá do zrcadla, říká: „Proč bychom ho měli zastřelit?"

„Protože Sloan Blayne mně řekl vaše jména a také udal váš popis. Neboť patříte k banditům, kteří vždy znovu vykrádají poštovní dostavníky a muže poštovní společnosti sestřelují z kozlíku. A také dnes dopoledne jste to udělali. Budete muset ještě vysvětlit, jak jste přišli do Silver Valley."

„Tak, to musíme?" zeptal se Ray Kane se zlým úsměškem. „Lžeš," řekl dále, „jsi ten nejničemnější lhář, jakého jsem kdy potkal."

Oba se náhle obrací – ale ne příliš rychle. Přece však nyní chtějí boj. To je jasné.

„Takové lži se zde, v Silver Valley, oplácejí horkým olovem," říká Jeffrey Lann. Zdvihne svoji levačku, ukáže

na Jesseho: „Ty se omluvíš!"

Je to starý trik. Pohybem ruky a svými slovy pokouší se na zlomek sekundy odlákat Jesseho pozornost.

A George Padden skutečně vstupuje do hry. Stojí stranou, takže ho Jesse může vidět jen koutkem oka.

Padden sází na to, že Jesse Fisher bude reagovat v tento zlomek sekundy příliš pomalu.

George Padden tasí. Udělal to zde, v tomto divokém městě již několikrát, když ho obviňovali z falešné hry a potom několikrát, aby odstranil protivníky a konkurenty.

Nyní se cítí jako velký a mocný chlapík a věří ve svou šanci. Zbraň vytáhl tak rychle, jak jen to může udělat cvičený pistolník a pohotový hráč.

Ale uprostřed prudkého a reflexního pohybu se lekl. Chtěl by zařvat, ale vše se odehrálo příliš rychle. Myšlenky se zpožďují. Všechno je jenom instinktivní a reflexivní jednání.

I Jesse Fisher totiž vytáhl zbraň. Goerge Padden ho nemohl překvapit. Jesse koutkem oka uviděl rychlý pohyb majitele salónu.

Když vstoupil do salónu, ovládla ho tvrdá a k boji rozhodná vůle. Neměl v úmyslu šetřit svůj život, byl připraven obětovat to nejcennější. Byl opět tím pistolníkem, který jako fatalista vhodí svůj život na misky vah. Nyní reaguje reflexivně a myšlenky a pocity, které by ještě mohly přijít, se opožďují za událostmi.

Také bandité tasí, neboť čekají jen na novou šanci a ví přesně, že lepší už mít nebudou. Také oni nejsou k zastavení. Divoká, krutá vůle je zcela ovládá, žene je vpřed.

První ránu vypálil Jesse Fisher, Ano, přestože George Padden tasil první, zasáhl ho ještě dříve, než z Paddenovy hlavně vyšlehl oheň. Paddenova rána šla šikmo nahoru,

protože kulka, která trefila jeho srdce, ho v okamžiku stisknutí kohoutku srazila trochu dozadu.

Jesse Fisher ho nevidí padat. Jesse Fisher, nachýlený, se pootočí a dívá se do ohně hlavní obou banditů. Oh, ti jsou rychlí. Ti nenosí dvojité pásy jen z vychloubačné ješitnosti.

Jesse Fisherovi působí rány bolest, ale nezhroutí se, nýbrž stojí tu dopředu nakloněný a napjatý, jako by ještě chtěl zachytit další kulky.

Při tom jeho revolver neustále rachotí. Cítí jen zpětný náraz zbraně ve své ruce. Jeho pohled je upřeně nasměrován na oba bandity, které střídavě jeho kulky zasahují. I oni stále ještě opětují střely.

Jesse Fisher stojí ještě stále na nohou, když oni padají k zemi,

A potom je ticho,

Do ticha zazní třesoucí se hlas barmana: „Milý Bože na nebesích..."

Také ostatní diváci bědují. Napětí a bázeň z nich uniká s dosud zadržovaným dechem.

Vidí, jak Jesse Fisher se trochu kymáceje odvrací a opouští salón.

* * *

A potom vidí celé město, jak se postřelený pistolník klidí k hotelu, ve kterém bydlí. Chápou, že Jesse Fisher je příliš hrdý, aby prosil o pomoc jiné lidi. Tento Jesse Fisher je jak hrdý vlk, který se chce stáhnout do svého doupěte, aby si olízal svoje rány.

Respektují to.

A zpráva, proč bojoval, se rozšíří po městě. Co zakřičel

na Jeffrye Lanna a Raye Kaného, bylo také slyšet přes létací dveře salónu.

Zpráva se rychle rozšířila.

Jesse Fisher, který přišel do města jako cizinec a nazval se Jesse Brennanem, vyřídil tlupu banditů nebo přinejmenším část z ní.

Nikdo nevidí, jak namáhavě se dostává nahoru po schodech vedle zábradlí. Jen Veronika Selanderová, která vychází ze svého pokoje, ho spatřila. Následuje ho. Když chce zavřít dveře pokoje, je u něho a zabrání mu vtom. V jejích očích je ještě pláč po zastřeleném Davym, který přece jenom přišel po všech těch týdnech a měsících, během kterých věřila, že by jí mohla pomsta pomoci.

„Pusť mě dovnitř, Jesse," říká šetrně. „Někdo se přece musí podívat na tvoje rány."

Divně na ni pohlédl, pátravě a zároveň nedůvěřivě. Také má již na jazyku odmítnutí. Přesto je nevysloví. Jak předtím poznal a vycítil, že Veronika Selanderová chtěla jen pomstu, tak nyní cítí její proměnu.

Je zcela vyčerpán. Divoký a nelítostný boj proti třem nebezpečným střelcům ho škaredě vysílil. Krvácí pod oblekem na dvou místech.

„Ano," praví unaveně, „Veroniko, mohla bys mi přilepit na rány nějakou náplast."

A vpustí ji dovnitř.

* * *

Také Boris Massay, který přijel krátce po Jesse Fisherovi do města, byl mezi těmi všemi ostatními lidmi před salónem a pokoušel se také jako tito, okny nebo přes létací dveře, které jsou vysoké jen po hruď, slídit v salónu.

Slyšel také, jako všichni ostatní lidé, co se říkalo uvnitř.

Potom nastal boj a když Jesse Fis-her vyšel ze salónu, zůstal Boris Massay v pozadí. V jeho širokém, tvrdém obličeji nebyl žádný výraz. Avšak v jeho očích plápolal neklid a snad dokonce strach.

Když potom Jesse Fisher zmizel v hotelu, šel Boris Massay k poštovní stanici. Zde se již také objevili její zaměstnanci, aby dále třídili poštu, kterou přivezl dostavník.

Boris Massay jim povídá: „Jdu za bossem."

„Borisi, ten již spí," odvětí jeden z mužů. „Taková jízda je i pro zkušeného jezdce tvrdá. Byl unavený. A to, že Jesse Fisher ještě žije a že zlikvidoval několik banditů, se dozví včas."

„Jdu za bossem," opakuje Boris Massay tvrdohlavě a nevrle a vystupuje po schodech, které vedou do obytné části stanice. Láteříc, mizí nahoře. Jeden ze zaměstnanců poznamená jedovatě: „Tenhle pavián si může dovolit všechno. Přitom je to jen obyčejný muž ze stanice."

Nahoře mezitím Boris Massay přirazil za sebou dveře pokoje Brodericka Bogarta a přistoupil k jeho posteli.

Nejprve jenom cloumal Bogartovými rameny.

Potom zacpal Bogartovi nos. Ale Bogart ve spánku tluče kolem sebe a chce se převrátit na druhou stranu. Tu popadl Massay z umyvadla konev s vodou a vylil ji Bogartovi na hlavu.

To pomohlo.

Bogart se lekl, rozespale nadával, konečně však pochopil a vyskočil.

„To je příliš, ty psí synu," zaskřípal, „já ti ukážu, že má všechno své meze a..."

„Jesse Fisher žije a zabil Sloana Blayneho, Raye Kaneho a Jeffreye Lanna, k tomu ještě George Paddena. Avšak to

není pro nás důležité. Rozuměls Bogarte? Jesse Fisher žije a všechny je vyřídil. Chceš ještě spát?"

Broderick Bogart se posadil velmi ztěžka a jen ve spodním prádle na okraj postele. Se svěšenou hlavou poslouchá, co mu sděluje Boris Massay.

Když je Massay hotov, zdvihl Bogart hlavu a zeširoka se zašklebil. Je to úšklebek bez jakéhokoliv přátelství.

„Nyní mě vaši padouši nemají více v hrsti," říká Massayovi.

„Jesse Fisher zabil muže, kteří by proti mně mohli vypovídat před soudem. Teď mně můžete vlézt na záda."

Ale Boris Massay se zašklebil stejným způsobem. V jeho jiskrných očích chybí jakýkoliv soucit.

„My jsme se pojistili proti takové možnosti," odpoví. „Já to vlastním písemně, žes tehdy pověřil Sloana Blayneho, aby sestřelil Dave Fishera z kozlíku a ukradl peníze na výplaty. Aby to vypadalo jako loupežné přepadení peněžního transportu. Já jsem tehdy s mými oběma velmi schopnými syny rychle odhalil lest těchto tří banditů. Přemohli jsme je a chtěli jsme je pověsit. Tu nám prozradili, že byli navedeni samým bossem. Mám to od nich písemně."

Bez lítosti zmlkl, ale Bogart jen suše řekl: „A potom jsi s nimi spolupracoval. Vždycky, když jeli průsmykem k novému přepadení, nechali jste je projet. Museli vždy jet kolem vás. Ano, vy jste sami také..."

„Jistě," řekl Massay, „ty přece také! A proto patříme k sobě. Nyní je čas pro velký úder. Nyní provedeme náš plán. Zopakuj ho ještě jednou, Bogarte! Pověz mi, jaký je náš plán a jak to má být všechno provedeno. Řekni mi to, abych věděl, žes nic nezapomněl a vše se stane tak, jak jsem to pro nás vymyslel."

Broderick Bogart chvilku mlčí, Jeho hlava poklesla a

dívá se zřejmě na svoje nahé nohy.

Potom zamumlal: „Já jsem se nenechal tehdy od vás oblafnout. Dokonce písemné výpovědi banditů platí před soudem proti váženému a bezúhonnému muži, jakým jsem j á. Měl jsem na to tehdy přijít. Ale vždy znovu jsem doufal, že tito bandité mají naloupeno dost peněz, a že odjedou ze země."

Udělal malou přestávku, zamyslel se a potřásl potom svou hranatou hlavou.

„Ale ten velký úder potom vzrušoval i mne samého," mumlal. „Jsem v jádru asi přece jen takový psí syn jako vy všichni. Ano, byl to váš plán, vyřadit všechny spolehlivé kočí a doprovázející muže nebo je-přinutit, aby, svůj džob vzdali. To se nám podařilo. Bylo by potom přirozené, že já sám, vedoucí této poštovní linky, byl bych jel s dostavníkem. A jeden z vás Massayů by mne doprovázel. Avšak potom přijel Jesse Fisher. Věděl jsem, že by se přece někdy objevil, ale doufal jsem, že bychom již měli náš velký úder za sebou."

„Tak to bude," říká Boris Massay. „Jesse Fisher pomstil svého bratra a zmizí. Aby se to ještě urychlilo, propustíš ho. A potom uděláme všechno tak, jak je naplánováno. Doly musí skoro ve stejnou dobu obdržet peníze na výplatu. Protože jsme nechali již vypadnout jeden transport peněz a kromě toho to vypadá, že banda banditů byla Jessem Fisherem vyřízena, nebude to nápadné, že budeme tebou pověřeni provézt takový velký transport peněz – tak velký, jak jen je možné. To musíš v Prescottu docílit. Můj syn Kirby pojede s tebou jako doprovod. A potom budeme bohatí – my všichni. Jedna polovina pro tebe a druhá polovina pro nás – Massaye. To je dobrá nabídka."

Broderick Bogart na to neodpověděl. Lehl si zpět do

postele a mumlal: „Musím se nejprve vyspat. Čím déle počkáme s nejbližší cestou do Prescottu, tím bude nutnější odvážit se velkého transportu peněz pro doly. Nech mne spát. Jdu i nadále s vámi. Avšak musíš si konečně udělat jasno o tom, že mne nemáte nadále v hrsti. Neboť beztoho brzo budu jako nevěrný vedoucí poštovní linie uprchlíkem. Jakový."

„Ale uprchlík přinejmenším se sto tisíci dolary, pro kterého nebude těžké uprchnout do Mexika."

Boris Massay to řekl tvrdě a napřímil se.

„Pošlu ti zítra Kirbyho," poznamenal.

* * *

Tuto noc je jinak divoké město Silver City trochu klidnější, co více než dva tisíce dělníků z dolů přišly do města a naplňují lokály.

Snad je to v tom, že většina dělníků má již hluboko do kapsy. Tak krátce před výplatním dnem bývá město vždy klidnější, jako kdyby chtělo potom nabrat dech, aby mohlo ve dnech výplaty zvlášť divoce řádit.

Ale je zde pravděpodobně ještě jeden důvod. Je to boj Jesseho Fishera.

George Padden, Jeffrey Lann a Ray platili za zvlášť nebezpečné pistolníky. Všude se mluví této noci o boji a těch několik očitých svědků dostává odevšad drink a musí vždy ještě jednou vyprávět. Přitom pokaždé něco vylepší, takže historky jsou vždy divočejší a velkolepější.

Mezitím Jesse Fisher spí. Veronika Selanderová vymyla jeho rány teplou vodou, nalila na ně alkohol a přiložila dvě široké náplasti na krvavé rýhy, které vyryly obě kulky. Jedna z křížových střel sklouzla po žebru. Druhá lehce

zasáhla pravý bok.

Jesse Fisher spí dlouho, celou noc a až do odpoledne příštího dne.

Když se probudí a chce se posadit, pocítí bolest z ran a velký hlad. Jeho pohled těká pomalu pokojem a potom si znovu vzpomíná na ten nelítostný boj.

Zabil.

Měl na to právo? Neměl bandity nechat běžet, jednoduše neměl se o ně starat?

To ale nemohl!

Někdo se musel o to, postarat aby již nemohly být dostavníky přepadávány a muži z kozlíku sestřelováni. Když se viděli dopadeni, začali střílet a využili šance, kterou jim připravil George Padden.

George Padden!

Jesse pociťoval stále ještě údiv nad tím mužem. Padden ho nenáviděl. George Padden nebyl takový bandita jako Jeffrey Lanne a Ray Kane. A přesto se s nimi spolčil, když se domníval, že mají Jesse Fishera v pasti.

Jesse Fisher musí o těchto mužích přemýšlet a také o onom Sloanu Blaynovi. Byli to bandité a vraždili. Nyní jsou mrtvi. Zda by se bývalo vyplatilo je ušetřit? Byl by se alespoň jeden z nich polepšil?

Nemůže na to najít žádnou odpověď, cítí jen hořkost a hlubokou rezignaci.

Opět jednu rozbil, zničil, musí vždy znovu prožívat ony divoké a strašné sekundy, nyní mnohem vědoměji, neboť teď už ví vše.

Jesse Fisher je pistolník, ale nikdy nechce být soudcem. To mu přece nepřísluší. Ale přece udělal opět jednou po zlém něco dobrého. Tíží ho to. Ví, že je na tom mnoho chybného a přesto má nesporné právo na to, aby svůj život bránil.

Jeho myšlenky opět bloudí dokola. Je zmaten a nemůže se osvobodit z tohoto neustálého kruhu myšlenek.

Ale to pociťoval vždy, když v těch divokých městech, které zkrotil, musel bojovat, aby přežil, a aby dobré lidi ochraňoval před zlými. Po boji byly vždy ony hořké hodiny, ve kterých se musel ptát, zda není jednoduše jen vrah, který ze sebe dělá soudce.

Jeho neveselé myšlenky jsou přerušeny. Veronika Selanderová vstupuje s podnosem.

„Podívala jsem se před tím klíčovou dírkou," praví. „Doufám, že jsi vzhůru. Jesse, musíš se najíst."

„Ano, souhlasím. Zabil jsem v boji muže, avšak nemohu za to, že mám nyní hlad."

„Byli to vrazi a bandité," odpověděla.

Přinesla podnos s jídlem a dala mu ho na postel. Posadil se. Ona mu za záda napěchovala polštář.

„Je to pryč," řekla. „Plakala jsem pro Daveho. Avšak i to je pryč. Jen jedno jsem pochopila, totiž že pomsta neuspokojí. Jesse, můžeš mi odpustit, že jsem tě sem vylákala, abys ho pomstil? Neměla jsem tě za nic jiného než za nebezpečného pistolníka, kterému by to nic neudělalo, pomstít bratra. Ano, měla jsem tě za druh tygra a pociťovala jsem určité uspokojení ti napsat a potom doufat, že bys přišel a zabil Daveho vraha. Nějak jsem byla poblázněná. – Jesse, můžeš mi odpustit?"

Pohlédl na ni velmi pátravě a lehce přikývl.

„My všichni děláme lecjaké chyby," bručel. „Mnohokrát se naše city poblázní. Naše myšlení a jednání se ocitne ve zcela špatných kolejích. Můžeme být šťastní a vděční, když opět přijdeme na správnou cestu. Život jde dál, stále dál. Veroniko, podívej se na mne! Já jsem zabil včera čtyři muže, kteří mne napadli. Čtyři muže! To je otřesné! Skoro nepředstavitelné! Pro celý svět budu od této chvíle ten

slavně obávaný pistolník a nemálo lidí bude, když mě spatří, cítit hrůzu a naskočí jim husí kůže. Mnoho lidí zcela jednoduše řekne, že jsem ten, kdo má právo na své straně, takže mu nikdo nemůže ublížit, když usmrtí padoucha. Ale najde se také mnoho lidí, kteří jsou rádi a dokonce vděční, že jsem vyřídil několik špatných banditů. Pro ně j sem něco jako dobrodinec a ti tvrdí, že takoví muži jako jsem já, zde na západě, kde ještě neplatí žádný zákon, být musejí. Nyní, Veroniko, když tyto dvě strany mají opačné názory, se mě to hluboce dotýká. Také ve mně j sou dva hlasy. Jeden mě stále nazývá vrahem, avšak ten druhý říká, že jsem neměl jinou volbu a že to bylo nejen moje dobré právo, nýbrž že to byla moje povinnost – potírat bandity a vrahy. Nevím, který hlas převáží, život jde dál. Mám hlad, strašný hlad. Musím se najíst, musím a chci žít přes všechno, co se stalo, zapomenout a odjet domů. A chci ti něco říct, Veroniko: Kdybych byl věděl, co zde budu muset udělat, tak bych býval nepřijel. Nemohl jsem oživit Daveho, přesto jsem musel zabít čtyři muže. Ne, určitě bych nebyl přijel, kdybych byl věděl, co musím udělat. To mně můžeš věřit."

Sklonil hlavu a začal skutečně jíst. Měl tak velký hlad, že ani hořkost nad pocitem hladu nemůže zvítězit.

Veronika ho chvíli pozorovala.

„Co budeš nyní dělat?" zeptala se trochu trpce. „Pojedeš domů na svůj ranč?"

„Pěstuji koně," odpověděl. „Vysoko v horách. Mám nejlepší trávu a nejlepší vodu. Je bohatá na zvláštní minerály, které jsou důležité pro vzrůst koní. Mám také zvláštní vzduch. U mne vyrůstají nejlepší koně, které si můžeš představit. Mám dva indiánské pomocníky. Je to sice trochu osamocené, přesto jsem tam šťastný. Ano, navrátím se tam zpátky, jak jen zde budu hotov."

„To přece jsi," praví ona.

On na chvíli přeruší žvýkání.

„Nevím...," mumlá.

„Jdi domů," říká hořce Veronika.

Neodpověděl jí. Pohlédl na ni žvýkajíce a bylo mu opět zcela jasné, jak přitažlivě na něho působí, jak zrale a živě. Zcela určitě může dát muži velmi mnoho.

„Co budeš dělat?" zeptal se jí zamyšleně.

„Musím vydělat peníze," hořce odpověděla. „Do deseti let chci být bohatou a nezávislou paní. Potom se chci podívat do světa jako lady. Nechci už být chudá a muset zpívat a tancovat pro zarostlé chlapy." Pozoruje vážně Jesseho. „Nemohla bych žít s mužem v jeho osamoceném údolí vysoko v horách. S Davem možná bych to zvládla. Avšak Dave je mrtev. Nyní bych chtěla být bohatá a uvidět kus světa. To je moje vřelé přání."

Přikývl. „Ale může to být náhrada za Daveho?" zabručel.

Neodpověděla mu nato, navíc řekla: „Přinesu tvůj oblek. Je vyčištěn a v pořádku. Díry po kulkách jsem tak vyspravila, že je nikdo neuvidí. A udělala jsem to ráda."

Jde pomalu ke dveřím a tam se ještě jednou obrátila. „Ty se nechceš nikdy oženit, Jesse?" ptá se vážně.

Hořce se zašklebil. „Na mých rukou lpí krev. Jsem pistolník, který se schoval v údolí v horách a nyní se ještě jednou objevil, protože mu zabili bratra. Nadělal jsem si několik nepřátel na tomto světě, muže, kteří věří, že se musí za některé věci na mně pomstít – protože jsem musel jako maršál jejich bratry, syny, přátele nebo otce vycepovat anebo dokonce zranit a také zabít – tehdy ve všech těch divokých městech. Revolveroví hrdinové přicházeli vždy znovu, aby se se mnou měřili, protože je lákala revolverová sláva. Nadělal jsem si plno nepřátel.

Snad i někteří jdou po mně a zabijí mě. Veroniko, která žena by chtěla takto se mnou žít? Byl by to vpravdě osamocený a také úzkostlivý život. Moje rodina by musela vždy počítat s tím, že jednoho dne zabijí otce jeho dětí."

„A proč ses stal pistolníkem?" zeptala se hořce.

„To je dlouhá historie," odvětil. „A začíná tím, že jsem po válce musel získat zaměstnání, abych se mohl starat o mého bratra Daveho, který byl ještě příliš mladý. Jsme Texasané. V Texasu nebyla tenkrát po válce žádná práce pro kovboje. Naučil jsem se ve válce bojovat. Jednou jsem zachránil jednoho bosse a majitele obchodního nákladního vlaku předtím, aby byl v jedné tmavé ulici vyloupen bandity. Zaměstnal mě jako osobního strážce, neboť měl u sebe vždy mnoho peněz. Musel je mít, neboť všude prodával zboží, které přiváželz Kansas City sem do Santa Fé. Všude cestou jsme obchodovali ve všech malých městech. Platil mě dobře. Á já jsem ho chránil svými revolvery. Tak začala moje kariéra pistolníka. Brzo jsem měl více nebo méně pověstné proslavené jméno. A od této chvíle jsem nemohl více uniknout svému osudu. Moje cesta byla stanovena a předznamenána. – Tak je to, Veroniko!"

Zvláštně jej pozorovala a vidí, jak on odevzdaně a přímo fatalisticky všechno přijímá. Určitě se už mnohokrát pokoušel ujít svému osudu. Dokonce když se uchýlil do osamělého údolí v horách, aby pěstoval koně, vytáhl ho zprávou, že jeho bratr byl zabit.

Veronika mlčky odešla z pokoje.

Nechtěla déle pobývat v jeho blízkosti?

Ale Jesse nezůstal dlouho sám. Černý Josuah odnesl na podnosu všechny prázdné talíře a mísy.

Jesse Fisher se pomalu a s trochou námahy postavil, umyl se, oholil si plnovous, který si nechal narůst a oblékl

se. Je trochu vyčerpán a na chvíli se posadil, aby si stočil cigaretu.

Tu vstoupil Broderick Bogart. Předtím krátce zaklepal. Bogart šel k oknu, podíval se ven na ulici a potom se obrátil, aby ze široka a těžce usedl na lavici u okna.

„Myslel jsem, že jste mrtev," řekl. „Přesto jsem dal Massayovým pokyn, aby se po vás poohlédli. Musel jsem s dostavníkem a s cestujícími bez..."

„No dobře, Brode," přerušil ho Jesse. „No dobře! Měli jste mne za mrtvého nebo přinejmenším za těžce postřeleného. Museli jste jet dále."

Broderick polkl a přikývl.

„A potom jste bandu vyřídil," řekl. „To byla prvotřídní práce. Sám slavný US maršál by to nemohl udělat lépe a důkladněji."

Sáhl do tašky, vytáhl obálku a hodil mu ji, když mezitím udělal dva kroky, na stůl, u kterého Jesse seděl. Potom šel opět zpátky až k lavici u okna a znovu se posadil.

„To je váš honorář, Jesse. Přiložil jsem ještě prémii. To si před mou cestovní společností obhájím. Vyřídil jste celou bandu."

Pohlédl na Jesseho a čekal, že ten něco řekne. Avšak Jesse mlčí, hlava mu dokonce trochu poklesla a je ještě stále zaměstnán svou cigaretou. Velmi obřadně si ji zapaluje a protože stále nic neříká, přešel Broderick Bogart od okna ke dveřím.

Tam se obrátil a zeptal se:

„Zůstanete ještě v Silver City, nebo pojedete opět domů do Lincoln County?"

„Už jsem zas propuštěn?" zeptal se Jesse velmi klidně, nenuceně.

Bogart udělal překvapeného.

„Přece je všechno vyřízeno," povídá. „Pomstil jste smrt

svého bratra a vyřídil celou bandu. Všechno je zas normální. Než se třeba objeví nová banda, která se pokusí o přepadávání, určitě uplyne nějaký čas. Jistě dlouhou dobu budeme moci bez potíží provádět všechny transporty peněz. Za to vděčíme vám, Jesse. Prémie, kterou jsem vám položil na stůl, není malá. Já vás nyní ale opravdu nepotřebuji. Můžete jet domů. – Nebo nechcete?"

„Byl jsem zraněn," bručí Jesse.

„Nebudu moci ještě dlouho sedět v sedle. Teprve za několik dní odjedu."

„Potom se pravděpodobně již neshledáme," odvětil Broderick Bogart. „Odjíždím totiž zítra nebo pozítří s nákladem stříbra do Prescottu. Doufám, že po této jízdě přijde zas zpět starý kočí Joe Scott."

Jesse přikývl. „Hodně štěstí!" zabručel.

Bogart se zeširoka zašklebil a otevřel dveře. „Rovněž tak, Jesse," řekl s vynucenou srdečností.

Avšak tu ho zastihla Fisherova otázka: „A kdo pojede s vámi jako průvodce, Brode?"

Broderick Bogart s sebou neznatelně trhl. Tato náhle lstivě položená otázka ho překvapila v okamžiku, kdy již věřil, že je zde hotov. Ta otázka ho zasáhla jako úder do zátylku.

„Ještě to přesně nevím," odpověděl potom. „Snad pojede někdo z mých lidí ze stanice – nebo jeden z Massayových, pravděpodobně Kirby Massay."

Aniž by se ještě jednou ohlédl, přivřel za sebou dveře a odešel.

Ale Jesse sedí tiše u stolu, kouří a přemýšlí o Massayových.

Přitom si stále znovu klade otázku: Existuje ještě jiná cesta do Silver Valley, kterou jeli oba bandité Ray Kane a

Jeffrey Lann – nebo jeli těsně za dostavníkem a ještě před ním projeli průsmykem kolem Massayovy stanice?

* * *

Broderick Bogart se rychle vzpamatoval, mezitím co sestupoval ze schodů do haly či předsíně.

Ale co, myslel si. Jesse Fisher brzo zmizí a nebyla to určitě záměrně vyřčená otázka, kterou mi naposled dal. Chtěl se jenom ujistit, koho nechám jet místo něho.

Zastavil se, postavil se ze široka a těžce v předsíni a rozvažoval. Jeho pohled je upřen na dveře, kde má Veronika Selanderová malou kancelář.

Josuaha v tomto momentě není vidět. Náhle se Broderick Bogart rozhodl, obešel přihlašovací pult a zastavil se přede dveřmi. Krátce zaklepal, nečekal však na vyzvání a vstoupil do malé kanceláře.

Zavřel dveře a opřel se o ně.

Veronika Selanderová seděla za svým malým psacím stolem. Přesto však nepracovala. Zřejmě tam jen tak seděla a přemýšlela nad některými problémy. Její obličej má vážný a skoro smutný výraz.

„Co ode mne chceš, Brode?" zeptá se klidně, ale s jiskérkou v očích.

„Co jsem vždy chtěl," odpovídá. „Tebe chci, Veroniko! Co je na tom špatného, že tě chci mít? Jsem muž, opravdový muž, takového druhého hned tak bys nenašla. A ty jsi žena, jakou bych určitě nenašel. Chci tě mít. – Dave je mrtev! Zapomeň na něho a pojď se mnou!"

Žasne. „Odcházíš pryč?"

„Už brzy," řekl, „a tebe zde už nic nedrží. Nebo...?"

„Vydělávám tu pěkné peníze," šeptá, „a chci vydělat

hodně peněz – velmi mnoho! Chci být bohatá! A tím pádem nezávislá."

„Budeš bohatá," kývl. „Neřekl jsem ti to, protože Dave nebyl ještě pomstěn a bylo by bývalo bezúčelné přivádět tě na jiné myšlenky. Ale nyní ti to mohu sdělit. Vzdávám se místa. Nemám zapotřebí bojovat o ředitelské místo, které bych eventuálně mohl získat. Zdědil jsem mnoho peněz po staré tetě. Jsem bohatý a mohu ti ukázat celý svět, Veroniko. Mohu ti nabídnout vše, co si přeješ. Pojď se mnou! Možná bys zde v Silver City také zbohatla. To bys mohla docílit. K tomu ale potřebuješ několik let. A to už nebudeš nejmladší. – Pojď tedy se mnou! Nyní jsi ještě mladá a..."

„To je dobře, Brode," přerušila ho a zdvihla ruku.

Pozoruje ho velmi vážně a zkoumavě. Ano, zkouší ho.

A on před ní stojí tak silný a sebevědomý. Uvěřím, že je chytrý, energický a solidní, opravdový muž, který by mohl ženu ochránit a mohl by jí také něco nabídnout. Nemusela by nejlepší roky svého života – nyní, kdy je ještě mladá a hezká – strávit v tomto divokém a primitivním městě. Dá to opravdu velmi mnoho práce vést hotel a restauraci, kde jsou stále nějaké potíže.

„Chci si to rozmyslet," řekla.

„Chceš mě?" zeptal se trochu chraptivě.

Ona znovu přemítá. Potom zašeptala: „Dave a ty, oba jste se o mne ucházeli skoro současně. Když jsem se rozhodla pro Daveho, myslela jsem si, že jsem tě škaredě ranila a že budeš nenávidět Daveho i mne. Přece jsi potom překonal svoje rozčarování a byl jsi naším dobrým přítelem. Ano, myslím si, že tě mám ráda, Brode. Avšak určitě to není láska. Milovala jsem Dava a nemohla bych milovat žádného jiného muže tak, jako jeho. Tebe mám ráda. Také Jesse,v Daveho bratra mám ráda. Nedělej si

žádné iluze. Brode."

„Chci tě mít," řekl, „jakmile se staneš mou ženou, láska také přijde. Udělám ještě jednu-poslední jízdu se stříbrem do Prescottu a zpět s penězi na výplatu. Potom předám vše svému nástupci. Můžeš se mnou jet do Prescottu a tam na mne počkat. Necháš si zatím ušít nějaké šaty. V Prescottu je jeden prvotřídní krejčí, který šije podle nejnovější módy na Západě. Až se potom vrátím ze Silver City, budeš už hotova s první potřebnou výbavou a s dalším můžeme počkat až do Paříže. V Paříži se oblékneš v jednom z prvotřídních modelových domů. Pojedem totiž nejprve do Evropy, Veroniko. A potom..."

„Přestaň!" přerušila ho. „Nepokoušej se mně zamotat hlavu. Promyslím si tvoji nabídku."

„Musíš se rychle rozhodnout," řekl. „Zítra odjíždím se stříbrem do Prescottu. Zítra v poledne! A chci tě vidět v dostavníku. Hotel a restauraci můžeš prodat za dvě minuty. Kupci se najdou. Tedy?"

„Nenaléhej na mne," odpověděla. „Musím o tom popřemýšlet."

On stojí nazlobeně u dveří a ona teprve nyní opravdu cítí, jak velmi je vzrušen.

Blázní po mně, myslí si. Ano, je opravdu pobláznĕn, a divoch. Je to opravdová láska? Nebo mě chce jen vlastnit, protože jsem celou tu dobu byla nedosažitelná?

Vidí, že by k ní chtěl přistoupit. Určitě ji chce uchopit za ramena, chce ji zlíbat a ona ví, že by to udělal přivlastňovacím způsobem, poněkud drsně a velmi mužně. „Nenaléhej na mne," opakuje. Brod bojuje s vřelou touhou, V tomto jinak se ovládajícím, sebevědomém a klidně působícím muži se probouzejí vášně. Vítězí však sebekázeň, „Zítra v poledne," řekl. „Udělám z tebe královnu, Nebudeš toho nikdy litovat." Potom

odchází.

Ale ona si pomyslí: Bude mne chtít úplně celou vlastnit. Jeho vášeň by z něho mohla udělat žárlivce. Já bych byla jeho zajatkyní. Ano, cítím to. Tento Broderick Bogart je v jádru úplně jiný. Och, musím si to velmi rozmyslet.

Povstala. Přistoupila k oknu a pátrá po ulici. Bogart již není vidět. Ve stejnou dobu Jesse Fisher opouští hotel. Přechází kolem jejího okna. Ale nemůže ji za záclonou vidět. Kdyby mi chtěl Jesse ukázat svět, pomyslela si, to bych opravdu potřebovala málo na rozmýšlení a uvažování. Ale ten chce zpět do svého osamoceného údolí. Ne, já nechci žít o samotě jen se stádem koní. Já chci více. Snad odejdu s Brodem Bogartem. Když mne tak vřele a vášnivě miluje, tak si přece najdu možnosti, abych ho zvládla,

* * *

Je již skoro večer. Jesse Fisher se pohybuje pomalu a obezřetně. Šrámy ho bolí. Podíval se do pronajaté stáje na svého koně a jde podél hlavní ulice.

Skoro není k poznání, je hladce oholen a to ho dělá mladším. Jeho obličej se zdá užší.

Když došel k jídelnímu stánku Anne Brittenové, zastavil se. Pozoruje děvče, jak právě škrábe brambory. Je to opravdu namáhavá práce, neboť její struhadlo není dobré.

Nejprve ho nepoznala. Potom se ale podívala znovu...

Přestala a přichází k němu.

„Proč vás chtěl George Padden zabít?" ptá se vážně a zcela klidně.

„Nenáviděl mě," odpověděl Jesse. „Umožnil vám vidět ho takového, jaký byl: totiž jako hráče, lovce žen a

pistolníka. Snad se domníval, že by vás mohl stáhnout na svoji úroveň. Potom by se méně styděl. Poznal jsem mnohé chlapíky jeho ražení. Jsou doma vychováváni k tomu, aby byli gentlemani. Avšak mají různé nedostatky, selhávají a odkrývají potom určité vlastnosti, které jsou sice záporné, ale přece mimořádné. George Padden uměl rychle střílet a hrát se všemi triky. S tím přišel do tohoto divokého města za úspěchy. To ho udělalo hrdým. Zapomněl svoje hříchy tam doma a věřil, že se z něho stal bezvadný chlap. Potom jste přišla vy a já jsem vám ho poněkud vypodobnil. Musel mě proto nenávidět. – Ale já jsem ho zabil. Vadí vám to moc, Anne?"

Pomalu přikývla. „Myslím – ano," říká vážně. „Já bych si nikdy nemohla zvyknout na to, že jste musel zabíjet. Musela bych na to stále myslet."

Lehce pokývl hlavou a šel.

Cítil hlubokou a hořkou trpkost.

Toto děvče z Nové Anglie, které se nechtělo vrátit zpět domů, protože by to znamenalo porážku, se mu velmi líbí.

Nelíbí se mu o nic méně než Veronika. Jsou si obě něčím velmi podobné, ačkoliv jejich vychování a původ jsou přece tak velmi rozdílné. Obě jsou tak roztomilé a plné vnitřního života a svěžesti, kterou jen těžko ovládají.

Anne Brittenová za ním pohlédla s politováním. Již dělá náznak k pohybu, aby ho zavolala zpět, přece to však nechala tak; pomyslela na to, že včera tam nahoře v salónu bojoval a zabil. Pociťuje hrůzu, ale není to žádný odpor, jenom pocit, jako když se dívá do tmavého jezera, jehož hloubka se dá jen tušit.

Pocítila náhle hořkou lítost.

Tento Jesse Fisher je jiný muž než byl George Padden. Je jistě věrný a dobrý. Žena by se určitě mohla vždy na něho spolehnout.

Ale je pistolník. Zabil.

Ačkoliv by tyto věci mohla brát s nadhledem, nemůže se s nimi jednoduše vyrovnat.

A tak ho Anne Brittenová nechala odejít.

Zabil George Paddena, myslí si. Ach, kdyby k tomu bývalo nedošlo!

Jesse Fisher bloudí bez cíle městem, které se setměním stává opět divokým a nezvladatelným. Nenavštívil žádný lokál, toulá se ulicemi a uličkami, postává na rozích nebo v tmavých výklencích a v mezerách mezi domy. Pociťuje mocný puls tohoto po vykují čího města a ptá se znovu, co má nyní dělat.

Má jet domů do Lincoln County, ke svému osamocenému ranči a k oběma indiánským pomocníkům?

Má zde ještě něco na práci?

Stále nad tím rozvažuje. A nemůže se obelhávat. Musí uznat, že je zde několik nejasných a nevyřízených záležitostí, ke kterým by se obrátil zády.

Jsou tu Massayovi a on má silné podezření, že se s bandity moc dobře znali.

A je tu Bogart, který ho jako průvodce rychle propustil a najal si jiného.

Počítá s tím, že pojede domů, honí se stále Jessemu hlavou.

* * *

Když přichází druhý den ráno na snídani do jídelny a posadí se v rohu u okna, je v místnosti zcela sám, neboť je již pokročilá hodina.

Mexičanka ho přátelsky obsloužila.

A potom přichází Veronika Selanderová. Přisedla k

němu.

„Prodala jsem před hodinou hotel i restauraci," řekla rovnou,

On míchá ještě kávu v hrnku.

„A proč?" zeptal se bez známek překvapení nebo údivu. Kontroluje se jako zkušený hráč pokeru, který drží všechno skryté pod svým bezvýrazným povrchem.

„Rozhodla jsem se odejít odtud s Broderickem Bogartem a stanu se pravděpodobně jeho ženou," řekla poněkud hrdelně a také trochu vzdorovitě.

Jesse Fisher vystrčil jen trochu spodní ret. Jeho našedlé oči se nyní dívají ještě chladněji.

„Tak, Brod Bogart chce odtud pryč? Dostal už to ředitelské místo, pro které se zde musel teprve osvědčit?"

„Ne," řekla. „Dává výpověď! Zdědil po své tetě majetek a chce mi ukázat celý svět. – Jesse, vůbec se nestydím, že s ním odcházím. Má mi co nabídnout. I když je mi líto, že zde nevytrvám. Co mi ale pomůže za deset let majetek? Já chci nyní..."

„No dobře, Veroniko," zabručel. „Přeji ti štěstí a musím dodat, že je to také dobrý způsob, jak zapomenout na Daveho."

„Nemluv tak, Jesse! Sám jsi říkal, že život jde vždy dal."

Přikývl: „Je to tak a ty nejsi žena, která by mohla žít s chlapíkem jako já v osamělém horském údolí s chovem koní. – Přeji ti štěstí! Odjedeš brzy?"

„Brod jede dnes v poledne s nákladem stříbra do Prescottu. Pojedu s ním a potom v Prescottu na něho počkám. Chce udělat ještě zpětnou jízdu do Silver City – pravděpodobně s penězi na výplaty. Musí to ještě udělat pro poštovní společnost, dříve než skončí. Je to zodpovědný muž, který svou práci provádí důkladně. Když se potom vrátí ze Silver City zpět do Prescottu, budu

již připravená na cestu po světě. – Podej mi ruku, Jesse. Už se neuvidíme."

Pozoruje ji a za jeho dobře formovaným čelem se nyní honí spousta myšlenek.

Potom jí podává ruku.

Dívá se jí do očí a vidí v nich mnoho nejistoty. Zpozoroval lehké cukání v koutku jejích úst i tep na jejích jemných žilkách na krku.

„Mnoho štěstí, hnědoočko!" řekl zdánlivě nenuceně. „Až budeš mít dost světa, zatoužíš po samotě a odpočinku, potom nezapomeň moji adresu. Již jsi někdy viděla, jak se hříbátka poprvé staví na kopýtka?"

„Ano," říká, „narodila jsem se ve voze na venkovské silnici. My jsme vždy byli na cestě. Můj otec byl polykačem dýk a ohně. Matka tančila na laně. Když jsem byla ještě malá, obcházela jsem diváky s plechovým talířem. A když jsem byla větší... Ach, to chci zapomenout!"

Odchází.

On pije svoji kávu a myslí si: Je tu něco, co nesouhlasí. Pro děvče, jako je Anne Brittenová, mám příliš mnoho krve na rukou. A pro takovou ženu, jakou je Veronika Selanderová, která se stala náhle tak dychtivou a dostala strach, že bude jednoho dne stará, jsem příliš osamělý vlk, vysídlenec na konci světa. No dobře!

Po těchto hořkých myšlenkách přišly opět jiné – o Broderickovi Bogartovi.

A nyní je mu všechno zcela jasné.

Bogart určitě nedědil po žádné bohaté tetě – nikdy! Bogart chce určitě získat pro sebe velký transport peněz určených na výplatu. A to je velká hra.

Bogart a Massayové patřili k banditům a jsou jimi ještě stále. Chtěli sestřelit také jeho, Jesse Fishera, jako

doprovodného muže, z kozlíku dostavníku. To by býval byl nejjednodušší způsob, jak ho vyřídit. Proto ho Bogart zaměstnal.

Ale to se nepodařilo. Naopak, on vyřídil tři bandity. Tím snad prokázal Bogartovi a Massayovům dokonce velkou službu, neboť oni mezitím dosáhli nenápadně svého cíle. Neustálými přepady a ztrátami byl Broderick Bogart přinucen k tomu, aby jel sám s dostavníkem. Nikdo se tomu nepodivoval.

A nyní chtějí provést velký úder, tak veliký, jaký kdy nějaká banda lupičů poštovních dostavníku vůbec mohla provést.

To je ta bohatá teta, po které chce Bogart dědit.

Předtím chce odvézt Veroniku Selanderovou ze Silver City. Potřebuje se také rozdělit s Massayovými, ne s těmi třemi bandity, kteří doposud odváděli hlavní práci.

Jesse Fisher nyní začíná ještě usilovněji přemýšlet o Brodu Bogartovi. Co mohlo přivést takového muže jako je Bogart k tomu, aby se spolčil š bandity a snad aby byl dokonce jejich vůdcem?

Avšak ani tuto otázku není pro Jesseho těžké zodpovědět. Je nabíledni, že Brodericku Bogartovi pouze tento lup umožní, aby Veronice Selanderové mohl ukázat svět.

A jen touto nabídkou ji mohl pro sebe získat. Jenom tak v ní mohl vzbudit přání. Neboť ona chce zapomenout na Daveho, chce pryč z divokého stříbrného města a chce se zbavit pocitu a touhy muset být bohatá dříve, než zestárne.

Jesse Fisherovi je všechno stále jasnější, čím déle přemýšlí o všech zúčastněných osobách.

A cítí soucit s Veronikou Selanderovou. Tak ji velmi obdivoval a ctil, poněvadž ona si svůj život tak dobře

zařídila, pevně stála oběma nohama na zemi a byla tak samostatná.

Přece však nějak selhala.

Všichni někdy jednou selžeme, pomyslel si hořce. Ukázal jsem této Anne Brittenové, co ve skutečnosti byl za chlapa George Padden. A musel jsem ho potom usmrtit, abych sám mohl zůstat naživu.

Kdybych Veronice Selanderové ukázal, co je ve skutečnosti za chlapa Broderick Bogart, potom bych dozajista musel znovu bojovat, abych mohl přežít. Byla by mně vůbec vděčná? Bylo by jí to vůbec milé? Ale pokud je Bogart bandita, potom je také spoluvinen Daveho smrtí.

Co mám udělat? Copak se nikdy nedostanu z těchto nesnází?

Nejsem žádný zákonodárce. Mělo by mně být lhostejné zda bandité ukradnou nebo neukradnou peníze na výplaty. Když se do toho zamíchám, znova padnou výstřely. A znovu někoho zabiji. Kdo ze mne může to břímě sejmout?

* * *

Je poledne. Jesse stojí na rohu a přihlíží, jak Broderick Bogart veze dostavník z průjezdu a zastavuje před hotelem.

Vedle Brodericka Bogarta sedí na vysokém kozlíku Kirby Massay. Kožené přívěsy dostavníku jsou již opravdu k prasknutí zatížené. Museli naložit velmi mnoho stříbra.

Veronika Selanderová vychází z hotelu, doprovázena novým majitelem, hubeným mužem, který vlastní již dva hotely a velké skladiště a má mít podíly na salónech a hernách.

Veronika má jen málo zavazadel. Josuah jí je přináší a podává je do dostavníku. Našlo se jen málo zvědavců. Veronika na Jesseho pohlédla jen jednou, krátce. On jen němě provívá svůj pokrčený klobouk.

Také Bogart a náramně silný Kirby Massay se krátce podívali směrem k němu. Bogart sotva kývl, Jesse nedbale zdvihl jeden prst.

Nastoupili ještě dva cestující.

Potom dostavník vyrazil.

Jesse pocítil hlubokou lítost.

Veronika odjíždí, myslí si, a již se nevrátí.

A co mám udělat já?

* * *

Jesse zůstal ještě jednu noc v hotelu. Příštího rána sbalil svoje skromné vybavení a šel k nájemní stáji. Připravil svého koně k jízdě a také zde zaplatil.

Potom odjel ke krámu, sesedl a šel dovnitř s jednou z obou sedlových brašen, kterou nechal prázdnou. Nakoupil proviant na týden a několik jiných nutných věcí, které musí mít u sebe muž, který chce jet daleko a chce tábořit pod širým nebem.

Když odjížděl z města, jel kolem jídelního stánku Anny Brittenové. Nebyl však ještě otevřen, Anne Brittenová byla ještě doma. Nebydlí již v hotelu, ale pronajala si někde v soukromém domě laciný pokoj.

Asi nespatří více Anne Brittenovou, když odjíždí z města, a také se s ní nikdy neshledá. Život je na malou chvíli svedl dohromady jako dvě věci, které plují v jednom proudu a potom se zase znovu oddělí.

Nemyslí na Anne Brittenovou, ale znovu přemýšlí o

Veronice Selanderové.

Nevydal se ulicí k průsmyku, nýbrž zahnul do údolí, jako když by se v něm chtěl projíždět.

Jel tak celý den. Pozdě odpoledne byl hluboko v horách a při západu slunce dorazil na plošinu, na které stojí obrovské skály, jako opuštěné hrady, a otvírají se trhliny a propasti.

Jesse zastavil mezi několika skalami a utábořil se zde. Spal nerušené až do příštího rána a vydal se potom se svým koněm znovu na cestu. K polednímu zde musel zvíře nechat. Nalezl pro ně dobré místo, úbočí s trochou země a zeleně i vodou, v přírodní nádrži.

Jesse Fisher si s sebou vzal laso, láhev na vodu a zásoby. Nyní musel jít pěšky a cesta je stále obtížnější a namáhavější.

Přece však pozdě odpoledne došel Jesse konečně tam, kde chtěl být.

Mohl by odsud shazovat kameny na stanici Massayů. Nalézá se na skalní terase nad průsmykem, uprostřed spleti trhlin, výstupků a rýh, které jsou jako vrásky na šikmém čele.

Zařizuje se na to, aby zde vydržel několik dní a mohl pozorovat Massaye. Jeho kůň mu neuteče, pokud tam, kde ho zanechal, nalezne krmivo a vodu.

Ještě před západem slunce viděl Massaye. Boris Massay se vynořil tam, kde je průsmyk zvlášť úzký a skalní stěny přečnívají a tvoří jeskyni podobnou klenbu. Tyto přečnívající skály jsou škaredě rozryty erozí a určitě jednou spadnou. Potom všechny tyto tisíce nebo vícetunové kameny průsmyk zasypou a úplně ho pro další provoz uzavřou.

Jesse vidí přicházet Borise Massaye. Má u sebe těžké kladivo a několik dlouhých vrtáků kamene a krumpáčů.

Hodil vše s rachotem do kůlny a volal potom zlobivě Jubeho, který zívaje vyšel z domu.

„Jube, máš večeři hotovou?" „Hned! Neumím přece čarovat!"

Jesse rozumí dobře každému slovu, neboť zvuk jde skalními stěnami nahoru.

Rozmýšlí, zda by neměl jít dolů, až k domu. Je jistě několik možností, pokud má u sebe svoje laso a mohl by se po něm spustit na nižší terasy. Snad později... Nejprve ale musí počítat s několikadenním čekáním.

Potom dorazí Broderick Bogart.

Co se pak stane?

Kdyby Bogart skutečně dědil po bohaté tetě, projel by se všemi penězi na výplaty.

Ale pokud je spolčen s otcem a bratry Massayovými, bude se něco dít.

Co?

Nad tím Jesse přemýšlí.

Vyhodí asi průsmyk do vzduchu, uzavřou příjezd a výjezd k Silver Valley. To jim poskytne čas, aby si mohli rozdělit kořist. Protože ve všech ostatních stanicích dostavník podle plánu projížděl, v Prescottu Se hned tak rychle nedoví, že dostavník s penězi do cíle nedorazil. A když se to konečně dozví, budou bandité dávno za horami.

Broderick Bogart se však musí vrátit do Prescottu, aby vyzvedl Veroniku.

To je od něho snad trochu lehkomyslné, pomyslí si Jesse.

Snad nenechá Bogart vytouženou ženu bydlet v Prescottu, ale někde v domě stranou města.

* * *

Veronika Selanderová se cestou znova sama sebe ptá, zda udělala dobře. Pociťuje neustále pocit nejistoty a pochybnosti, které předtím nikdy nepoznala.

Potom se přece jenom vnitřně uklidní a řekne Si, že nyní začne velkolepý a krásný život, vzrušující dobrodružství. Brzy bude cestovat světem jako krásná a elegantní paní. Nyní, brzo, ne až za několik let. A s Broderickem Bogartem si již poradí. Je-li tím chlapíkem, za kterého ho považuje, mohla by ho přinejmenším obdivovat. A z úcty by se mohla jednoho dne stát třeba i skutečná náklonnost a láska.

Proč ne? Jsem mladá a dychtivá. Dostala jsem nyní svou šanci. Co by bývalo mohlo být s Davem, to se všechno vytratilo. Nemá smysl ještě jednou něco podobného, co by bývalo mohlo být s Davem, očekávat.

Dostavník drkotá hodiny a hodiny, od stanice ke stanici, a vyměňují spřežení. Je to rychlá, hladká a dobrá jízda, tak dobrá, jak jen se může s touto meziměstskou poštou jet.

Odpoledne druhého dne přijeli do Prescottu,

Veronika musela se svými několika zavazadly čekat asi hodinu v jedné z restaurací. Pochutnává Si na výborném a bohatém jídle. Patří mezi ty šťastné ženy, které nemusí hladovět, aby zůstaly štíhlé. A ačkoliv jízda byla velmi dlouhá a obtížná, neztratila únavou hlad. Byla již od narození zvyklá cestovat v kymácejících se a rachotících vozech, které zdaleka nebyly tak pohodlné jako tento Abbot-Downing – meziměstský dostavník.

Když ji Broderick Bogart potom odvážel, jeli v lehkém vozíku, ve kterém museli sedět těsně vedle sebe. Vyjeli kousek z města na východ. Přichází tmavá noc a Veronika cítí, jako kdyby byla také její budoucnost tak nejistá jako všechno tam před ní ve tmě.

Broderick Bogart zahnul s klusajícím koněm na postranní cestu a začal mluvit. V jeho hlase je sotva ovladatelné vzrušení. Říká: „Nejdražší, nikdy ti to nezapomenu. Že jsi byla připravena jít se mnou kamkoliv na tomto světě, kam tě zavedu. Jsem nejšťastnějším člověkem na zemi. Budeš pro mne nejdražší poklad, který vlastním. Přísahám ti, že nikdy nebudeš litovat, že jsi mi dala příležitost, abych tě mohl získat. Och, ponechám ti čas, aby sis na mne zvykla. Chci ti nejprve ukázat a dokázat, že tě budu nosit na rukou, že jsem spolehlivý a solidní a že se na mne můžeš vždy spolehnout. Zavezu tě nyní do krásného domu, který jsem na pár dní pro tebe pronajal. Leží trochu stranou a jeden manželský sloužící pár bude o tebe pečovat. Krejčí přijede za tebou a se svými pomocnicemi udělá vše, abys byla spokojená. Nejpozději za týden jsem opět zpátky. A potom začne naše velká cesta, která nám dá prožít všechny divy a krásy tohoto světa. – Veroniko, těšíš se?"

Zaposlouchala se a jeho tak jednoduchá a vřelá slova na ni zapůsobila. Ano, cítí se připoutaná a k němu a těší se na velké dobrodružství. On se bude chovat čestně, dopřeje jí čas. Náhle uvěřila, že všechno bude dobré.

Když si potom prohlížela pěkný dům, který pronajal stranou města, věřila, že toto všechno je jen skromný začátek.

On je unaven a vyčerpán dlouhou cestou, neboť jel s dostavníkem s nákladem těžkého stříbra jako kočí. Je vyčerpaný. Vidí to na něm, a tak ho políbila na obě tváře a pohladila mu spánky.

„Vyspi se," řekla „a potom se vyprav na svou poslední cestu poštovní společnosti do Silver City. Nenech mě čekat déle než týden."

„To nebude déle trvat," řekl a opustil verandu, na

kterou ho doprovodila. Je to velká veranda, zastřešená vinnými úponky a jinými rostlinami, které obepínají celý dům. Voní a poskytují ve dne stín.

Brod nastoupil do lehkého dvoukoláku, kterým ji převezl do tohoto odlehlého domu. Když povolil uzdu, poohlédl se ještě jednou k verandě.

Z oken padá žluté světlo. Působí tak teple a dobře. Rád by se vrátil zpět do tohoto domu, chtěl by si odpočinout a být s Veronikou.

Vidí Veroniku stát na verandě. Obrátila se zády ke světlu. Vidí jenom její postavu.

Bude moje, pomyslel si triumfálně. Dave Fisher ji nemohl získat. Já jsem vítěz. A já jí mohu ukázat celý svět. V několika dnech jsem toho docílil.

„Nebudeš na mě muset čekat ani týden, Veroniko," řekl trochu chraptivě. „Jen dohlédni, aby krejčí a jeho pomocnice do té doby dali něco dohromady. Přijdou zítra po snídani a přinesou na vybranou mnoho krásných látek. Budeš mít spoustu zařizování a čekání ani nepocítíš."

Odjel.

Dívala se za ním, až už povoz není vidět. Potom šla dovnitř. Bělovlasá služebná stojí v předsíni, dobrosrdečně se usmívá a říká: „Koupel je již připravena, madam. Doufám, že jsem se svým Jimem udělala všechno správně."

Veronika Selanderová se usmála a přikývla:

„Určitě to bude v pořádku." A když potom následuje přátelskou stařenu, pomyslí si:

Ano, vykoupat se! Až vystoupím z koupele, začne nový život. Smyji poslední špínu ze Silver City a chci být lady. – Já to chci!

Když Broderick Bogart vstoupil do ubytovny poštovních a dopravních zaměstnanců a díval se po Kirby Massayovi,

ten už ležel v posteli a hlučně chrápal.

Také Broderick Bogart touží po dlouhém spánku a má hlad jako vlk po dlouhé cestě. Ale než něco sílí a lehne si, aby si odpočinul, má vyřídit ještě něco jiného.

Jde do dílny, a ačkoliv je pozdní noc, je tu ještě světlo. Šedovlasý mistr, který tu provádí všechny kovářské, kolářské a sedlářské práce a ve dne má k ruce několik pomocníků, s nimiž musí udržovat v pořádku všechny poštovní a nákladní vozy této hlavní stanice, tu ještě je. Sedí na stoličce a kouří dýmku.

„Díky, Petersi, že jste na mne čekal," řekl Broderick Bogart srdečně a podal mu ruku. „Nemusím se jistě ptát, jestli jste připravil jednu z těch beden na peníze. Přirozeně jste to udělal."

Starý mistr kývl a ukázal na velkou železnou bednu, jaké používá poštovní společnost pro dopravu peněz.

„Tahle je připravena," řekl. „Kdo nadzdvihne víko víc než na šířku prstu, přivede k výstřelu derringer, pevně přišroubovaný v bedně. Dvojitá hlaveň této malé zbraně je v plechové krabici, která je naplněna střelným prachem. Každý nepovolaný, který bednu neopatrně otevře, vyletí do vzduchu. Tak jste to chtěl, mister Bogart?"

„Přesně tak," řekl. „Už mám dost té banditské lůzy. Tímhle způsobem je vyřídím. A nikomu neprozradím, že jste ten pekelný stroj vyrobil vy. Je to všechno na mou zodpovědnost. Každý mne jistě pochopí, když jsem na své trati přičiněním banditů ztratil téměř všechny schopné muže a došlo to tak daleko, že musím s vozem jezdit sám."

„Já vám rozumím, Mr. Bogart," řekl starý mistr, „jinak bych tu věc nedělal. Já taky nenávidím ty bandity, kteří pořád zabíjejí naše mládence z dostavníků."

* * *

O chvíli později vstoupil Broderick Bogart do kanceláře ředitele, kterému je jako vedoucí Silver Valley trati podřízen. Řediteli podléhá půl tuctu takových tras. Je to už letitý, bělovlasý muž s hnědou koženou tváří, jenž kdysi začínal jako poháněč mul.

„No tak, mladíku," řekl ten starý muž, „jak to chceš tentokrát udělat? Doly tam u vás musí přece dostat výplatu. Máme sestavit doprovod..."

„To není třeba," přerušil Broderick Bogart ředitele, jenže je pro něho otcovským představeným. „Větší část té nebezpečné bandy jsme vyřídili," mluví dál a podává zprávu o boji Jesse Fishera. Pak pokračuje: „Chtěl bych tuto příležitost využít a přepravit zvlášť velkou sumu peněz – pro všechny doly v Silver Valley najednou! Oh, já vím, že to vypadá lehkomyslně a riskantně. Ale v příštích dnech se nevytvoří žádná nová banda. Všichni bandité, kteří snad ještě myslí na vykrádám našich vozů, zažili otřes, z něhož se tak rychle nevzpamatují. Kromě toho jsem dal do jedné bedny na peníze vestavět pekelný stroj. Kdo neoprávněně bednu otevře, vyletí s ní do vzduchu. Proto chci riskovat ten velký převoz peněz. Pak budeme mít celý měsíc klid."

Starý ředitel váhal a přemýšlel.

Pak vážně pohlédl na Brodericka Bogarta. „Jen neudělej žádnou chybu, chlapče," bručí, „brzo odejdu a určil jsem tě za svého nástupce. Stane se z tebe brzy boss všech našich poštovních a nákladních tras celé Arizony, budeš vydělávat pěkné peníze a dostaneš dokonce podíl ze zisku. Jen už žádné chyby, hochu, protože jsi těsně před cílem, pro jehož dosažení jsem já sám potřeboval víc než třicet

let. Víš, že důvěřuji tvé inteligenci a energii. Ale neodvažuješ se moc?"

Broderick Bogart potřásl hlavou. „Ne," řekl. „Mám s sebou Kirby Massaye jako průvodce. A Jesse Fisher si sehnal mužstvo a bude nás v ohroženém území chránit. Udělal jsem všechno, abych mohl provézt transport v úplné bezpečnosti. Jesse Fisher, který už jednu bandu vyřídil, mi ještě jednou pomůže. Ale brzy pojede domů na svůj ranč. Pak už jeho cennou pomoc nebudu mít. Musím peníze dopravit zítra nebo..." Odmlčel se a působil rozčileně, téměř jako fanatik, jenž je plně přesvědčen o své věci,

Jeho starý představený ho vážně pozoroval, Pak přikývl.

„Dobře, Brode," řekl. „Budu podporovat tvoje opatření. Udělej to tedy tak, jak jsi to vymyslel. Spoléhám na to, že neuděláš žádnou chybu. Jen nezapomeň, že budeme oba vyřízeni, jestli se něco nepodaří. Pošlou k čertu nejen tebe, ale i mne. A já jsem starý člověk. Nezapomeň na to!"

„Ne," řekl Broderick Bogart a znělo to stísněně. „Nezapomenu, že jste mi byl otcovským přítelem, jenž mne podporoval a na jehož místo mám postoupit. Nezapomenu na to."

Starý muž mu potřásl rukou. Když byl Broderick Bogart opět venku, potil se po celém těle. Bylo pro něho hrozné takhle starého přítele obelhat.

A přece to udělal! A udělal také už mnoho jiných věcí, které byly snad ještě horší. Polekal se při poznání své špatnosti a napadl ho výrok jeho matky, která jednou, když byl ještě malý chlapec, řekla: „Brode, musíš si v životě pamatovat ze všech věcí jedinou: špatné jednání se nikdy nevyplácí. Všechno se vždy nějak vyrovná. Ale to zlé a špatné se vždycky zase nějak vrátí nebo se za to musí hořce pykat."

Ano, to kdysi říkala jeho matka, Je už dlouho mrtva.

Co by asi říkala, kdyby byla ještě na této zemi a věděla by, jaký podvod zamýšlí a co špatného už udělal?

Broderick Bogart na to stále myslel, i při jídle. Jídlo je studené, neboť je už příliš pozdě.

A myslel ještě na to, jak hluboko klesl a jak je špatný. Leží už v posteli, snaží se usnout a nedaří se mu to.

Ve vedlejší místnosti chrápe Kirby Massay.

Co se stane, až se s penězi dostane k Massayům?

Chvíli pomýšlel na to, vůbec nejet tu dalekou cestu až tam. Mohl by Kirbyho Massaye nějak přelstít.

Ale přece jen musí až k průsmyku, musí projet všechny stanice, – aby odněkud na hlavní stanici příliš brzy neohlásili, že se pravidelná pošta nedostavila,

K plánu také patří nechat zřítit na vůz víc než tisíc tun skály. To považuje za zvlášť důležité, protože pak budou muset věřit, že také on našel smrt pod zřícenou skalní stěnou.

Budou ho hledat pod kameny, jinak nikde. A to se mu zdá důležité.

Pak přece jen usnul. Jeho poslední myšlenka byla: za necelý týden to mám za sebou, budu bohatý a budu moci odejít s Veronikou dřív, než bude moci zjistit, že jsem pronásledován jako bandita,

* * *

Příštího rána přihlížel, jak odjíždí do Silver Valley zvláštní poštovní vůz, naplněný cestujícími a poštou.

Starý ředitel k němu přistoupil a řekl: „Doufám, že ti to vyhovuje, Brode. Tentokrát bylo mnoho cestujících a mimořádně hodně pošty. Ale měl jsem zrovna k dispozici

jednoho přebytečného vozku z Yuma-Route, který už jednou zaskakoval na trase Silver Valley. Nechal jsem ho jet se všemi cestujícími a poštou. Budeš se tedy moci starat jen o peníze a jinak o nic. A kromě toho případné bandity nenapadne, že jedou tak těsně za sebou dva vozy."

Broderick Bogart byl opravdu velice vděčný. Cestující byli totiž pro něho problém. Musel by je nechat cestou zmizet a na to myslel s hrůzou. Bál se dokonce jen představit si, jak odstraní tolik cestujících.

Teď pojede tedy jen s Kirbym Massayem jako zvláštní pošta. Oh, ani se neodvážil poprosit o to ředitele. Nechtěl udělat nic, co by mohlo působit nápadně a podezřele. Teď mu však vyšel starý muž dokonce vstříc.

„Děkuji, pane," mumlal, „bude pro nás skutečně lehčí, když tentokrát nebudeme mít žádné cestující."

„Je to kvůli pekelnému stroji," odpověděl ředitel. „Nemohl jsem zkrátka připustit nechat jet i cestující. Protože, kdybyste byli skutečně zastaveni bandity a ti otevírali bednu těsně vedle cestujících, byli by nevinní usmrceni. Jsem rád, že mi moje rozhodnutí nemáš za zlé. Teď můžeš jednat sám, Brode. Máš dopravit přesně dvě stě dvacet sedm tisíc dolarů na výplaty."

Když Broderick Bogart slyšel sumu, zavřel oči. Bylo to totiž ještě víc, než se odvážil doufat.

Sel s ředitelem do kanceláře, aby vše přepočítal, zabalil a potvrdil.

Když s tím byl hotov, přihlížel, jak jsou pytle a bedny zajištěny visacími zámky a navíc zapečetěny. Také ona bedna, v níž je pekelný stroj, dostala pečeť a je zvlášť označena křídou bílým křížem. Bude naložena nahoru.

Je ještě čas naobědvat se. Broderick Bogart jí společně s Kirbym Massayem. Nemluví, jen Kirby Massay se několikrát zeširoka zašklebil. V jeho očích jsou zvláštní

jiskry.

Ty blázne, myslí si Broderick Bogart. Ty, tvůj otec i bratr jste všichni blázni. Chcete mě vydírat. Věříte, že mě s pomocí těch tří chlapíků máte v hrsti. Ale já jsem vás sám použil, abych provedl svůj velký tah. Teď už je to jisté. Všechny vás převezu a když na to tak myslím, je to všechno jen proto, že jsem dal odstranit Dave Fishera jako konkurenta o Veroničinu přízeň. Ano, tím se ze mne stal darebák. To byl začátek. A teď přijde nakonec velký tah.

Při těchto myšlenkách se zdravou chutí dojedl a občas opětoval úšklebky Kirbyho Massaye.

Když pak dojedli, byl čas k odjezdu.

Vyšli ven přes dvůr, vyšplhali na vysoký kozlík vozu a vydali se na cestu.

Kirby Massay má brokovnici a winchestrovku, Broderick Bogart dva revolvery.

Ve voze je pět pytlů kovových mincí a čtyři bedny s bankovkami. Pátá bedna obsahuje pekelný stroj.

Tak odjíždějí s dvěma sty dvaceti sedmi tisíci dolarů. Jen několik lidí se diví, že jedou bez pasažérů. ,

Jinak se nediví nikdo, protože několikrát denně vyjíždějí z města poštovní dostavníky na všechny světové strany.

Bělovlasý ředitel za nimi mává.

Brod Bogart to dokáže, myslí si starý muž, který má tolik důvěry k mladému kolegovi, jehož považuje za svého nástupce.

* * *

Jeli hodiny a nechávali za sebou míli za mílí. Ale přece jen nejeli rychleji než jindy. Protože vyjeli asi za tři hodiny

za prvním vozem, mohli by ho již zítra dohonit, kdyby trochu přidali.

Na druhé stanici už chtěli přisednout dva osídlenci. Ošklivě kleli, když Bogart odmítl vzít je s sebou a značně hrubě jim řekl, že jsou zvláštní pošta a že měli jet předešlým vozem.

Po tomto odmítnutí jel s čerstvým spřežením dál a oba osídlenci za ním křičí: „Oh, vy lumpové! Když jste nechali jet pravidelný dostavník o tři hodiny dřív, tak..."

Neslyšel nic víc, protože dupot kopyt šesti koní, hřmot, vrzání a hluk kol přehluší každý zvuk.

Kirby Massay se najednou zasmál a zvolal: „K čertu! Brzy nebudeme mít s těmito mrzutostmi nic společného! Brzy budeme bohatí!"

Oh, ty blázne! Pomyslel si znovu Broderick Bogart a mlčel, ačkoli Kirby Massay začal vykládat o tom, co si se svými penězi počne.

Prohýří je v hernách a s lehkými ženskými, myslí si. Bude je propíjet a věřit, že to nebude mít konec. Nebo je bude pro něho opatrovat jeho otec. Budou se o ně hádat. Ale já je všech těchhle starostí zbavím.

Kirby Massay nakonec zmlkl. Na trati Silver Valley a v okolí pomalu nastává večer.

Přijíždějí ve správném čase do jedné stanice za druhou, mění spřežení a dozvídají se, že vůz před nimi má stále ten tříhodinový náskok, s kterým vyjel.

Kolem půlnocí si na jedné stanici dvě hodiny odpočinuli. Nemohli spát, protože neustále mysleli na peníze ve voze a také na to, že se mohou objevit bandité, aby jim je vzali,

Když pak odjížděli s čerstvým spřežením, byli mrzutí, a v nočním chladu jim byla zima.

Na příští stanici se dozvěděli, že dostavník tam zastavil

a odjel teprve před hodinou. Nyní musí jet trochu pomaleji, jinak by se dostali k prvnímu vozu příliš blízko. To Broderick Bogart nechtěl.

Den se táhl pomalu. Kirby Massay je unaven a mrzutý. Jen občas se odporně zasmál a opakoval stále stejná slova: „ Brzo to budeme mít za sebou! Brzo to bude v pořádku!"

Druhou noc odpočívali čtyři hodiny a tentokrát čtyři hodiny spali a zcela se spolehli na vedoucího stanice a jeho pět ostrých psů.

Když jeli dál, cítili se trochu lépe. Kirby začal brzy mluvit o tom, že se o něho budou ženy prát, když se vyšňoří jako správný gentleman.

„Půjdu na východ," řekl. „Budu si držet soukromého učitele, který mne naučí všechno, co musím znát, aby ze mne byl vznešený chlapík. Chodil jsem do školy jen dva roky a chci to dohonit. Jednou jsem četl, že ve velkých městech východu tělesná síla příliš neplatí. Ale jsou tam ženy... Ne tak málo jako tady. Všude jsou tam ženy. Není třeba je hledat. Jsou tam všude bohatě k dispozici. A..."

Broderick Bogart už neposlouchal ty primitivní žvásty hloupého chlapíka, který kromě síly a svého ostražitého instinktu nemá nic víc. Jel do nového dne a věděl, že v několika hodinách bude všechno jinak – úplně jinak.

Cestou potkali jen málo lidí. Teď, kdy se pomalu blíží ke stanici Massayů, ke kaňonu, nad nímž je vodní předěl a poslední průsmyk, díval se Broderick Bogart zvlášť pozorně po lidech. Nebylo by totiž dobré, kdyby někdo byl kolem stanice Massayů. On musí napřed všechno udělat a zařídit to, co naplánoval – a musí sám zmizet.

Ale na posledním úseku cesty nepotkali nikoho. Nebyli tu žádné vozy a žádní jezdci. Cesta k Silver Valley je prázdná. A když pak vjeli do stoupajícího kaňonu,

rozlehla se kolem nich ozvěna a oznámila brzy Massayům jejich příjezd.

* * *

Když konečně dosáhli cíle, už jsou na místě Boris a Jube Massayové. Jube Massay má blýskavé oči a své dva revolvery nosí zvlášť vyzývavým způsobem.

„Přivezli jsme dvě stě dvacet sedm tisíc dolarů," řekl Broderick Bogart pomalu. „Velké bankovky jsou všechny ve velké, bedně nahoře, která je označena bílým křídovým křížem. Jsou většinou dvacetidolarové. Kdyby všechny nebyly takové nízké hodnoty, nedala by se celému tisíci horníků vyplatit mzda. Tak dobře! Vyložte to! Ať teď jede s vozem chvíli Kirby. Já už jedu dost dlouho!"

„Jistě," zubí se Boris Massay, „máš právo na to, odpočinout si. Vyložíme to!"

Udělali to a odtahali všechno do domu. Kirby Massay jel s vozem dál, Boris a Jube ho následovali pěšky, protože cesta není dlouhá. Pak museli vyšplhat kus cesty po stěně, až zmizeli v nějaké trhlině.

Brzy se ale zase objevili a měli velmi naspěch. Mezitím Kirby zastavil s vozem pod přečnívající skalní stěnou a zatáhl brzdy. Slezl dolů a založil všechna čtyři kola velkými kameny, takže koně nemohli pohnout vozy z místa.

Pak se rozběhl.

Doběhl dost daleko. Všichni došli až ke stanici, kde utvořili napjatě čekající skupinu čtyř mužů, kteří na chvíli zapomněli na velikou kořist.

Dívali se k zúženému místu průsmyku, kde pod přečnívající stěnou stojí vůz.

Pak zahřměla exploze a spřežení se snažilo dostat s vozem pryč, ale nedokázalo to. Víc než tisíc tun kamene spadlo dolů. Nálož byla obratně položena. Přečnívající, tisíce let erozí rozrušovaná skalní stěna spadla s hromovým duněním dolů a není vyloučeno, že dunění je slyšet deset nebo i více mil v Silver Valley.

Průsmyk je zasypán. Dá se jen namáhavě přelézt pěšky a ještě s obavou, že se uvolní zbytky převislé skály.

„Ted se musíme rozdělit," řekl Broderick Bogart. „Já mám svoji polovičku už v bedně – v té s křídovým křížem."

Ukázal na železnou bednu, přikročil k ní, uchopil ji a šel s ní ke dveřím. „Máte připraveny nákladní koně?" ptal se přes rameno.

Už byl s bednou venku za dveřmi, když za ním zavolal Boris Massay ostře: „Stát!"

Pak šli Massayové za ním.

Broderick Bogart venku zastavil a postavil bednu na stůl, který stojí na verandě.

„Co je?" ptal se nevlídně. „Nechci se tahat s kovovými penězi a malými bankovkami," řekl. „Chci větší bankovky a..."

„Nejdřív otevřeme bednu a podíváme se, co je uvnitř," řekl Boris Massay.

Broderick Bogart se na něj usmál. „Myslíte, že vás chci podvést?"

Sáhl do kapsy a vytáhl svazek klíčů. Hodil ho Borisi Massayovi. „Tady! To jsou klíče! Ten větší s dvojitým zubem se hodí k téhle bedně. Podívejte se! Přivedu si zatím svoje koně. Jsou osedláni? Má nákladní kůň dobré nákladní sedlo?"

„Tak dobře, Bogarte," kývl Boris Massay. Našel zatím správný klíč a přistoupil k bedně, aby ji otevřel.

Oba jeho synové si stoupli vlevo a vpravo od něho, aby si obsah prohlédli. Ještě nikdy v životě neviděli takovou sumu peněz a jsou napjati jako vlci, když cítí vůni čerstvých buvolích jater.

Broderick Bogart ale zmizel za rohem verandy.

Udělal to právě včas. Pak se ozvala mocná rána. Boris Massay otevřel bednu příliš prudce. Uvnitř zatáhl drát za spoušť připevněného derringeru, který vystřelil do krabice naplněné střelným prachem. Výbuch se dal srovnat jen s explozí granátu.

Massayové byli svým kumpánem napáleni.

* * *

Když Jesse Fisher slyšel dunění exploze a rozeznal ze své pozorovatelny, jak se střecha verandy stanice pohla a nakonec spadla, rychle pochopil, že tam dole byla provedena nějaká lotrovina.

Protože viděl, jak se u ohrad objevil Broderick Bogart, bylo mu hned jasné, že Bogart podvedl své vlastní kumpány. V jednom korralu stojí čtyři osedlaní koně a čtyři nákladní koně s nákladními sedly.

Ale Bogart šel kolem ke kůlně a vyvezl odtud lehký vůz. Zapřáhl do něj dva vybrané silné koně a osedlaného koně přivázal dozadu.

Pak najel před dům. Teď nemůže Jesse Fisher nic rozeznat, protože dům zakrývá výhled.

Ale je jasné, že Broderick Bogart ukládá do vozu svou kořist a jiné potřebné věci. Koně asi nemají vypálenou značku poštovní společnosti, to nemůže Jesse rozeznat. Vzdálenost je příliš veliká.

Mohl by nyní sešplhat dolů, ale myslí si, že je to příliš

nebezpečné. Sestup sám by byl velmi nebezpečný a potřeboval by víc než půl hodiny. Přitom by se nemohl vyvarovat, aby nepadalo kamení z rozrušených skal a úzkých teras. Broderick Bogart by to slyšel, byl by varován a mohl by na něho střílet, zatímco on by se při šplhání musel někde držet, aby se nezří til. A i kdyby ho Bogart ze stěny nesestřelil, pronásledování by bylo mnohem těžší.

Jesse tedy čekal a krotil netrpělivost. Nechtěl se dopustit žádné chyby a chtěl by dosáhnout, aby mohl Brodericka Bogarta pronásledovat, aniž by to věděl a počítal s tím. Věřil, že má náskok, protože by měl být s poštovním vozem zasypán kamením.

Zatímco Jesse Fisher nahoře čekal, dokončil Broderick Bogart dole svoje poslední přípravy ha útěk.

Z pěti pytlů s mincemi udělal jeden veliký, vmáčkl ho do bedny a zatloukl.

Obsah železné bedny zabalil do druhé dřevěné bedny, kterou také zatloukl. Jsou to už notně opotřebované, pevné a velké dřevěné bedny, v nichž se kdysi dopravovalo snad nádobí nebo láhve. Jsou na nich ještě štítky s prosbou, aby se s nimi zacházelo opatrně, protože obsahují sklo.

Přes tyto bedny a koš se zásobami á přes dva pytle ovsa pro koně stejně jako měch na vodu prostřel Broderick Bogart velkou a silnou celtovou plachtu, kterou musel dokonce složit dvojmo, jak je velká.

Pak šel do domu. Vyvaroval se ~ pohledu na těla svých obětí, ležících pod troskami verandy a její střechy. Jistě se hrozil sám sebe. Snad už též cítil, že ho tento strašný zločin neopustí do konce života.

Neboť ačkoliv byli Massayové sami bandité a chtěli peníze ukradnout a nechat pro sebe, je to, co Bogart udělal, vraždou. Vždyť nechal Massaye bez varování

přivést k výbuchu pekelný stroj.

Ano, jistě ho to bude tížit a strašit. Nikdy se toho nezbaví. Massayové se budou objevovat v jeho snech jako žalobci.

Vešel do domu, jehož dveře a okna byla výbuchem vyražena. Po krátkém hledání tam našel svůj kufr, který dal před delším časem dopravit k Massayům, když jeden z nich byl jednou ve městě.

Z kufru vytáhl typický oblek nákladního vozky, černou paruku a falešný plnovous.

Když pak o něco později s vozem odjížděl, nepoznali by ho ani dobří známí, i kdyby byli blízko u něho.

Ale on neměl v úmyslu pouštět k sobě blízko známé nebo svoje bývalé podřízené. Všemi stanicemi projede nepohnutě. Svoje dva revolvery má v podpažních pouzdrech pod hrubou širokou kazajkou vozky. Mezi houštím jeho falešného plnovousu vyčnívá stará dýmka a starý vyboulený klobouk si stáhl hluboko do čela.

Tak se vydal na zpáteční cestu do Prescottu,

Až dosud vše vyšlo, Má peníze, vlastní velikou kořist. Vyřídil i Massaye, když Jesse Fisher předtím zneškodnil tři jiné členy bandy.

Poštovní dostavník zmizel pod tisícem tun kamene. A všichni si budou myslet, že on také.

Tím, co se stalo Massayům, si budou přirozeně lámat hlavu. Snad se bude věřit na nějaké neštěstí, v každém případě však se nepřijde tak rychle na to, co se ve skutečnosti stalo. Bude mít několikadenní náskok. On a Veronika zamíří z Prescottu směrem na západ, do Kalifornie, pak k pobřeží. V San Francisku nasednou na loď. Cesta lodí kolem Hornova mysu se mu zdá lehčí a méně nebezpečná než přes Státy na východní pobřeží.

S Veronikou na všechno zapomenu, myslí si. A

bezděčně zvolá do dupotu koňských kopyt: „Teď začíná nový život! Ach, na to, co bylo, chci zapomenout! A mohu to zapomenout! Mohu!"

Když je z dohledu i doslechu, začíná Jesse Fisher šplhat dolů.

Brzy zjistil, že bylo správné nezačínat se sestupem dříve. Neustále uvolňuje malé laviny. Skála je zde příliš zvětralá a rozrušená. Několikrát se uvolnily velké kameny. Jednu chvíli si myslel, že se zřítí. Sklouzl o několik yardů níž a téměř spadl. Ale přece jen se znovu zachytil. Velkou pomocí je mu laso. Potřeboval víc než půl hodiny, než dosáhl dna kaňonu a tím i místo zločinu zde na stanici na vodním předělu.

Když rozeznal neživé postavy pod troskami, střídavě ho mrazilo a polévalo horko.

„Broderick Bogart se musel úplně zbláznit," řekl chraptivě. Dal se do práce, odstraňoval trosky a vytahoval neživé muže.

Jube Massay je mrtev,

Kirby a Boris Massay ještě žijí. Ale jsou těžce zraněni. Jesse pochopil, že pro ně nemůže mnoho udělat. Má s nimi soucit. Ano, chtěli uloupit peníze z transportu a byli na jedné lodi s bandity, kteří stříleli vozky a jejich doprovod na dostavnících. Ale „trest", který je stihl, je příliš nelidský.

„Vodu, aach, vodu!" s úpěním sténá Boris Massay. A když mu Jesse dal napít, ptá se Massay namáhavě: „Kdo – kdo jsi?"

Nemůže už Jesse vidět a ani se nepokouší otevřít oči. Jeho obličej je výbuchem spálen, celý černý. Musí mít strašné bolesti.

„Jsem Jesse Fisher," řekl, ale Boris Massay na to nereaguje. Musel zřejmě i ohluchnout. Tlak vzduchu byl

velice zlý.

„Kdo – kdo jsi?" ptá se Boris Massay znovu.

Nemá smysl, aby mu Jesse odpovídal. Dá mu znovu napít.

A pak ho slyší namáhavě mluvit: „Ten Broderick Bogart... Najal tehdy tři chlapy, kteří měli zastřelit Dave Fishera na dostavníku. Mělo to vypadat jako přepadení banditů, které mířilo na dopravu peněz. Ale platilo to jenom Dave Fisherovi. Provádět další přepady poštovních vozů bandou nebyl jistě plán Broda Bogarta, Ne, to jistě nechtěl. Ale oni to udělali. Přišli jsme jim na stopu, chytili je a oni nám řekli, že boss poštovní trati je sám..."

Dál nemohl mluvit. Snažil se z posledních sil a znovu upadne do bezvědomí.

Jessovi je i tak všechno jasné. Dovede si teď dobře představit, jak to všechno bylo.

Bogart chtěl Dava zlikvidovat, aby mohl získat Veroniku. A vymyslel si, že ho nikdo nebude spojovat s Daveovou smrtí, když Dave zemře jako průvodce transportu peněz. A pak to banda zkoušela znovu a znovu, až se to konečně podařilo. Zůstali potom při tomto obchodě. Massayové spolupracovali a všichni měli Brodericka Bogarta v hrsti. Až poznal sám svou velkou příležitost a předsevzal si, že je podvede. A Daveův bratr Jesse mu při tom dokonce pomáhal.

Ano, všechno je jasné.

„Bogart musí být šílený!" říká Jesse znovu.

A o hodinu později je už s koněm na cestě. Pro Massaye nemohl už nic udělat, tak je dopravil do domu do postelí.

Jesse musel svého vlastního koně nechat nahoře na skalní plošině. Potřebné věci si opatřil v domě Massayů, vzal si jiného koně a jel po stopě.

Když dojel do příští stanice, vystoupil její vedoucí ven a

přátelsky ho přivítal. Poznal ho okamžitě, ještě před několika dny byl Jesse u něho jako průvodce.

„Hej, jedete domů, Jesse Fishere?" ptal se nic netušící vedoucí stanice. Ale brzy už všechno věděl a začal klít, když dostal od Jesseho krátkou, ale podrobnou zprávu.

„Musíte zprávu o velké loupeži nějak dostat do Silver City," řekl mu. „Někdo se musí taky postarat o Massaye." Pak popsal muži místo, kde nechal na plošině svého koně a prosil ho, aby tam ze Silver City poslal nějakého muže. Nechal mu peníze a jel dál.

Broderick Bogart přejel před ním před dobrou hodinou. Vedoucímu stanice jen zběžně pokynul a rychle projel. Vedoucí ho nepoznal.

Čerstvé stopy kol jsou většinou v prachu vozové cesty dobře znatelné. Jesse nechal koně běžet. Pevně věřil, že dohoní Brodericka Bogarta ještě před večerem.

* * *

Když nadešel večer, jel Jesse Fisher dál, protože věděl, že příští stanice už nemůže být daleko. Brzy nato zahlédl uprostřed údolí světla. Blížil se pomalu, byl přesvědčen, že tam na stanici Brodericka Bogarta zastihne. Bogart musí totiž také dopřát svým koním odpočinek. A jestli ne, musel po vozové cestě jet těsně kolem stanice. Náskok může mít jen několik minut.

Když Jesse přijel na stanici a zastavil, neviděl žádný vůz. Vedoucí stanice a jeho napolo dospělý syn vyšli ven. Jesse se představil a ptal se, zda jel kolem nějaký vousatý muž s lehkým rychlým vozem.

„Ne!" zazněla odpověď.

Jesse nevědomky potichu zaklel. Teď ví, že Broderick

Bogart tuto stanici buď daleko objel nebo se v noci někde utábořil, aby si odpočinul a koním dopřál přestávky. Nebo jede jinou cestou.

Tři možnosti!

Zatímco vedoucího stanice informoval právě tak stručně a přesně jako na předešlé stanici o tom, co se stalo, přemýšlel o těch třech možnostech.

Vybrat si může jen jednu.

Má tu počkat a hledat stopy ráno? Broderick Bogart mohl cestu opustit teprve s příchodem tmy. Muselo se to tedy stát tady někde blízko. Mohl by ráno ze denního světla to místo lehce najít.

A celou noc nebude mít Bogart náskok. Vždyť musí sám odpočívat a dopřát odpočinku i koním. K tomu přispívá, že po dlouhé cestě s poštovním vozem se ještě dostatečně nevyspal.

Vedoucí stanice hořce klel.

Ale Jesse toho nedbal a ptal se: „Je *i* tohoto údolí ještě nějaká kratší cesta do Prescottu?" Vedoucí kývl.

„Určitě je! Ale je těžší a nebezpečná. Normální poštovní cesta zahýbá na západ a dělá objížďku kaňony Cliffd wellers, jak se těm starým skalnatým útvarům říká. Tam nejsou žádné kamenité suti. Každý volný kámen tam Indiáni od pradávných dob používali ke stavbě svých skalních obydlí.

Ale kratší cesta vede přes Apache Holes. Lehkým vozem – a kdo zná cestu – se tam dá projet a ušetřit víc než dvacet mil, než se opět přijede na řádnou poštovní cestu."

Jesse kývl. Rychle se rozhodl.

Protože nemá chuť jet za Broderickem po jeho stopě a také nezná kraj a všechny zkratky, rozhodl se jet do Prescottu.

Broderick Bogart tam přijede.

Někde v Prescottu na něho přece čeká Veronika Selanderová.

A aby získal Veroniku, stal se z Brodericka Bogarta zběsilec a zločinec.

Jesse si vzal čerstvého koně a po krátké večeři jel dál. Nemůže dělat nic jiného než jet a znovu jet. Na sta-i ničích mu dají čerstvé koně. Pravděpodobně bude moci Brodericka Bogarta porazit.

A kdyby snad na něho narazil náhodou na cestě... Nu, to by mu jen vyhovovalo.

V Prescottu ho určitě chytí. A pak bude mít uloupené peníze a posledního muže z bandy přímo ve městě.

Je to ještě asi sto padesát mil jízdy.

* * *

Broderick Bogart použil skutečně v noci dvakrát nebezpečnou cestu přes Apache Holes. Jsou to jeskyňovité kaňony, z jejichž vrchních okrajů se už při ozvěně výstřelu uvolňují kamenité suti a řítí se dolů.

Ale on se toho odvážil. Cítí instinktivně, že musí využít každou příležitost a každý náskok, aby se co nejrychleji dostal do Prescottu.

Ale přece jen musel zastavit. Noc je příliš temná. Cesta je teď příliš nebezpečná. V této temnotě nemůže dál.

Je téměř vděčný za to, že může zastavit, protože únava, proti níž musí neustále bojovat, je hrozná. Byl by několikrát už téměř spadl z vozu, jednou dokonce dopředu na zadní kopyta koní.

S povzdechem zastavil, zatáhl brzdu a koním trochu ulehčil. Úplně je ale nevypřáhl.

Pak si lehl vedle vozu s brokovnicí v náručí a ihned

usnul. Když se vzbudil, nebyl ještě den. Ale noc je nyní zářivá a jasná. Musí být kolem dvou hodin v noci. Vzbudil ho ranní chlad.

Ještě se motá nevyspáním. Je tak unaven, rád by se vyspal v posteli. A alespoň dvacet hodin by prospal.

Ale pak ho najednou napadlo, že je na cestě k Veronice a má na voze dvě bedny plné peněz.

Jeho energie je zde znovu, energie, které používal dlouhá léta za dobrými účely a která mu měla brzy vynést místo poštovního ředitele velké společnosti pro arizonské teritorium.

Přinesl z vozu oves, nakrmil koně a sám snědl něco ze studeného jídla. Nutil se hodně jíst, protože věděl, že silnému tělu musí dodat mnoho nových zásobních látek, když chce vydržet.

Když jel dál nebezpečnými apačskými jeskyněmi, cítil se lépe.

Ozvalo se v něm jásání, které přerušilo všechny ostatní pocity. Na to, co se stalo a co udělal, myslí teď jako na zlý sen a připadá mu to neskutečné a vzdálené. Vždycky se mu podaří zamířit myšlenkami do budoucnosti. Je to člověk, který dokáže snadno potlačit pocity viny a odsunout je do pozadí.

Tehdy, když ho Massayové měli v hrsti a vymysleli ten velký plán, byl krátký čas nešťastný a připadal si, že byl stržen do propasti.

Ale teď, kdy v měsíčním světle polyká studená sousta a myslí na budoucnost, je toho mínění, že všechno bylo v pořádku a nechtěl by, aby to bylo jinak.

Brzy jel dál.

Protože si cestu přes Apache Holes zkrátil, má teď do Prescottu asi sto dvacet mil – za předpokladu, že se mu na této nebezpečné cestě zkratkou nestane nějaké neštěstí.

* * *

Jesse Fisher měnil cestou třikrát koně a za dvacet hodin byl v Prescottu. Byla to obtížná cesta přes všechny ty hory a údolí od Cliffďweller Canyons sem k Bradshaw Mountains,

Prescott je ještě velmi malé město, sotva větší než vesnice. Jesse Fisher má dojem, že jednou četl, že město bylo nazváno po jistém Williamu H. Prescottovi, který si získal jméno jako historik dobytí Mexika a Peru.

Ale muži jako Jesse Fisher je teď jedno, jak město přišlo ke svému jménu.

Na začátku města zadržel koně, otočil ho na stranu a díval se zpátky po cestě, kudy přijel.

Ze Silver City vede jen tato jedna cesta. Ať udělá cestou Broderick Bogart jakékoli zkratky, nakonec mu zbude jen tato jediná cesta. A i kdyby chtěl dokonce město objet, musí tak jako tak přijet na toto místo. Poněvadž teprve zde se odděluje vedlejší cesta, která zřejmě vede ven kolem města.

Je pozdní odpoledne. Slunce brzy zmizí za horami.

Jesse pohlédl znovu na první domy. Zrovna první budova je nájemní stáj s kovárnou, dvorem a několika ohradami. Vjezd je otevřen.

Jesse kousek projel a předal zvíře stájnému. Ten spatřil vypálenou značku a řekl: „To je přece kůň poštovní společnosti. Jejich stáj je jen dvě stě metrů dál ve městě."

„Já vím," řekl Jesse. „Ale já tu čekám na muže, který má přijet s lehkým vozem. Nechtěl bych ho zmeškat. Až ošetříte mého koně, osedlejte mi čerstvého a uvažte ho u vchodu. A pak jděte k šéfovi poštovní a nákladní společnosti. Řekněte mu, že ho čeká Jesse Fisher, že je to

důležité a že má ihned přijít. – Tady!"

Hodil mu pětidolar.

Stájný už nekladl žádné otázky, jenom řekl: „Udělám to tak, pane."

Pak šel Jesse ven na ulici, tam, kde se rozdvojuje cesta. Jeho instinkt mu říkal, že čeká na správném místě. Na svůj instinkt se vždy mohl spolehnout. Na rozcestí stojí strom. Blízko něho leží velký kámen. Jesse si na něj sedl a stočil si cigaretu. Je vyčerpaný a pociťuje svíravý hlad. Je zaprášený a po dlouhém, horkém dni propocený. Obklopuje ho oblak koňského zápachu. Velmi ho trápí ovádi. Teprve když prudce kouří, je to lepší.

Kdy přijede Broderick Bogart?

Ptá se stále sám sebe.

Pak zase má strach, že Bogart už mohl přijet před ním a on že zde čeká zbytečně.

Ale chladná rozvaha mu říká, že to není možné. Broderick Bogart nemohl pravděpodobně svoje koně vyměnit. I kdyby měl před lehkým vozem zvířata, která mohou běžet jako vlci a mohli za sebou nechávat v klusu míli za mílí, ani přes zkratky tu ještě nemůže být.

Jistě, bude pospíchat. A jsou i koně, kteří mohou ujet dvě stě mil v neskutečně krátkém čase, když táhnou lehké břímě – ale ještě nemohl přijet.

Jesse Fisher myslel nyní také na Veroniku Selanderovou.

Kde tady v Prescottu a jeho okolí ji může najít?

Určitě ne v nějakém hotelu. Jistě také nikde ve městě. Ale určitě někde blízko v okolí.

Jesse s ní cítí soucit. Oh, on ji neodsuzuje. Dokáže jí dobře porozumět. Přepadla ji najednou obrovská panika a dostala strach, že všechno to krásné, kouzelné a vzrušující promešká. A všechno to vší mocí chtěla mít. Je dcerou

polykače mečů a ohně a chtěla být bohatou lady. Vidět svět, být obletována a uctívána. Celý život po těchto věcech toužila.

Když začala milovat Davea, ustoupily tyto vidiny do pozadí, protože její láska byla větší a silnější než všechna tato přání.

Ale když Davea ztratila a když se přesvědčila, že pomsta nepřináší žádné uspokojení, všechna tato přání se opět objevila. A Broderick Bogart musel poznat a cítit, jak ji může získat. Staral se o to, aby jí mohl nabídnout všechno, co si tak toužebně přála.

Ano, Jesse s ní má soucit. Zatímco tak seděl pod stromem u rozcestí na kameni a kouřil, mumlal si: „Všichni děláme někdy chyby a věci, které nás jednou svedou na cesty omylu."

A pak čekal, seděl, kouřil a čekal. Oh, to čekání!

Slunce se sklánělo za hory. Stíny jsou teď dlouhé a hlubší. Červeň na západním nebi zpurpurověla.

Stájný mezitím opatřil Jesseho koně, osedlal jiné zvíře a uvázal je blízko vjezdu do stáje. Nyní jde do města, pravděpodobně přivést ředitele poštovní společnosti.

Doufám, že přijede hned, pomyslel si Jesse.

Blíží se stíny noci. Na západě se mění rudá barva nebe ve fialovou a konečně zmírá v modré, dříve než noc zastře vše svou temnotou.

Hvězdy září jasněji. Začíná překrásná arizonská noc s nebem, které se klene jako obrovský zvon, jehož poslední tóny právě doznívají, už velmi tiše, ale nádherným dlouhým dozvukem.

Pak konečně přišel stájný s bělovlasým ředitelem s koženou tváří. Jesse na kameni uhnul na stranu.

„Sedněte si ke mně," řekl. A obrácen ke stájnému dodal klidně: „Mohl byste mi opatřit velký hrnek kávy a nějaký

chleba s kusem pečené nebo hovězího masa?"

„Jistě," odpověděl stájný a spěchal pryč.

„Co se děje?" zeptal se ředitel. „Jednáte tak tajemně, pane Fishere."

Jesse se trpce usmál. „Brzy přijede – aspoň doufám – lehký vůz s dvěma koňmi a jedním osedlaným, uvázaným vzadu. V tomto voze sedí pan Broderick Bogart. Má s sebou peníze pro výplaty, které měl dopravit do Silver City. A chce s nimi uprchnout. Někde na něho čeká žena. Má..."

Jesse vyprávěl vše podrobně a starý osadník mlčky naslouchal. Jen občas se něco zeptal.

Když Jesse skončil, vzdychl starý muž a potom nezvučně mumlal. „Od začátku jsem ho měl velmi rád. A všechny roky byl také zdatný a spolehlivý. Za co vzal a co dělal, udělal správně. Za dva měsíce se vzdám svého místa. On měl být mým nástupcem. Pobláznila ho snad ta žena?"

„Chtěl ji mít – všemi prostředky. Ona za nic nemůže. Kdyby se dozvěděla, že je z něho bandita, okamžitě by se postavila proti němu. A ona se to dozví. Proto tady čekám a pojedu za ním. Dříve, než ho zneškodním, musím jí dát příležitost zříci se ho. Rozumíte tomu, řediteli? Ona je v pořádku. Není špatná. Udělala jen některé věci špatně, Musím jí poskytnout příležitost, aby se sama dostala na správnou cestu. Rozhodne se jistě správně. To, jak se osvědčí, bude pro ni důležité."

Starý muž přemýšlel.

„Rozumím," bručel. „Vy tu Veroniku Selanderovou milujete, Jesse?"

„Snad. – Především jí ale chci pomoci. Ano, asi ji miluji."

Starý muž v temnotě kývl. Ano, zde ve stínu stromu je

temno.

„Dobře to chápu," řekl. „A pomohu vám. Tenhle Broderick Bogart nám už nesmí uniknout. Spravím o tom šerifa a maršála. Brzy bude každá stezka a silnice hlídána a kontrolována. Brod Bogart už neuteče. Z blízkého okolí Prescottu do kraje vede jen málo cest. – Ano, kdybychom nebyli upozorněni, pak..."

Zmlkl, protože i on zaslechl zvuky přijíždějícího vozu.

Oba naslouchají.

Potom na světlejším povrchu ulice viděli přijíždějící vůz. Je to lehký vůz, tažený dvěma koňmi, kteří jsou unavení a vyčerpaní.

„Hojáá! Hóój! Už jsme tady! Kupředu, tetky!"

Zaznívá to k nim chraplavě a krákoravě.

Oba znají tento hlas. Především Jesse má toto volání ještě dobře v paměti. Tak pobízel Broderick Bogart jako vozka poštovního dostavníku často spřežení.

„Je tady," řekl řediteli.

Ztrnou bez pohybu na dlouhém kameni ve stínu stromu. Vůz zabočil z poštovní silnice na cestu. Teď mohou vidět i koně, uvázaného za vozem.

„Jestli má všechny peníze s sebou, tak je to dvě stě dvacet sedm tisíc dolarů," mumlá ředitel.

„Vezmu si teď koně a jedu za ním," řekl chladně Jesse.

„A já to ohlásím zástupcům zákona," rozhodl starý muž, jenž dnes musel prožít nejhorší zklamání svého života. Ale přesto teď nezná milost a nemá slitování. Zasadí se o to, aby šerif a maršál s pomocníky a nasazením zálohy uzavřeli všechny cesty. Oh, dá Jessemu příležitost něco pro Veroniku udělat.

Ale Broderick Bogart už žádnou nemá.

Když chtěl Jesse naskočit na koně, přišel stájný s kávou a obloženým chlebem. Jesse do sebe vlil horkou kávu a

vzal si chleba. Nasedne, hodil muži dolar a vyjel. Silná káva ho povzbudila.

Trvalo ještě chvíli, než před sebou rozeznal ve tmě pod hvězdnatým nebem vůz. Už pociťoval obavy, že Bogart snad někde odbočil.

Ale teď ho má před sebou. Zůstává stále trochu zpátky, zastavuje a poslouchá.

Vůz jede skutečně kolem města. Světla sem svítí zprava. Asi dvě míle za městem zabočil vůz doprava. Ještě užší cesta vede kouskem lesa, pak ovocnou zahradou a konečně vjezdem před verandu jednoho domu.

Jesse slyší, jak Broderick Bogart leze z vozu a otvírá bránu. Vede pak koně několik kroků dovnitř a zase bránu zavírá.

Jesse nechal koně vzadu mezi starými ovocnými stromy a došel k plotu. Zastavil se, poslouchal všechny zvuky z domu a zaslechl pak od tmavé verandy Veroničin tázavý hlas: „Brode, ty jsi přijel?"

„Ano, jsem zpátky!" říká chraptivým hrdelním hlasem.

Jistě je velice unaven a vyčerpán. Přesto slyší Jesse v jeho hlase zvuk triumfu.

Takový tón hlasu má muž, když si myslí, že je jako vítěz u cíle.

„Tak pojď dál," ozval se opět Veroničin hlas.

„Napřed ještě zajedu s vozem do kůlny a obstarám koně. – Jsi sama, Veroniko? Kde je Jim a jeho žena?"

„U sousedů. Pozvali je. Sousedova dcera se vdává. Je to odtud jen čtyři sta yardů. Tam, ta světla ve tmě. Připravím ti v kuchyni večeři. Musíš být unavený."

„Ano," řekl chraptivě. „Jsem unavený jako stoletý pes. Přesto zítra brzy ráno jedeme dál. Pojedeme tímto vozem směrem na západ."

Po těchto slovech vedl koně s vozem pryč. A Veronika

zmizela v domě. Tam byla dosud tma. Veronika seděla pravděpodobně ve tmě na verandě a užívala překrásné noci.

Teď uvnitř zapálí lampu.

Jesse Fisher ale otevřel tiše bránu, vklouzl na dvůr, podobný zahradě, a zase bezhlučně zavřel.

Vstoupil velmi tiše do domu a prošel z verandy otevřenými dveřmi do velkého obývacího pokoje. Druhé dveře vedou do předsíně a odtud, pravděpodobně do kuchyně. Jesse odtud totiž slyší zvuky, které dají soudit, že se tam Veronika ve sporáku snaží oživit oheň.

Tady ve velkém obývacím pokoji nestačí jedna lampa, aby plně osvětlila všechny kouty. Je tu velký krb, u něhož stojí skupina mohutných vysokých křesel. Jesse si do jednoho sedl a pro každého, kdo přijde z verandy nebo kuchyně, je zpočátku neviditelný. Aby ho někdo spatřil, musí přijít až ke krbu nebo si chtít sednout do jednoho ze sousedních křesel.

Tak čekal.

Přitom ještě jednou všechno promýšlel a ptal se, zda to, co chce udělat, je správné.

Jeho rozhodnutí je již nezvratitelné.

Musí dlouho čekat, protože Broderick Bogart ošetřuje svoje dva unavené koně, s kterými chce brzy ráno zase dál, zřejmě velice pečlivě. A Veronika potřebuje právě tak nějaký čas, -aby připravila dobrou večeři.

Ale pak přišel Broderick Bogart přes verandu. Jeho kroky jsou těžké a unavené. Zavřel za sebou dveře a volá; „Veroniko, mám jít do kuchyně?"

„Ne! Když ses už venku umyl, sedni si ke stolu k lampě. Hned jsem hotova a přinesu jídlo."

Jesse slyší, jak Broderick Bogart spokojeně funí. Když opatřil koně, hned se u studny trochu umyl. Teď je pro

něho nejdůležitější věcí utišit hlad.

Jesse se chová ve svém křesle tiše, jeho opěradlo vyčnívá vysoko nad hlavu a úplně ho skrývá.

Slyší pak přicházet Veroniku a jak se Broderick Bogart zvedá. Zřejmě jí jde naproti.

„Jsi ráda, že jsem konečně s tebou, Veroniko?"

„Ó ano, Brode!"

„Dostanu pusu?"

„Ó Brode, budeme jistě potřebovat trochu času. Nepospíchej na mě. Jsem ráda, že jsi přijel a jistě se budeme moci sblížit. Ale neukvapuj se. Máme čas."

„Jistě, Veroniko," řekl trochu chraptivě. „Ale pusu musím dostat. Zasloužil jsem si ji!"

Jesse se podíval stranou kolem křesla dozadu. Vidí, jak Bogart vzal Veronice podnos s jídlem, trochu prudce jej postavil na stůl, pak chytil Veroniku za ramena a přitáhl ji k sobě.

Políbil ji.

Ona tiše drží.

Ale on ji hned pustil a trochu hněvivě se zeptal: „Nějak mnou nejsi nadšená, že, Veroniko?"

„Nemohu za to," řekla. „A nechci ti taky nic předstírat. Jestliže nemáš se mnou trpělivost, nemůžeme se o to pokoušet. Říkám ti, že tě snad jednoho dne budu milovat, až si tě napřed budu moci vážit. A to záleží nakonec nejen na tobě."

„Ano," řekl a obrátil se zase ke své židli. Sedl si, těžce oddychuje a čeká, až mu předloží večeři.

„Jistě," mumlá. „To s Davem je ještě příliš živé. Jsem blázen, když ti nedám čas, protože ty nejsi z těch, kdo tak rychle zapomene na milovaného muže. A tím jsi pro mne ještě cennější. Jednoho dne..."

Teď považuje Jesse čas za vhodný k tomu, aby se

ukázal.

Potichu se zvedl a obešel křeslo. V ruce drží revolver a míří na Bogarta.

„Mrzí mne, že vás musím vyrušit, zvlášť při tak intimním rozhovoru," řekl. „Ale nedá se nic dělat. Bogarte, jestli nezůstanete sedět, dostanete ode mne kulku. A vy víte, že z této vzdálenosti trefím vaše knoflíky u košile. – Pozor, Bogarte!"

Jeho hlas při posledních slovech zní chladně a nelítostně. Jde z něho neúprosná tvrdost.

Broderick Bogart už napolo stál, ale teď si sedl a pomalu a namáhavě dýchá. Pojednou působí ještě unaveněji a vyhasnutěji než dřív. Zasáhlo ho to zřejmě jako úder kladivem.

Veronika Selanderová však couvla překvapena o několik kroků nazpět. A to je dobře. Zrovna tak se to Jessemu hodí.

„Sedni si, Veroniko," řekl Jesse mírněji. „Tam na židli, ne k Bogartovi ke stolu. Zůstaň tři kroky od něho. Tak to chci!"

Po těchto slovech je několik vteřin ticho.

Veronika poslechla. Jde ještě trochu zpět a sedá si poslušně jako školačka na židli, která stojí u malého stolku.

Broderick Bogart ale sedí široce a těžce za prostřeným stolem, a ač má nevýslovný hlad, nyní na skvěle vonící večeři zapomněl. Sotva se vzpamatoval z hrozného překvapení. Teď už nepůsobí tak unaveně a vyhasle. Odněkud z jeho nitra sálá síla a tvrdost. Pokusí se jistě všemi svými schopnostmi a chytrostí najít východisko.

Najednou se zeptal: „Odkud jedeš, Jesse Fishere?"

„Massayové ještě žijí," řekl Jesse. „Byl jsem nahoře na okraji skalní stěny a všechno jsem viděl, ale nemohl jsem

zasáhnout. Nikdy bych byl nevěřil, že vyřídíš svoje kumpány a partnery tak otřesným způsobem. A od Borise Massaye vím teď taky, že jsi vlastně zařídil smrt mého bratra Davea."

Jesse se po těchto slovech obrátil na Veroniku. „Bogart chtěl tebe, Veroniko, vždy jen tebe. Ale ty ses zamilovala do Davea. Postaral se tedy o to, aby Dave byl zastřelen na poštovním dostavníku. Doufal, že na něho nikdy nepadne podezření. A vypočítal si, že on jako přítel, který tě utěšuje, by mohl dříve nebo později dosáhnout cíle. Ale bandité, které najal, ho vydírali a udělali z něho spolupachatele. Také Massayové k nim patřili. Ti všichni pak vymysleli velký plán. On ti vyprávěl, že bude dědit po bohaté tetě. Tu nemá. Ale uloupil dvě stě tisíc dolarů z výplat, a všechny svoje pomocníky odstranil. Přijel s penězi k tobě a má je ještě na voze, s kterým chcete zítra ráno odjet na západ. Veroniko, to, co ti chce nabídnout, může dokázat jen s pomocí uloupených peněz. Stal se z něho zločinec."

„Nevěř mu, Veroniko!" řekl Bogart a zasupěl, „on lže!"

Ale ona se na něho podívala, potřásla lehce hlavou a hořce řekla: „Ne, Brode, Jesse nelže. Jesse by nikdy nelhal!"

Poslední větu řekla s náhlou prudkostí, a jak přitom došla k poznání, rozšířily se jí oči a podívala se překvapeně na Jesse.

„Proč jsi sem přišel, Jesse?" zeptala se vzrušeně. Proč jsi neposlal šerifa? Nebo je dům již obklíčen?"

Znovu nastalo ticho. Po této otázce z jejích úst čeká dokonce i Broderick Bogart na Jesseho odpověď.

Jesse zakroutil hlavou.

„Přišel jsem sám," řekl. „Nikdo kromě mne teď neví, kde se dá Broderick Bogart najít. Nikdo do této chvíle

nezná tento dům, kde tě nechal čekat."

Když domluvil, viděl, jak se v Brodericku Bogartovi znovu odehrávají změny. Bogart vydechl dokonce nějak ulehčené.

„Jesse Fishere, přijel jsi, aby ses s námi rozdělil?" ptá se Bogart.

Ale Jesse mu neodpověděl. Podíval se na Veroniku.

„Můžeš odejít, Veroniko," řekl. „Byla jsi mnoho let mezi potulnými umělci a kočovnými cirkusy a jistě budeš umět zapřáhnout oba koně do vozu. Pak můžeš jet s vozem do města a k šerifově kanceláři. A můžeš říci, že to jsou všechny ty uloupené peníze. Máš teď šanci, Veroniko."

Veronika má opět oči zeširoka otevřené úžasem.

„A když to neudělám, Jesse? Co bude, když zůstanu s Brodem a pokusím se tě podplatit? Co bude, když i já tě poprosím, aby ses s námi rozdělil a nechal nás jet dál?"

Jeho tvář je bezvýrazná, když slyší tuto otázku.

Ale řekl ještě chladněji než dosud: „Nechci žádný podíl. Proto jsem nepřijel. Veroniko, jestliže chceš zůstat s Bogartem a doufáš, že budete moci ujet s tou velkou kořistí, pak se vzdávám. Odjedu a odtud se vrátím na svůj osamělý koňský ranč v Lincoln Country."

Veronika namáhavě polkla a pak křečovitě kývla.

„Ano," řekla. „Chceš, abych se sama jasně rozhodla a nebyla k tomu donucena. Chceš, abych si pomohla sama a jen na mně samé záleží, jestli se zachráním nebo kvůli penězům a krásnému životu překročím onu hranici. Kdybych se stala Bogartovou družkou, byla bych s ním spojena ve zdaru i zkáze."

„Ale měla bys něco ze svého života. Já bych ti ukázal krásy světa!"

Bogartův hlas má zaklínající zvuk a jeho vůle proudí z něho jako dech a proniká do ní.

Ale Veronika pak potřásla hlavou.

„Nejde to, Brode," řekla. „Zapřáhnu koně a pojedu s vozem k šerifově kanceláři."

Po těchto slovech se zvedla a šla ke dveřím.

Broderick Bogart vyrazil skřípavý zvuk, jako by drtil svým silným chrupem oblázky. Chce vyskočit. Ale Jesse Fisher zvedl revolver a míří na něho.

„Zůstaňte klidný, Bogarte," řekl. „Veronika měla možnost svobodně se rozhodnout a ona se rozhodla. Vy zůstanete sedět, Bogarte! Počkáme tu na šerifa. Najezte se pořádně. Ve vězení je strava mnohem horší."

Bogart zůstal sedět. Upřeně se dívá na Jessův revolver. Pak obrátil svou mohutnou hlavu a pohlédl na Veroniku, jež se ještě zastavila u dveří a dívá se na něho.

„Zrazuješ mne, Veroniko," řekl chraptivě.

Veronika potřásla hlavou.

„Byla jsem hloupá," řekla. „Byla jsem hloupá a žádostivá po životě, který jsem si jako mladé děvče představovala ve svých snech. Ale byly to jen sny. Měla jsem vědět, že takové věci nejsou. Brode, je mi tě líto. Nemohu tě nenávidět, ačkoli teď si myslím, že jsi musel být šílený, když jsi odstranil Davea tak sprostým způsobem z cesty. Mám s tebou soucit a je mi velmi smutno z toho, že to tak dopadlo, protože jsi mne chtěl všemi prostředky získat. Nemohu ti pomoci, Brode. Prostě ses zbláznil a já se cítím nějak spoluvinná. Jsem moc ráda, že mi Jesse dává příležitost odvézt ten lup šerifovi. Budu se potom cítit lépe. Sbohem, Brode!"

Podívala se ještě jednou na Jesseho: „Děkuji!" A pak odešla.

V místnosti je ticho.

Broderick Bogart tu sedí jako zamyšlený bůžek.

Jesse Fisher se pomalu posunul blíže ke stolu, má

opěradlo před sebou a položil na ně hlaveň revolveru.

Z největší blízkosti se na sebe dívají.

Tvář Brodericka Bogarta je jako z kamene. Ale potí se a v očích má doutnající oheň. Paruku a plnovous přirozeně sundal, když přijížděl k Veronice.

„Ty blázne," řekl náhle Jessemu. „Veronika určitě k šerifovi s penězi nepojede. Dá se s nimi na útěk. Je chtivá peněz a zblázněná po životě bohaté a nezávislé lady. Přihrál jsi jí peníze do rukou. Jsi blázen!"

„Věřím jí," odpověděl Jesse. „A ty bys ji neměl urážet. Jistě, udělala chybu. Ale chyby někdy děláme všichni. Teď dá zase všechno do pořádku."

Po těchto slovech oba zase chvíli mlčí. Minuty ubíhají nepopsatelně pomalu. Broderick Bogart se po celém těle nepatrně třese.

„A ty mě tu chceš držet, až přijde šerif?" zeptal se náhle.

Jesse kývl: „Můžeš být rád, že tě kvůli tvé podlosti vůči mému bratru nezastřelím."

Broderick Bogart opět mlčí a dívá se do plného talíře.

Náhle začal jíst, právě tak, jako kdyby nebyl právě utrpěl největší porážku ve svém životě, a jako by jeho největší naděje nebyly rozbity.

Ale Jesse ví velmi dobře, že tento muž se ještě nevzdal. Broderick Bogart má na sobě stále svůj kabát, pod ním obě podpažní pouzdra s krátkými kolty.

Že se je ještě nepokusil vytáhnout,, souvisí s jeho chytrostí. Proti muži jako je Jesse Fisher, který drží v ruce zbraň připravenou ke střelbě, nemá Bogart nejmenší šanci. To ví dobře. Nechtěl by být zabit, chtěl by žít a uprchnout.

Ale zatím, co sedí proti sobě, je Jessemu jasné, že Broderick Bogart se znovu vzchopí. Jistě se ještě nevzdal. Ví, že na Brodericka Bogarta by nemohl střelit, aby ho

zabil.

Ne!

Chce Bogarta předat zákonu.

A nechce ho zabít kvůli Veronice. Protože Veronika má s ním soucit. Ona chce, aby dostal možnost moci se odpovídat před zákonem.

Kdyby ho Jesse zabil, navždy by to stálo mezi ním a Veronikou. Vypadalo by to vždy tak, jako by se byl chtěl pomstít za Davea.

Není překvapen, když si najednou uvědomí, že jeho nejtoužebnějším přáním je, aby mezi ním a Veronikou nic nestálo.

Jeho myšlenky jsou přerušeny a také Broderick Bogart přestane žvýkat a polykat, když se venku ozve rachot kol vozu a zvuk podkov obou koní. Hluk se stále vzdaluje.

Veronika tedy zapřáhla a odjela s Bogartovou velkou kořistí.

„Ona s tím ujede," řekl Bogart znovu. „Mohli bychom ji ještě přivést zpátky. Pak se můžeme rozdělit, Fishere, je tam dost peněz pro nás všechny."

„Ne," řekl Jesse Fisher.

Bogart opět sklonil hlavu a pokračuje v jídle. Aleně dlouho. Najednou se podíval na Jesse Fishera.

„Celou dobu jsem o tom přemýšlel," řekl. „A byl jsem znovu blázen, když jsem myslel, že mne opravdu zastřelíš, když se odvážím zaútočit. Ano, byl jsem hloupý blázen, protože teď je mi jasné, že jsi jeden z těch mála čestných střelců."

Pomalu se zvedl a pak odstrčil prudkým pohybem ruky stůl se vším nádobím a zbytky večeře.

„Tak střílej přece, proklatý střelče!" řekl těžce.

Jesse Fisher vstal ze svého křesla, trochu uhnul a sklonil revolver.

Vidí, jak se Broderick Bogart zbavil svého kabátu, odepnul podpažní pouzdra a i se zbraněmi je vyhodil dveřmi. Letí vysoko přes verandu ven na zahradu u dvora.

„Nu?" ptá se Bogart. Dívá se na Jesseho. „Zaútočím na tebe holými pěstmi," řekl. „Jestli chceš být vrahem, můžeš na mne střelit. To je mi jedno. Protože když nemohu už dostat žádnou příležitost, pak je mi milejší být mrtev, až přijde šerif."

Napřáhl mohutné pěsti a zaútočil.

Jistě doufá, že Jesse nebude střílet. Snad je mu ale opravdu milejší být zabit než zatčen. Snad doufá, že Jesse Fisher hodí revolver do kouta a přistoupí na pěstní souboj muže proti muži.

Jesse Fisher nestřílí.

Ani vzájemný boj holými pěstmi nepřijal.

Jesse se obratně jako panter vyhl útoku, nechal Bogarta, aby se vrhl do prázdna a udeřil ho ze strany hlavní revolveru shora šikmo nad ucho.

Bogart zasupěl, vzchopil se, otočil a vrhnul se proti němu. Je sice otřesen, ale je tak mohutný a silný, že ho jedním takovým úderem nelze porazit.

Chce svými silnými pažemi Jesseho obejmout, ale ten ho uhodil podruhé, tentokrát silněji.

Bogart před ním padl na kolena. Pevně se drží Jesseho nohou, ale nedokáže ho povalit. Padl na stranu a převrátil se na záda.

Bogartova energie je u konce. Ona síla, kterou vydal ještě jednou ze svých .zásob, je beze zbytku pryč. Nemůže už překonat bezvědomí.

Jesse se opět posadil a čeká.

Uplynul dlouhý čas. Broderick Bogart jednou vzdychl, ale nehýbe se.

A pak přijeli před verandu venku jezdci.

Vešel šerif a kývl. Za šerifem se objevili další muži. Zvedli Brodericka Bogarta a vlečou ho ven.

„Měl byste přijít do kanceláře poštovní společnosti," říká šerif klidně. Podíval se pevně na Jesseho. „Ta žena," řekl, „přivezla peníze zpátky opravdu z vlastní vůle?"

Jesse kývne.

„Ano. Když slyšela, že jsou ukradené, zapřáhla koně, zatímco jsem hlídal Bogarta. Neváhala ani chvíli."

„To je její štěstí, protože je velmi krásná a bylo by jí škoda," řekl šerif.

* * *

Asi o dva týdny později je Jesse Fisher opět doma v Lincoln County, ve svém horském údolí u stáda koní. Je v něm několik nových hříbat, narozených po dobu jeho nepřítomnosti.

Jeho oba indiánští pomocníci jsou rádi, že je opět doma. V příštích dnech ale zjistili, že jejich boss je velmi neklidný, neustále se dívá k výjezdu z údolí a dokonce v noci sedí hodiny na verandě, protože zřejmě nemůže ve svém pevném srubu spát.

Prošlo mnoho dní, změnily se v týdny.

A Jesse Fisher je stále neklidnější. Někdy to vypadá, jako by chtěl jet do města. Je to město Texico. Ale pak vždy, pošle jednoho ze svých dvou pomocníků.

Jednoho dne poslal Yellowa Birda, aby přivezl potraviny, některé nutné věci ze železářství a léky pro koně.

Ale Yellow Bird nepřichází a nepřichází, ačkoli už začíná třetí den a cesta tam a zpátky se dá lehce stihnout ve dvou dnech.

Když pak Yellow Bird přijel, není sám.

Někoho přivedl s sebou.

Je to žena a sedí velice dobře v sedle. Na nákladním koni jsou, kromě věcí, které Yellow Bird veze, přivázány ještě dva nepříliš velké kufry.

Oba indiánští pomocníci pak z dálky přihlížejí, jak Jesse pomáhá žene z koně, jak ji chytil za ramena a drží ji kousek od sebe, aby si ji dobře prohlédl.

Neslyší, jak Jesse říká: „Já jsem věděl, že přijdeš, Veroniko. Stále jsem na to čekal."

„Ale tys mne nepozval, ani o to nepožádal. Musela jsem to udělat sama od sebe. Tvoje rozloučení v Prescottu bylo krátké. Ty jsi věřil, že přijdu?"

„Ano, tenkrát jsem ti přece řekl, že nemáš zapomenout mou adresu, když zatoužíš po tichém horském údolí a stádu koní. Ptal jsem se tě, jestli už jsi viděla, jak se nově narozená hříbata prvně staví na nohy. Tak nějak jsem to říkal, ne?"

Přikývla.

„Přišla jsem," řekla prostě. „Chceš mě? Chci zde v tom překrásném údolí žít a..."

Selhal jí hlas.

On se ale vážně usmál.

„Třicet mil odtud mají jezuitští otcové misii," řekl. „Tam můžeme být oddáni."

A pak oba indiánští pomocníci vidí, jak se jejich boss a ta žena líbají.

Yellow Bird řekl svému bratru Blue Birdovi: „Ona je fajn, to jsem hned poznal. Zůstaneme tu a bude nám dobře. Cítím, že je to ta pravá."

G. F. UNGER, CIZINEC PŘICHÁZÍ
Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/75 09 49
ve spolupráci s Bastei – Verlag
Odpovědná redaktorka: Dr. Ivana Fabišiková
Technický redaktor: Stanislav Kašparec
Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei – Verlag, Gustav H. Lübbe, GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č.j. 179/92, ze dne 17.1.1992